

Albert Anastasia alias The Mad Hatter

Albert Anastasia tror på hurtige beslutninger og hurtig handling. For lidt over halvandet år siden, marts 1952, så han et tv-program med én af hverdagens helte, en butiksekspedient ved navn Arnold Schuster. Schuster havde på vej hjem i undergrundsbanen genkendt en eftersøgt bankrøver og givet politiet besked om, hvor de kunne finde ham.

Som resultat heraf kom Schuster på tv - og der gik det galt. Anastasia blev hvidglødende, da han hørte historien, og råbte:

“Jeg kan ikke fordrage stikkere! Dræb ham!”

Kort efter blev Schuster fundet på en regnvåd gade nær sit hjem. Han var blevet skudt fire gange - to kugler i skridtet og én i hvert øje.

Albert Anastasia og bankrøveren kendte ikke hinanden, og bankrøveren var ikke forbundet med den mafiafamilie, Anastasia er boss for. Den eneste forbindelse mellem Anastasia og Arnold Schuster var, at Schuster boede og arbejdede i Brooklyn, hvor Anastasias mafiafamilie også hører hjemme.

Normalt holder mafiaen sig langt fra mord på tilfældige mennesker, der ikke har noget med deres kriminelle aktiviteter at gøre. Den slags giver for meget opmærksomhed fra politi og presse. Men det kunne altså ikke bremse en mafiaboss, hvis iltre temperament har givet ham tilnavnet The Mad Hatter.

Det siges, at et vredt blik fra Albert Anastasia kan få malingen til at smelte af en dørkarm.

1902: Blind passager

Han blev født som Umberto Anastasio den 26. februar 1902 i fiskerbyen Tropea, som ligger nær 'støvlespidsen' på det italienske fastland. Umberto havde syv brødre og en søster i den fattige fiskerfamilie, som levede et liv uden større perspektiver - bortset fra hårdt arbejde. I 1913 droppede Umberto ud af skolen, og i de følgende år drømte han om et liv uden for Italien.

Chancen kom i 1917, hvor han sneg sig om bord på et fragtskib med kurs mod mulighedernes land, USA. Umberto stod af i New York og fandt arbejde få meter inde i sit nye hjemland. Allerede som 15-årig var han stor - høj og tætbygget med enorme hænder - så han blev en god havnearbejder på dokkerne i Brooklyn.

Som mange andre immigranter ændrede Umberto desuden sit navn til noget, der lå bedre i munden på amerikanerne. Umberto Anastasio blev til Albert Anastasia.

1921: Dødsgangen i Sing Sing

Havnen var ikke befolket af Guds bedste børn. Brooklyn var en italiensk bydel, og blandt italienerne var der en gruppe mennesker, som var skolet i det, der på Sicilien kendes som Traditionen. Udenforstående kalder det mafiaen. De var ved at etablere sig i det nye land, og havnen var et oplagt sted at rekruttere folk - gennem havnearbejdernes fagforening, der var tæt forbundet med mafiaen. Albert kom hurtigt i søgelyset. Han brugte sin store fysiske styrke effektivt som både trussel og våben.

I 1921 blev Anastasia arresteret for mordet på en venstreorienteret havnearbejder, der agiterede for reformer på havnen. Et halvt år senere blev han dømt til døden for mordet, men det lykkedes hans advokat at få kendt dommen ugyldig på grund af en fejl i retsprotokollen.

Da sagen gik om, var de vidner, der havde fældet Anastasia i første omgang, forsvundet. Uden vidner, ingen sag, og i april 1922 kunne han forlade Sing Sing som en fri mand. Anastasia havde overlevet dødsgangen, og samtidig havde han bevist, at han kunne holde mund. Albert kom ud som fuldgyldigt medlem af New Yorks næststørste mafiafamilie.

Tony Anastasio

Efter han forlod Sing Sing, blev Anastasias talenter brugt flittigt. Op gennem 20'erne blev han fem gange arresteret for mord, men hver gang blev han frikendt på grund af manglende beviser og dygtige advokater.

Hans faste arbejde var stadig at holde orden på havnen, hvor han nu fik hjælp af sin lillebror Tony, der også var emigreret. Når et skib lagde til i deres territorium, betalte kaptajnen godt for havnearbejdernes tjenester - til gengæld fik han ikke problemer med fagforeningen, og skibet kom ikke ud for de 'uheld', mindre betalingsvillige kaptajner blev ramt af.

Anastasia blev også involveret i mafiafamiliens andre aktiviteter - andre former for 'beskyttelse', åger, gambling og ikke mindst spritsmugleri, der i Forbudstiden rullede millioner af dollars ned i mafiaens kasser. Ifølge den sicilianske tradition bør mafiosi holde sig til deres egen klan, men Albert Anastasia er ikke enig. Han tror på at forfølge alle muligheder og har altid samarbejdet med medlemmer af andre familier, når det passede ham.

1925: Charlie Lucky Det var på den måde, han mødte Charlie 'Lucky' Luciano, som ledede en fremstormende bande af italienere og jøder. Blandt dem var **FRANK COSTELLO**, som blev én af Albert Anastasias nærmeste venner og allierede på trods af, at de nærmest var diametrale modsætninger. **COSTELLO** var en mand, der trak i trådene, hvor Anastasia var fysisk og direkte.

Charlie Luciano

Blandt Lucianos folk mindede Anastasia mere om Vito Genovese, som også havde temperament og var en iskold dræber. Måske netop derfor var de to altid nervøse ved hinanden - selv om de havde begået mord sammen.

Men først og fremmest var der Charlie Lucky, som Albert beundrede mere end nogen anden for hans mod, intelligens og ambitioner. Charlie Lucky slog sig sammen med Joe Masseria, bedre kendt som Joe the Boss - en fedladen, brutal mand, der ledede New Yorks største mafiafamilie og åbenlyst gik efter at lægge de andre under sig.

Joe Masseria

Masseria var tæt allieret med Anastasias boss, men byens tre mindre familier have ikke lyst til at komme under Joe the Boss' hårdhændede styre. I efteråret 1929 gjorde én af dem åbenlyst oprør og indledte dermed den største mafiakrig i USA's historie. Denne familie blev ledet af Salvatore Maranzano, der personificerede modstanden mod Masseria og udnævnte den unge **JOE BONANNO** til sin stabschef.

Joe the Boss havde flest ressourcer, men Maranzano var den mest begavede leder, og krigen kostede mange livet - blandt andre Anastasias boss, der blev afløst af Frank Scalise. I længden ville Masseria formentlig have slidt sine modstandere op, hvis ikke Charlie Lucky havde besluttet sig for at skifte side. Han var også kommet på kant med Masserias grådighed og fik sat et møde op med Maranzano, hvor det fremgik, at Luciano var klar til at skifte side.

I april 1931 spiste Masseria og Luciano frokost på en restaurant på Coney Island. Efter maden gik Luciano på toilettet, hvorefter fire mænd kom ind ad døren og mejede Joe the Boss ned. Blandt de fire var Vito Genovese og Albert Anastasia.

1931: Luciano til tops Nu hed New Yorks forbryderkonge Salvatore Maranzano.

Han indsatte sig selv som den øverste boss, capo di tutti capi, men manglede diplomatiske evner og gjorde sig hurtigt upopulær med sin diktatoriske stil - blandt andre hos Luciano.

Det var åbenlyst, at det måtte komme til en konfrontation mellem Maranzano og Luciano, og Charlie Lucky besluttede sig for at slå først. Anastasia var ovenud begejstret, da han hørte om Lucianos planer:

"Det her har jeg ventet på i flere år. Jeg dræber dem alle sammen for dig!"

Det blev dog ikke Anastasia, men lejermordere købt udenbys, der i september 1931 skød Maranzano.

Maranzano

1931: Kommissionen stiftes Luciano havde set, hvor farligt det var at forsøge at styre alle byens familier som overboss, så han tog ikke magten formelt, men foreslog i stedet, at familierne oprettede en slags bestyrelse, hvor stridigheder kunne løses ved forhandling mellem bosserne. Dermed blev Kommissionen født.

De stiftende medlemmer af Kommissionen var bosserne fra de fem familier: Charlie Luciano; **JOE BONANNO**, der nu ledede Maranzanos familie; **JOE PROFACI** og Tom Gagliano fra de to mindre familier, der havde været neutrale i krigen; samt Vincent Mangano, som overtog Anastasias familie efter Frank Scalise, fordi Scalise havde været for tro mod Maranzano.

Albert Anastasia blev Vincent Manganos underboss og var nu, kort før sin 30-års fødselsdag, én af de mægtigste forbrydere i New York.

1933: Nye ideer

Som underboss var Anastasia fortsat familiens inkassator. Der var betalinger nok at holde øje med - Spiritusforbudet blev ophævet i 1933, men mafiaen fortsatte med gambling, åger og beskyttelsespenge og føjede narkohandel til listen. Og ikke mindst blev filosofien fra havnen trukket over i andre brancher, hvor familierne satte sig på fagforeningerne og derved kunne afpresse alle led i produktionen og distributionen af en vare.

Forretningen blomstrede for mafiaen, der tjente milliarder af dollars i de depressionsramte 30'ere. En stor del af pengene blev investeret i legitime selskaber, der selvfølgelig ikke klarede sig dårligere, når de kunne bruge mafiametoder mod konkurrenterne - mens andre blev brugt til at købe indflydelse hos politikere, dommere og politifolk.

Denne indflydelse var dog ikke nok til at beskytte Charlie Luciano, der var blevet for kendt som nationens største gangster. I 1936 fik han 30-50 år for rufferi og gik i fængsel efter at have overtalt Anastasia til at lade være med at dræbe statsanklageren.

Charlie Luckys plads blev overtaget af Anastasias gode ven **FRANK COSTELLO**, fordi Lucianos egentlige underboss, Vito Genovese, samtidig flygtede til Italien for at undgå en mordanklage. Han vendte først tilbage efter 2. Verdenskrig, hvor han blev **COSTELLO**s underboss.

Frank Costello

Sænk et skib for din ven

Først under krigen kunne Anastasia igen hjælpe Luciano. Efter USA kom med i krigen, havde tyske ubåde held til at sænke et højt antal af de transportskibe, der fragtede tropper og materiel fra New York til Europa. Flåden mente, at agenter på havnen fortalte tyskerne om transporterne, og myndighederne søgte derfor hjælp hos havnearbejdernes fagforening - som Anastasias mafiafamilie kontrollerede.

Han så straks en mulighed for at hjælpe Charlie Lucky og tilbød at hjælpe, mod at Luciano blev løsladt. Da myndighederne tøvede, sørgede Anastasia for at demonstrere, hvor sårbar havnen var. I februar 1942 blev en fransk luksusliner, Normandie, der nu tjente som transportskib, brandbombet og sank i New Yorks havn. Albert havde sat sin bror Tony på opgaven.

Herefter kom aftalen hurtigt på plads, styret hjem af **FRANK COSTELLO** og den samme statsanklager, som havde sendt Luciano i fængsel. Mafiaen sørgede for at holde havnen fri for spioner; som betaling ville staten benåde Charlie Lucky efter krigen. Luciano lovede til gengæld at gå i frivilligt eksil i Italien.

Aftalen blev holdt af alle parter. I 1946 sejlede Charlie Lucky fra USA til Napoli, hvor han stadig bor. Derfra blev han et vigtigt bindeled i narkohandelen mellem den sicilianske og den amerikanske mafia.

1941: Murder, Inc.

Et halvt år før Luciano-aftalen havde Lucianos efterfølger, **FRANK COSTELLO**, gjort sin ven Albert en stor tjeneste.

Anastasia var i den sidste halvdel af 30'erne begyndt at bruge en bande jødiske gangstere, der blev kaldt The Brownsville Troop. De var eksperter i at udføre beskidt arbejde. Problemet opstod, da Abe Reles alias Kid Twist blev tiltalt for mord og besluttede sig for at tale. Kid Twist var én af lederne af The Brownsville Troop og vidste alt for meget. Fire mænd blev dødsdømt på hans vidneudsagn, og pressen slog den sensationelle historie op som 'Murder, Inc.' og kaldte banden for mafiaens dødspatrolje. Politiet mente, at Anastasia var indblandet i 17 af deres mord.

Situationen blev løst, da Kid Twist i november 1941 blev smidt ud ad vinduet fra det værelse på sjette sal, som politiet havde placeret ham i. **FRANK COSTELLO** kendte statsadvokaten og trak i de rigtige tråde. Efter krigen blev den politikommissær, som havde ansvaret for bevogtningen af Kid Twist, udnævnt til chef for en specialstyrke, der skulle undersøge organiseret kriminalitet.

Kid Twist

Det blev efterhånden tydeligt for alle andre, at Anastasia og **COSTELLO** arbejdede tæt sammen. **COSTELLO** hjalp Anastasia med sine kontakter, til gengæld sørgede Albert for fysisk beskyttelse, når **COSTELLO** havde brug for det.

1951: Anastasia tager magten

Dette huede ikke Anastasias boss, Vincent Mangano. For det første var han rasende over, at **COSTELLO** søgte hjælp hos hans underboss uden om Mangano selv. For det andet kom Mangano og Anastasia på kant med hinanden, og deres samtaler endte ofte i højroastede skænderier.

Vincent Mangano

Mangano var næsten lige så hidsig som Anastasia, og med deres kolliderende ambitioner og temperamenter måtte det ende galt. I april 1951 slog Anastasia først, og Vincent Mangano forsvandt for altid som del af fundamentet i et byggeprojekt i Nassau County.

Det var første gang, at ét af medlemmerne af Kommissionen var blevet fjernet med vold. Anastasia har aldrig indrømmet, at han stod bag, men over for Kommissionen forklarede Anastasia, at han havde beviser for, at Mangano havde planlagt at myrde ham. **COSTELLO** bakkede hans udsagn op, og Anastasia kunne tage plads i Kommissionen som boss for sin familie. På trods af, at to andre medlemmer af Kommissionen, **JOE PROFACI** og **JOE BONANNO**, var nære venner af Vincent Mangano.

Anastasia gjorde Carlo Gambino til sin underboss. Gambino er familiens største narkohandler og derudover dybt involveret i sortbørshandel og byens vognmandsindustri.

1951: Kefauver-komiteen

I de senere år er mafiaen kommet i offentlighedens søgelys for alvor. En politiker ved navn Estes Kefauver fik i 1950 nedsat en senatskomité, der skulle undersøge organiseret kriminalitet mellem delstaterne, og en række ledende mafiosi blev indkaldt som vidner i de tv-dækkede høringer, der strakte sig over næsten et år.

Anastasia var én af dem, men Kefauver-komiteens primære mål blev hurtigt bossen i landets største mafiafamilie, **FRANK COSTELLO**. **COSTELLO** provokerede komiteen ved at nægte at svare på de nærgående spørgsmål med henvisning til forfatningens bestemmelse om, at man ikke kan tvinges til at vidne mod sig selv. Men han blev stærkt belastet af Willie Morettis vidneudsagn.

Moretti var et gammelt medlem af **COSTELLO**-familien, og hans bande af hårde gangstere havde i mange år beskyttet **FRANK COSTELLO**'s position - en rolle, Anastasia efterhånden havde overtaget. Værre var det, at Willie Moretti havde fået syfilis. Da han blev afhørt af senatskomiteen, opførte han sig besynderligt. Han indrømmede, at han levede af gambling, at han kendte alle de andre mafialedere, og at han ofte mødtes med **COSTELLO**. Moretti sluttede afhøringen med at invitere komiteen på besøg i sit hjem.

Sladderer løb hurtigt i byen. Willie Moretti var en skændsel for familien. **COSTELLO** blev nervøs og bad Albert Anastasia om at fjerne en mand, der i årevis trofast havde støttet ham. Moretti blev skudt, mens han ventede på sin frokost på en restaurant - et medlidenhedsdrab.

Men hans vidneudsagn havde indstillet Kefauver-komiteens sigtekorn på **FRANK COSTELLO**, som de gik efter med alle midler. I 1952 fik **COSTELLO** 18 måneders fængsel, fordi han havde nægtet at udtale sig til komiteen.

Willie Moretti

1951: Udskiftninger

COSTELLO bad Anastasia om at passe sine interesser, mens han var i spjældet. Men selv Albert Anastasias tilstedeværelse kunne ikke forhindre, at der blev manøvreret rundt i **COSTELLO**-familiens bagland. Vito Genovese havde altid set sig som Lucianos naturlige efterfølger og var ikke tilfreds med sin rolle som underboss. Det var ikke nogen nyhed, men **COSTELLO**'s venskab med Anastasia havde hidtil afholdt Genovese at gå direkte efter **COSTELLO**.

Tommy Lucchese

I foråret 1951 var der sket der en udskiftning i Kommissionen, som åbnede nye muligheder for Genovese. Tom Gagliano blev syg og døde, og han blev efterfulgt af sin underboss, **TOMMY LUCCHESE**.

Som Kommissionens øvrige medlemmer skabte **LUCCHESE** sig et navn i Forbudstiden. Han er en lille mand af få, men præcise ord, der i 20'erne fik ry som én af byens mest effektive pistolmænd. **LUCCHESE** havde blandt andet en finger med i spillet, da Charlie Lucky kom til magten ved at fjerne Masseria og Maranzano.

Siden var LUCCHESI Gaglianos trofaste underboss, og han er blandt andet den eneste i mafiaen, der har næsten lige så meget indflydelse på rådhuset og i politiet, som COSTELLO har. LUCCHESI er desuden stærkt involveret i byens tekstilindustri - i konkurrence med Anastasia.

Måske er denne rivalisering grunden til, at LUCCHESI så tit har mødt Vito Genovese i de senere år. COSTELLO og Anastasia var overbeviste om, at Genovese søgte LUCCHESIs hjælp til et kupforsøg - og Anastasia lagde derfor en plan for, hvordan han - om nødvendigt - kunne slå først og fjerne LUCCHESI.

Vito Genovese

1953: Mordplaner

Da FRANK COSTELLO blev prøveløsladt i sidste måned, oktober 1953, fik han foruroligende nyheder. Fra to forskellige kilder i LUCCHESIs familie kom der konkrete tip om, at LUCCHESI planlægger at myrde Anastasia.

Carlo Gambino

COSTELLO fremlagde oplysningerne for Anastasia, som samtidig var bekymret over, at hans underboss, Carlo Gambino, havde tætte forbindelser til LUCCHESI. De to er gamle venner, og Gambinos søn er gift med LUCCHESIs datter. Gambino og LUCCHESI er ofte blevet set sammen i de seneste måneder.

Albert mente, at det gjaldt om at slå først, men COSTELLO frarådede det. Han mener, at et angreb på LUCCHESI, en anden boss, vil kaste familierne ud i en langtrukken krig som den omkring 1930. Det giver mindre tid til forretninger samt mere opmærksomhed fra politi og presse - og det er ingen tjent med, slet ikke når familierne har en senatskomité på nakken.

COSTELLO foreslog i stedet, at de skulle fremlægge sagen for Kommissionen og bede den afgøre, hvad der skal ske. LUCCHESI har overtrådt alle uskrevne regler ved at planlægge et mord på en anden boss. Og selv om COSTELLO og Anastasia ikke har nogen beviser for, at Genovese står bag, vil han i hvert fald blive væsentligt svækket, hvis LUCCHESI ikke længere er med i spillet.

I aften: Kortene på bordet

Albert indvilligede til sidst. Og det er så i dag, onsdag den 4. november 1953, at de vil fremlægge sagen for Kommissionen. Officielt er mødet i JOE PROFACIS hus i Brooklyn arrangeret for at sige velkommen tilbage til COSTELLO, der kom ud af fængslet for tre uger siden. COSTELLO og Anastasia har aftalt, at COSTELLO fører ordet og bringer komplottet på bane på et passende tidspunkt.

Anastasia-familien kort fortalt

Hovedkvarter: The City Democratic Club, 33 President Street, Brooklyn

Boss: Albert Anastasia

Underboss: Carlo Gambino

Consigliere: Frank Scalise

Medlemmer i alt: 400+

Familiens aktiviteter og interesser:

- Over 30 km af Brooklyns havnefront, kontrolleret gennem havnearbejdernes fagforening (rivaler: PROFACI- og COSTELLO-familierne)
- Tekstilindustrien i det centrale Manhattan (rival: LUCCHESI-familien)
- Skraldemændenes, malernes og restaurationsarbejdernes fagforeninger
- Byggeindustrien i The Bronx (rival: LUCCHESI-familien)
- Vognmandsindustrien på Manhattan (rivaler: COSTELLO- og LUCCHESI-familierne)
- Handel med heroin og andet narko (rivaler: BONANNO- og LUCCHESI-familierne)
- Smugleri af blandt andet spiritus og cigaretter
- Åger
- Gambling
- Røverier og væbnede overfald

Personen Albert Anastasia

Det mest slående ved Albert Anastasia er hans temperament, som man aldrig glemmer, når man har set det i udbrud for fuld styrke. Hans højroastede vredeudbrud følges ofte af impulsive beslutninger, som kun hans nærmeste har en chance for at tale ham fra igen.

I sit mere kontrollerede jeg udstråler Albert selvsikkerhed. Han har et simpelt, uskolet sprog - Albert droppede skolen i Italien som 11-årig og har heller aldrig rigtig lært at tale engelsk. Hans pupiller flakker rundt i øjnene, når han taler. Men han siger tingene ligeud og bekymrer sig i bund og grund ikke om at gøre et godt indtryk på andre. Han kender sin egen styrke.

De, som tolker Alberts impulsivitet og ukunsthærdige sprog som manglende intelligens, begår en stor fejltagelse. For han er begavet - hvad nogle ville kalde bondesnu.

Elsa og Albert Anastasia

Albert Anastasia har også en blød side. Han forguder sin 16 år yngre kone, Elsa, og deres fire børn. I den slags sammenhænge virker han genert og blid - næsten bange for at ødelægge noget med sit store, stærke korpus.

Albert og canadiske Elsa Bargnesi blev gift i 1937 og bor i en 20-værelses villa på Bluff Road i New York-forstaden Fort Lee. Grunden er beskyttet af et tre meter højt hegn, og om natten er en flok dobermannere på vagt i haven.

Bosserne i New York

Der er fem mafiafamilier i New York, og deres fem bosser repræsenterer familierne i Kommissionen. Ud over Albert Anastasia er det:

FRANK COSTELLO, der efterfulgte Charlie 'Lucky' Luciano som boss og har været Anastasias ven i snart 30 år. De har meget at takke hinanden for og supplerer hinanden fint. Costello er et politisk og diplomatisk geni og har direkte forbindelse til både borgmesteren og politidirektøren. Til gengæld garanterer Anastasia og hans familie af effektive pistolmande for Costellos sikkerhed. Costello er under hårdt pres fra sin ambitiøse underboss, Vito Genovese, der har allieret sig med Tommy Lucchese.

JOE BONANNO, som leder møderne i Kommissionen og er af den gammeldags sicilianske tradition, selv om han er yngre end Anastasia. Bonanno er en diskret manipulator, der tydeligvis ser ned på Anastasia, fordi han er bedre skåret for tungebåndet - Bonanno taler, hvor Anastasia handler. Hans og Anastasias familier synes på kollisionskurs, da begge i øjeblikket udvider deres heroinhandel og indflydelse i kasinoerne på Cuba.

JOE PROFACI, der har været boss siden Forbudstiden og er en hård mand af den sicilianske skole. Han og Anastasia minder om og har respekt for hinanden, men Profaci var også en nær ven af Vincent Mangano og har næppe glemt, hvordan denne forsvandt. Profacis og Anastasias mafiafamilier er naboer i Brooklyn. Profaci og Joe Bonanno er venner.

TOMMY LUCCHESE, som ifølge Costellos oplysninger planlægger at myrde Anastasia sammen med Frank Costellos underboss, Vito Genovese. Luccheses og Anastasias familier strider om indflydelse i byens tekstildistrikt. Lucchese selv er en lille, lusket mand, der under Forbudstiden var én af mafiaens farligste pistolmande. På det seneste er han ofte blevet set sammen med Anastasias underboss, Carlo Gambino.

Costello-familien

Joe Masseria
(boss til 1931)

Charlie Luciano
(boss 1931-1936)

Frank Costello
(boss 1936-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 500+

- Gambling af enhver art
- Havnen, herunder fiskeauktionen
- Tekstilindustrien
- Har interesser i alle New Yorks bydele og forstæder samt stærke forbindelser til mafiaen i resten af USA

Anastasia-familien

Al Mineo
(boss til 1930)

Frank Scalise
(boss 1930-1931)

Vincent Mangano
(boss 1931-1951)

Albert Anastasia
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 400+

- Over 30 km af Brooklyns havnefront
- Tekstilindustrien i det centrale Manhattan
- Byggeindustrien i The Bronx
- Har interesser i næsten alle dele af New York

Lucchese-familien

Tom Reina
(boss til 1930)

Joe Pinzolo
(boss 1930)

Tom Gagliano
(boss 1930-1951)

Tommy Lucchese
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Tekstilindustrien på Manhattan
- Narkohandel, især heroin
- Gambling, særligt flere store illegale lotterier
- Har interesser i alle New Yorks fem bydele

Bonanno-familien

Cola Schiro
(boss til 1929)

Salvatore Maranzano
(boss 1929-1931)

Joe Bonanno
(boss 1931-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Narkohandel i stor stil, primært heroin
- Gambling i Brooklyn og på Manhattan
- Byggeindustrien
- Har primært interesser i Brooklyn

Profaci-familien

Salvatore D'Acquilla
(boss til 1928)

Joe Profaci
(boss 1928-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 100+

- Restaurationsindustrien, særligt fødevarerogrossister
- Gambling (illegale lotterier og bookmaking)
- Narkohandel
- Opererer stort set kun i Brooklyn

Mafia-ordbog

capo / boss

Lederen af en mafia-bande ('familie') - kaldes 'fader' på Sicilien.

sottocapo / underboss

Næstkommanderende i en mafiafamilie.

capo consigliere

'Rådgiver' - særlig position i toppen af mafia-familien, som indehaves af fx en advokat eller et æret ældre medlem.

caporegime

'Løjtnant' i en mafia-familie - har typisk flere soldati under sig.

soldati / made men

Mafiaens fodfolk, som hver især kan kontrollere operationer til millioner af dollars.

omertà

Mafiaens tavshedsbegreb - alle familiens forretninger holdes hemmelige for udenforstående.

borgata

Mafiafamilie - en løst organiseret gruppe kriminelle af italiensk afstamning.

Joe Bonanno

Allerede i den tidlige barndom lærte Joe Bonanno, hvordan en rigtig mand gebærder sig. I egnen omkring den sicilianske hjemby Castellammare del Golfo var hans familie én af de mest betydningsfulde inden for Traditionen - det, udenforstående kalder mafiaen.

Joes far, Salvatore, ledede deres klan, der besad store landområder og havde en langvarig fejde med områdets anden store mafiaklan. Det var på grund af denne fejde, at Joe første gang kom til USA. I 1908, da han var tre år, valgte hans forældre at rejse til New York for at undgå en mordanklage mod faderen.

Navnet Bonanno var løbet foran dem til Little Italy-kvarteret i Brooklyn, hvor der boede mange andre immigranter fra egnen omkring Castellammare. Salvatore Bonanno blev modtaget med respekt og havde snart åbnet en kro og en pastafabrik. Som en 'respektabel mand' af Traditionen blev han også en del af de aktiviteter, hans ligesindede i New York stod for.

Mafiaen kunne levere mange tjenester til de tusindvis af håbefulde immigranter. De fleste italienske indvandrere kunne eksempelvis ikke stille sikkerhed nok til at låne penge i de amerikanske banker. Den slags forbehold havde mafiosiene i nabolaget ikke - til gengæld tog de en højere rente end banken. Et andet populært tilbud var det illegale lotteri, der gav de fattige immigranter håbet om at vinde et større beløb for den lille indsats, de afleverede til mafiaens indsamlere.

Livet i USA var godt for Joes familie, men det varede kun få år. Hjemme på Sicilien levede deres klan i en skrøbelig fred med rivalerne, og den begyndte at smuldre i 1912, hvorefter Don Salvatore blev kaldt hjem for at dæmpe gemytterne. Joe var syv år, da hans forældre tog ham med tilbage til Sicilien.

Det lykkedes Joes far at forhindre fejden i at blusse op på ny, men han fik selv et voldeligt endeligt kort efter. Da Italien gik ind i 1. Verdenskrig, blev Salvatore Bonanno kaldt ind til hæren, og han blev hårdt såret i ét af de store slag ved den østrigske grænse.

Kort før julen 1915 blev faderen sendt hjem til Sicilien for at komme sig, men der opstod komplikationer, og i februar 1916 vidste Salvatore Bonanno, at han skulle dø. Han kaldte sine nærmeste til sig én efter én, og som den sidste bad han Joe om at komme til sit dødsleje. Faderen bad familien om at tage sig godt af sønnen, og til Joe sagde han:

"Dit navn er Bonanno. Vær altid stolt af dit navn."

Salvatore Bonanno døde, mens han knugede den 11-årige Joe til sit bryst.

1905: Født ind i Familien

Joe blev født som Giuseppe Bonanno den 18. januar 1905 i Castellammare del Golfo, som ligger ved en bugt ude på Siciliens nordvestlige spids. Det var et smukt sted, hvor smaragdgrønt vand slikkede ind til havnen, hvor fiskerne landede tun og andre fisk. Det var også ét af mafiaens hovedsæder på Sicilien.

Castellammare del Golfo

Efter faderens død fortsatte Joe Bonanno skolegangen på Sicilien, men efterhånden indså han, at livet i Castellammare i længden blev for provinsielt. Joe Bonanno ville have mere plads, og han ville lede andre mænd.

Han var tiltrukket af friheden på havet og besluttede sig for at gå ind i flåden. I 1921 begyndte Bonanno på søfartsskolen i Siciliens hovedstad, Palermo. Han var en god studerende og nød sine teenageår i Palermo - indtil idyllen blev brudt af den politiske virkelighed.

Mussolinis fascister var kommet til magten, og som del af deres lov- og orden-program slog fascisterne hårdt ned på den sicilianske mafia.

På søfartsskolen betød Mussolinis totale kontrol, at eleverne skulle synge den fascistiske hymne hver morgen, og fascisternes sorte skjorte blev en del af deres skoleuniform. Joe Bonanno nægtede at bære skjorten, og i 1924 blev han smidt ud af skolen.

Fascisterne kunne dog ikke fjerne Bonannos udlængsel, og som mange andre med baggrund i mafiaen vendte han i stedet blikket mod USA. I december 1925 blev han sat i land i Florida af en cubansk fisker, og da han kom til New York, gjorde hans efternavn stadig underværker. Joe Bonanno blev budt velkommen af mafiaen i Little Italy.

1925: Smuglersprit Én af Bonannos nye venner var Gaspar DiGregorio, en anden ung mand med ambitioner. DiGregorio kørte sammen med et par andre en spritsmuglerring, og de var glade for at kunne invitere en Bonanno indenfor.

Den amerikanske kongres havde indført Spiritusforbudet i 1919, og det skabte det rene slaraffenland for USA's kriminelle. I storbyerne skød hjemmebrænderier og smugkroer op, og mafiaen tjente millioner af dollars på at sælge illegalt sprut. DiGregorio og kompagni var blot én af mange smuglergrupper i en mafiafamilie, der primært bestod af folk fra Castellammare del Golfo og blev ledet af Cola Schiro. Joe Bonanno gjorde sig hurtigt bemærket med sine talenter for at organisere tingene og se nye muligheder.

1926: Maranzano Mod slutningen af 1926 kom Joe Bonannos helt til USA.

Salvatore Maranzano havde været klanens fremmeste kriger hjemme på Sicilien, og Bonanno havde hele sin barndom hørt historier om hans dumdristige bedrifter.

Bonanno deltog i en velkomstmiddag for Maranzano, og han blev straks fascineret af den karismatiske, 20 år ældre mand. De begyndte at mødes, og Maranzano tog Bonanno til sig som en slags væbner. Bonanno var beæret og begejstret for at kunne lære af sin helt; Maranzano værdsatte Bonannos selskab, fordi han var bedre uddannet og derfor mere interessant at konversere med end de fleste andre i mafiafamilien.

Salvatore Maranzano

Maranzano blev snart en magtfaktor inden for spritsmugleriet, og han valgte Bonanno som tilsynsførende for sine destillerier. Et job, der blandt andet omfattede overvågning af de ansatte. Der skulle slås hårdt ned, hvis nogen stjal af kassen med de mange sorte penge.

Bonanno tjente hurtigt nok til at kunne åbne sine egne destillerier ved siden af.

1929: Krig mod tyrannen Op gennem 20'erne havde mafiaen i New York samlet sig i fem familier. Cola Schiros familie var én af de mindste, og i sensommeren 1929 kom den under pres fra en mand, der ville være boss over alle byens mafiosi: Joe Masseria alias Joe the Boss.

Joe Masseria

Den fedladne, brutale Masseria ledede byens største familie og havde allieret sig med den næststørste. Med denne magt i ryggen forlangte han, at de øvrige familier underkastede sig og betalte skat til ham. Cola Schiro havde ikke nerver til at gå imod Masseria og betalte. Samtidig indså han, at mænd som Salvatore Maranzano ville se det som et voldsomt tab af ansigt - så Cola Schiro pakkede kufferten og forsvandt uden et ord til sin familie.

Joe the Boss fortsatte presset med attentater mod andre af familiens ledende mænd, og Castellammare-familien var truet af opløsning. Men Maranzano kaldte familien sammen og fik med en brændende tale overbevist alle om, at det var udsigtsløst at føje Joe Masseria. Dermed startede den største mafiakrig i USA's historie.

1931: Bagholdenes tid Salvatore Maranzano blev familiens nye boss, og han gjorde Joe Bonanno til stabschef. En mafiakrig er guerillakrig - soldaterne holder sig skjult i uafhængige grupper og skifter hyppigt opholdssted, mens de hele tiden søger informationer om fjenden.

Som Maranzanos stabschef havde Bonanno flere roller. Ofte var han en del af Maranzanos personlige følge, der eskorterede bossen i pansrede biler. Men Bonanno ledte også bagholdsangreb på fjenden, ligesom han var på diplomatiske missioner til byens to 'neutrale' mafiafamilier, der blev ledet af Tom Gagliano og **JOE PROFACI**. Dette førte blandt andet til, at **PROFACI** diskret hjalp Maranzano med forsyninger og enkelte baghold.

Joe Profaci

Krigen trak ud og kostede mange liv på begge sider. Joe the Boss havde flest ressourcer, men Maranzano var en bedre general og forstod at slå til de rigtige steder. Dødvandet blev først brudt, da Masserias underboss, Charlie 'Lucky' Luciano, besluttede sig for at skifte side og lavede en aftale med Maranzano.

I april 1931 spiste Masseria og Charlie Lucky frokost sammen. Efter maden gik Luciano på toilettet, hvorefter fire mænd kom ind ad døren og mejede Joe the Boss ned.

1931: Luciano slår til

Nu var Salvatore Maranzano den førende mafioso i New York. Han udråbte sig selv som bossernes boss, 'capo di tutti capi', og begyndte at bringe mafiaen tilbage til hverdagen.

Maranzano havde ikke længere brug for en stabschef, og han lovede i stedet Bonanno et nyt og bedre job, passende til en mand med hans talenter. Det kom aldrig. I stedet gled de to fra hinanden - Maranzano blev opslugt i mafiaens interne politik, og Bonanno havde sine egne forretninger at vende tilbage til. Maranzano fik nye rådgivere, blandt andre den lille, farlige **TOMMY LUCCHESI**, der var underboss i Tom Gaglianos familie.

Det blev tydeligt, at Salvatore Maranzano var bedre egnet til at lede i krigstid. Som Masseria før ham gik han for egenrådigt frem, og derved fik han hurtigt fornærmet flere af byens ledende mafiosi. Når Bonanno mødte Maranzano, virkede overbossen stresset, og rygterne løb om et snarligt opgør.

Det kom i september 1931, da fire lejermordere gik ind på Maranzanos kontor og dræbte ham. Morderne var sendt af Charlie Luciano, og Bonanno fik senere at vide, at **TOMMY LUCCHESI** havde hjulpet Luciano med arrangere attentatet.

Tommy Lucchese

1931: Kommissionen stiftes

Charlie Luciano havde overtaget Joe Masserias familie og var dermed New Yorks mest magtfulde gangster. Men han havde indset, at det ikke var holdbart at have en overboss i byen, så Charlie Lucky foreslog, at familierne oprettede en slags bestyrelse, hvor stridigheder kunne løses ved forhandling mellem bosserne. Dermed var Kommissionen født.

Charlie Luciano

De fem stiftende medlemmer af Kommissionen var bosserne fra byens fem familier: Charlie Luciano; Vincent Mangano, som blev boss i den næststørste familie; Tom Gagliano; **JOE PROFACI**; og endelig Joe Bonanno, der i en alder af kun 26 år blev valgt til at efterfølge Maranzano.

TOMMY LUCCHESI var stadig Gaglianos underboss, mens Vincent Mangano som sin næstkommanderende valgte den iltre **ALBERT ANASTASIA** - én af de fire, der et halvt år tidligere havde skudt Joe Masseria.

Efter Kommissionen var nedsat, blev Bonanno kontaktet af Charlie Lucky, som var nervøs for, om Bonanno bar nag over mordet på Maranzano. Luciano tilbød Bonanno en bid af kagen i det attraktive tekstildistrikt, hvor mafiaen gennem fagforeningerne beskattede næsten alt tøjsalg. Bonanno afslog. Han ville ikke stå i gæld til Charlie Lucky - men han havde heller ingen interesse i at kives med Luciano, og de to fandt en gensidig respekt.

1933: Ost, narko og andre gode ideer

Spiritusforbudet blev ophævet i 1933, men mafiaen havde tjent millioner, der nu kunne investeres i nye projekter. Bonanno satte store dele af sin personlige formue i legitime foretagender, blandt andet vaskerier, begravelsesforretninger og ostemejerier.

Især det sidste blev en succes, og Bonannos Grande Cheese Company etablerede sig som landets førende producent af italienske oste. Mafiaen er glimrende til at forhindre bøvl med de ansatte eller skabe problemer hos konkurrerende firmaer.

Sådanne tjenester kunne også udlejes til andre, og Bonannos familie fik et særligt godt forhold til avismagnaten Generoso Pope. Ironisk nok var Pope USA's mest berømte Mussolini-tilhænger, så Bonannos underboss, Frank Garofalo, hjalp blandt andet Pope med at fjerne ledende fagforeningsfolk, der råbte for højt om millionærens fascistiske tilbøjeligheder.

Generoso Pope

Samtidig udviklede familien de ulovlige forretninger. Illegale lotterier og andre spil var stadig en stor indtægtskilde, men ikke mindst kastede de sig over nye rusmidler.

Der var ikke længere store penge at hente på hjemmebrænd, men til gengæld steg efterspørgslen efter et hvidt pulver ved navn heroin. Bonanno så mulighederne i det, og via sine forbindelser til hjemøen Sicilien fik familien i sidste halvdel af 30'erne sat importen på skinner. Bonanno-familien blev mafiaens førende narkohandlere.

Selv om Bonanno foretrak at løse problemer så elegant som muligt, medførte narko-handelen et naturligt behov for at bruge hårdhændede metoder. I den forbindelse var det praktisk for Bonanno, at han også ejede en begravelsesforretning. Han opfandt 'dobbeltkisten' - en høj kiste med et hemmeligt rum i bunden, så man kunne skaffe sig af med et ekstra lig ved en begravelse.

1936: Nye venner

I 30'erne kom Joe Bonanno desuden tæt på de to andre bossere i Kommissionen, der havde dybe rødder på Sicilien. Sammen med **JOE PROFACI** besøgte han ofte Vincent Manganos hjem, hvor der altid blev serveret endeløse mængder af god mad og vin. Over maden blev der sunget, citeret digte og fortalt vitser og anekdoter. På Sicilien udbringer man eksempelvis en skål ved at improvisere et rim til lejligheden. Især Mangano var en slegen taler, men også den bryske **PROFACI** nød muligheden for at samles om hjemlandets traditioner.

Vincent Mangano

Midt i 30'erne mistede Kommissionen sit meste prominente medlem. Charlie Luciano var blevet for synlig som landets største gangster, og i 1936 lykkedes det myndighederne at få ham med en langvarig fængselsdom for rufferi. Samtidig var Lucianos underboss, Vito Genovese, flygtet til Italien for at undgå en mordanklage - så det blev i stedet **FRANK COSTELLO**, der efterfulgte Charlie Lucky. **COSTELLO** var en fremragende diplomat, der blandt andet havde stor indflydelse på borgmesterkontoret og politigården. Under 2. Verdenskrig lykkedes det ham at få en aftale i stand, så Luciano blev benådet og kunne rejse hjem til Italien. Derfra blev Charlie Lucky et vigtigt bindeled i narkohandelen mellem Europa og USA.

1951: Kefauver-komiteen

Som resten af mafiaen arbejdede Bonannos familie relativt uforstyrret op gennem 40'erne. Men i 1950 kom familierne for alvor i offentlighedens søgelys. En politiker ved navn Estes Kefauver fik nedsat en senatskomité, der skulle undersøge organiseret kriminalitet mellem delstaterne, og en række ledende mafiosi blev indstævnet til de tv-dækkede høringer, der strakte sig langt ind i 1951.

Joe Bonanno stod dog ikke på listen over vidner, for på grund af familiens sans for diskretion var han aldrig blevet identificeret som boss af politiet. Bonanno var blevet arresteret én gang under mafia-krigen omkring 1930 - hvor politiet brækkede hans næse under afhøringen, men senere droppede sigtelsen for ulovlig våbenbesiddelse. Siden havde han været usynlig, og myndighederne troede, at Frank Garofalo ledede familien.

Costello under høringerne

Kefauver-høringerne blev dog hurtigt fokuseret på lederen af den største familie, **FRANK COSTELLO**. Som de fleste andre nægtede han at svare på nærgående spørgsmål, og **COSTELLO** blev efterfølgende sendt i fængsel for foragt for retten.

1951: Partnerskaber

COSTELLO var en mand under pres. Efter 2. Verdenskrig vendte Vito Genovese tilbage til USA, og det var almindeligt kendt, at Lucianos tidligere underboss mente, at han retteligt burde være boss i den største familie. **COSTELLOS** forbindelser og sans for diplomati havde dog gjort ham populær, så han var ikke sådan at fjerne. Men Genovese blev underboss igen.

I februar 1951 mistede Kommissionen endnu et medlem, da Tom Gagliano døde af naturlige årsager, og han blev gnidningsfrit afløst af sin underboss, **TOMMY LUCHESE** - manden, der i sin tid havde sendt Salvatore Maranzano i døden.

Mere voldsomt gik det tilsyneladende til to måneder senere, da Bonannos gode ven Vincent Mangano forsvandt sporløst i april 1951. Forholdet mellem Mangano og hans underboss, **ALBERT ANASTASIA**, var blevet stadigt dårligere - de var begge temperamentsfulde mænd, som var steget i rækkerne ved at arbejde blandt havnearbejderne i Brooklyn.

De var altså mænd, der forstod at tage en sag i egen hånd. Derfor var det ikke overraskende, at **ANASTASIA** til Kommissionen forklarede, at Mangano havde forsøgt at myrde ham. Deres familie støttede **ANASTASIA** som ny boss, så selv om Mangano havde været en god ven, kunne Bonanno ikke gøre andet end at acceptere **ANASTASIA** som nyt medlem af Kommissionen.

Albert Anastasia

ALBERT ANASTASIAS forklaring blev støttet af **FRANK COSTELLO**, som længe havde været ven med den barske **ANASTASIA**. Dette var ikke uden betydning, for hvor **COSTELLO** og **ANASTASIA** holdt sammen, tydede alt på, at Costellos ambitiøse underboss, Vito Genovese, havde fundet sammen i et partnerskab med **TOMMY LUCHESE**.

Vito Genovese

Genovese efterstræbte COSTELLOS position som boss, mens LUCHESE til gengæld var ude efter COSTELLOS kontakter. LUCHESE var den eneste, der havde noget nær samme indflydelse på byens politikere og dommere som COSTELLO, og han ville næppe have noget mod at blive mafiaens politiske fixer nr. 1. Samtidig konkurrerede LUCHESE og ANASTASIA om indflydelse i det værdifulde tekstildistrikt på Manhattan.

Dermed var der opstået et par naturlige alliancer og en kold krig, der strakte helt ind i Kommissionen. For Bonanno var det vigtigste dog, at der blev holdt en slags balance. Som boss i én af byens mindste familier ville han helst undgå, at én fraktion fik markant overvægt.

1953: Mod nye mål

Med en balanceret Kommission har Bonanno fred til at pleje sine seneste investeringer. Han har sendt én af sine løjtnanter til Montréal i Canada for at etablere familien der - og se på muligheden for at smugle heroin ind via Canadas mindre beskyttede kyster. Bonanno kigger også på muligheden for at gå ind i kasinodrift i Caribien, og han har markeret sin interesse i Arizona, hvor han har sin sommerresidens i byen Tucson.

På det mere personlige plan står Bonanno også over for en stor dag, for hans søn Bill er blevet forlovet med JOE PROFACIS datter Rosalie, og de to skal giftes i løbet af et par år.

I aften: Væk fra søgelyset

I aften, onsdag den 4. november 1953, bliver Kommissionen så fuldtallig for første gang i over et år. FRANK COSTELLO er netop blevet prøveløsladt efter sin dom for foragt for retten, og de mødes i JOE PROFACIS hus for at sige velkommen tilbage til COSTELLO. Desuden skal de have en uformel diskussion af, hvad der kan gøres for at imødegå myndighedernes øgede interesse i forlængelse af Kefauver-høringerne. Det rygtes eksempelvis, at senatet overvejer at nedsætte et permanent udvalg til undersøgelse af organiseret kriminalitet.

Joe Bonanno skal som vanligt lede mødet i Kommissionen.

Frank Costello

Bonanno-familien kort fortalt

Hovedkvarter: The Abraham Independent Political Club, Metropolitan Avenue, Brooklyn

Boss: Joe Bonanno

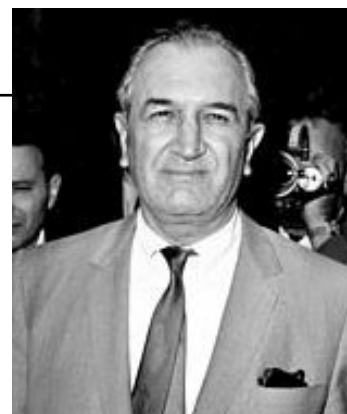
Underboss: Frank Garofalo

Consigliere: John Tartamella

Medlemmer i alt: 200+

Familiens aktiviteter og interesser:

- Narkohandel i stor stil, primært heroin (primær rival: LUCHESE-familien)
- Gambling i Brooklyn og på Manhattan (primær rival: COSTELLO-familien)
- Byggeindustrien
- Tekstilindustrien (rivaler: LUCHESE- og ANASTASIA-familierne)
- Import og produktion af ost
- Begravelsesforretninger
- Vaskerier
- Fagforeninger, særligt byggeriarbejdere
- Åger
- Har primært interesser i Brooklyn

Personen Joe Bonanno

Joe Bonanno forener principper med kompetence. Han er solidt forankret i de traditioner og æresbegreber, hans familie har efterlevet i århundreder. Men han har også et organisatorisk talent ud over det sædvanlige og imponerer sine omgivelser med en fremragende evne til at huske detaljer og kombinere dem til nye muligheder.

Joe er aldrig tilfreds med halve løsninger - han vil være boss for en velsmurt maskine og forlanger, at hans folk altid yder deres bedste.

Modsat mange mafiosi er Joe veluddannet og belæst. Han har en sofistikeret smag for mad, opera og poesi og sætter pris på god konversation - på italiensk, for han har aldrig fået lært specielt godt engelsk. Joe foretrækker ligeledes at løse problemer gennem forhandlinger, hvor begge parter ender med at vinde ved løsningen. Men som et medlem af Traditionen ved han udmærket, at en mand ikke skal lade sig skubbe rundt.

Joe blev i 1931 gift med Fay Labruzzo, som var datter af en slagter i Little Italy. Hun er en glad, spontan kvinde og det stabile samlingspunkt i familielivet, som giver Joe en uvurderlig støtte. Sammen har de tre børn - deres ældste søn, Bill, er forlovet med **JOE PROFACIS** datter Rosalie.

Familien Bonanno bor i et hus på DeKalb Avenue i Brooklyn, men de har også en 14-værelses villa i Middletown (et par timers kørsel fra New York) samt en sommerresidens i Tucson, Arizona. Af og til holder Joes arbejde for mafiaen ham hjemmefra i længere tid - han og Fay har en stiltiende forståelse af, at de får stillet deres fysiske behov med andre i de perioder.

Bosserne i New York

Der er fem mafiafamilier i New York, og deres fem bosser repræsenterer familierne i Kommissionen. Ud over Joe Bonanno er det:

JOE PROFACI, som er en god ven af Bonanno. De mødes ofte over god mad og vin og udveksler vitser og anekdoter. Profaci har siddet længst af bosserne i New York, og som Bonanno værner han om de traditioner og principper, mafiaen bragte med sig fra Sicilien. Nogle gange har han dog en tendens til at anskue tingene i sort/hvidt, måske fordi han er stærkt religiøs. I de situationer kan Profaci virke meget brysk for de, der ikke kender ham. Profacis datter Rosalie er forlovet med Bonannos søn Bill.

FRANK COSTELLO, der efterfulgte Charlie Luciano som boss i byens største familie. Costello er en højt begavet mand, hvis udsøgte sans for at trække i de rigtige tråde har givet ham indflydelse direkte ind på borgmesterkontoret. Som Bonanno foretrækker han at løse problemer ved forhandling; til gengæld har Costello lidt sværere ved at tage andre midler i brug, når det er nødvendigt.

ALBERT ANASTASIA, som blev boss ved at fjerne Bonannos ven Vincent Mangano. Han udstråler en usædvanlig tro på egen styrke, men samtidig har Anastasia et letantændeligt temperament, der gør ham temmelig ustabil. Anastasia skaber for meget opmærksomhed med sin fremfærd, men omvendt er han imponerende konsekvent omkring de sager, han brænder for. Costello og Anastasia har været venner siden Forbudstiden.

TOMMY LUCCHESI, en lille, elegant mand, der under Forbudstiden havde ry for at være én af byens bedste lejemorere. Lucchese er dygtig til at finde løsninger og kan være udpræget charmerende og glat - det sidste har hjulpet ham i New Yorks society-liv, hvor kun Frank Costello kender flere betydningsfulde navne. Han var desuden manden, der hjalp Luciano med mordet på Salvatore Maranzano.

Costello-familien

Joe Masseria
(boss til 1931)

Charlie Luciano
(boss 1931-1936)

Frank Costello
(boss 1936-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 500+

- Gambling af enhver art
- Havnen, herunder fiskeauktionen
- Tekstilindustrien
- Har interesser i alle New Yorks bydele og forstæder samt stærke forbindelser til mafiaen i resten af USA

Anastasia-familien

Al Mineo
(boss til 1930)

Frank Scalise
(boss 1930-1931)

Vincent Mangano
(boss 1931-1951)

Albert Anastasia
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 400+

- Over 30 km af Brooklyns havnefront
- Tekstilindustrien i det centrale Manhattan
- Byggeindustrien i The Bronx
- Har interesser i næsten alle dele af New York

Lucchese-familien

Tom Reina
(boss til 1930)

Joe Pinzolo
(boss 1930)

Tom Gagliano
(boss 1930-1951)

Tommy Lucchese
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Tekstilindustrien på Manhattan
- Narkohandel, især heroin
- Gambling, særligt flere store illegale lotterier
- Har interesser i alle New Yorks fem bydele

Bonanno-familien

Cola Schiro
(boss til 1929)

Salvatore Maranzano
(boss 1929-1931)

Joe Bonanno
(boss 1931-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Narkohandel i stor stil, primært heroin
- Gambling i Brooklyn og på Manhattan
- Byggeindustrien
- Har primært interesser i Brooklyn

Profaci-familien

Salvatore D'Acquilla
(boss til 1928)

Joe Profaci
(boss 1928-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 100+

- Restaurationsindustrien, særligt fødevarerogrossister
- Gambling (illegale lotterier og bookmaking)
- Narkohandel
- Opererer stort set kun i Brooklyn

Mafia-ordbog

capo / boss

Lederen af en mafia-bande ('familie') - kaldes 'fader' på Sicilien.

sottocapo / underboss

Næstkommanderende i en mafiefamilie.

capo consigliere

'Rådgiver' - særlig position i toppen af mafiefamilien, som indehaves af fx en advokat eller et æret ældre medlem.

caporegime

'Løjtnant' i en mafiefamilie - har typisk flere soldati under sig.

soldati / made men

Mafiaens fodfolk, som hver især kan kontrollere operationer til millioner af dollars.

omertà

Mafiaens tavshedsbegreb - alle familiens forretninger holdes hemmelige for udenforstående.

borgata

Mafiefamilie - en løst organiseret gruppe kriminelle af italiensk afstamning.

Frank Costello alias The Prime Minister

Frank Costello er mafiaens dygtigste fixer. Han foretrækker at finde elegante løsninger på problemerne og er fremragende til at pejle sig ind på, hvordan man får ordnet tingene uden bøvl. Det er ikke uden grund, han bliver kaldt The Prime Minister.

Costello kender New Yorks borgmester og politidirektør personligt og ved, hvilke tråde han skal trække i. På den måde kan han fixe næsten alt, hvis man har penge nok til bestikkelsen. Og lidt ekstra til Costello, selvfølgelig.

Nogle problemer kræver dog mere håndfaste midler. I 1941 opstod der en uholdbar situation, da politiet tiltalte den jødiske gangster Abe Reles for mord. Reles, bedre kendt som Kid Twist, forsøgte at undgå den elektriske stol ved at sladre om mafiaen.

Kid Twist var én af lederne af The Brownsville Troop, en bande jødiske gangstere, der var eksperter i beskidt arbejde. De arbejdede blandt andet tæt sammen med Costellos nære ven **ALBERT ANASTASIA**, og da pressen fik nys om historien, blev den slået stort op. Aviserne kaldte Brownsville-banden for 'Murder, Inc.' og fremstillede dem som mafiaens dødspatrolje. Politiet mente, at **ANASTASIA** havde været indblandet i 17 mord begået af Kid Twist og hans venner.

Problemet blev løst, da Kid Twist i november 1941 blev smidt ud ad vinduet fra det værelse på sjette sal, politiet havde placeret ham i. Efter krigen blev den politikommissær, der havde ansvaret for bevogtningen af Reles, udnævnt til chef for en specialstyrke, der skulle undersøge organiseret kriminalitet. Frank Costello kendte de rigtige mennesker og betalte 50.000 dollars for få sin vens problem fjernet.

1891: Fra fattig til fattig

Han blev født som Francesco Castiglione den 20. januar 1891 i Lauroполи, en lille by ved svangen på den italienske 'støvle'. Francescos familie var fattig, og i 1895 besluttede de sig for at søge lykken i USA. Der flyttede de ind i en lille, klam lejlighed i det østlige Harlem. For Francescos far var mulighederne i USA dog begrænsede, så livet i New York blev lige så fattigt. Hans søn var derimod fast besluttet på at skabe sig et bedre liv.

Allerede som 13-årig var Francesco medlem af en gadebande og havde amerikaniseret sit navn til Frank. Efternavnet Costello fandt han på, da politiet i 1912 arresterede ham for røveri, og han havde brug for et dæknavn. Sigtelsen blev droppet, og Costello blev kun dømt én gang i sin ungdom - for ulovlig våbenbesiddelse i 1915. I dag er Frank Costello ikke glad for at indrømme, at han begyndte karrieren med simple røverier. Når han bliver mindet om det, trækker han på skuldrene og siger:

"Hårde tider får aber til at spise chilipebre."

1914: Charlie Lucky

Costellos første skridt væk fra den banale kriminalitet kom i 1914, da han slog sin bande sammen med en anden under ledelse af den seks år yngre Charlie 'Lucky' Luciano. Med Luciano i spidsen samlede de verdens mest berømte mafiafamilie.

I modsætning til mange italienske mafiosi havde Costello og Luciano ikke noget mod at arbejde sammen med folk af andre nationaliteter, og i 1917 kom en gruppe jøder under Meyer Lansky med i slænget. Sammen satte de kriminaliteten i system, og dermed var de klar til at slå til, da Spiritusforbudet blev indført i 1919.

Forbudet åbnede et slaraffenland for USA's kriminelle, som tjente millioner af dollars på spritsmugleri og smugkroer, og Charlie Luckys mafiafamilie var blandt de første til at udnytte mulighederne. Operationerne blev ledet af Luciano og Lansky, mens Costello fik en specialopgave. Han var lidt ældre end de andre og talte godt for sig, så han fik rollen som mellemed til politi og politikere. I midten af 20'erne betalte familien ugentligt 20.000 dollars til politidirektørens kontor for at slippe for razziaer og arrestationer.

Familien ekspanderede hurtigt. I de første år af 20'erne fik de en afdeling i New Jersey under den joviale Willie Moretti, og på Manhattan styrede Vito Genovese den illegale bookmaking. Genovese var en snu, hensynsløs dræber, der var ivrig efter at sætte sit præg på tingene. Han brokkede sig eksempelvis over de mange jøder i familien, hvortil Costello svarede:

"Tag det roligt, Don Vitone. Du er ikke andet end en skide udlænding selv."

Costello hentydede til, at Genovese var fastlandsitaliener som han selv - og dermed ikke kunne accepteres helt i den sicilianske mafiatradition. Costello og Genovese kom ikke godt ud af det med hinanden, og deres forhold skulle blive værre med årene.

Ud over spritsmugleriet involverede Lucianos folk sig dybt i gambling. Bookmaking, illegale lotterier, kortspil, terningspil, enarmede tyveknægte - de var med over det hele, og Costello var én af hjernerne bag.

Spillene blev nogle gange organiseret i samarbejde med andre mafiafamilier, og på den måde mødte Costello **ALBERT ANASTASIA**. De to blev nære venner trods deres forskellighed - hvor Costello var diplomatisk og beregnende, var **ANASTASIA** temperamentsfuld og direkte. En anden vigtig samarbejdspartner var den lille, farlige **TOMMY LUCCHESI**, som sammen med Costello satte enarmede tyveknægte op i byens baglokaler og skummede toppen af omsætningen.

Albert Anastasia

1929: Den største mafiakrig

Efterhånden som Charlie Luckys folk fik fingrene i mere og mere, kom de under pres fra byens ældre, mere etablerede mafiafamilier. Til sidst valgte Luciano at slå sig sammen med Joe Masseria alias Joe the Boss, der ledede byens største familie.

Masseria var en fedladen, grådig mand, der ikke lagde skjul på, at han gik efter at lægge alle New Yorks mafiosi under sig. Han havde allieret sig med den næststørste familie, som blandt andre talte Costellos ven **ALBERT ANASTASIA**.

Byens tre mindre familier havde til gengæld ikke lyst til at komme under Masserias hårdhændede styre. I efteråret 1929 gjorde én af dem åbent oprør og indledte dermed den største mafiakrig i USA's historie. Denne familie blev ledet af Salvatore Maranzano, der personificerede modstanden mod Masseria og gjorde den unge **JOE BONANNO** til sin stabschef.

Joe Masseria

Joe the Boss havde flest ressourcer, men Maranzano var den bedste strateg, og krigen trak ud. For at bryde dødvandet gik Joe the Boss til lederen af én af de to neutrale familier, Tom Reina. Masseria ville have Reina til at snigmyrde både **JOE BONANNO** og **JOE PROFACI**, som ledte den anden neutrale familie.

Reina var positiv over for forslaget, men det huede ikke **TOMMY LUCCHESI**, der var én af Reinas nærmeste mænd. **LUCCHESI** kontaktede Charlie Luciano, som i mellemtiden var blevet træt af Masserias krav om andele i hans indtægter. I januar 1930 mødtes **LUCCHESI** med Luciano, Costello og Genovese, og de besluttede sig for at forpurre Masserias plan.

Hver onsdag spiste Tom Reina middag hjemme hos sin tante. Da han kom ud fra hendes hus den sidste onsdag i februar 1930, ventede Vito Genovese med et oversavet jagtgevær. Han affyrede begge løb på klos hold og skød bogstaveligt talt hovedet af Reina.

1931: Luciano afgør krigen

I det næste års tid fortsatte udmattelseskrigen mellem Masseria og Maranzano, men det var tydeligt for Costello og resten af kredsen omkring Luciano, at det måtte komme til et opgør mellem Charlie Lucky og Joe the Boss. Det blev Luciano, der tog initiativet og gav Maranzano besked om, at han var klar til at skifte side.

I april 1931 spiste Masseria frokost på en restaurant sammen med Luciano. Efter maden gik Charlie Lucky på toilettet, hvorefter fire mænd kom ind ad døren og mejede Joe the Boss ned. Blandt de fire var Vito Genovese og **ALBERT ANASTASIA**.

Dermed vandt Salvatore Maranzano krigen, og han indsatte sig selv som byens overboss, 'capo di tutti capi'. Men som Masseria gik Maranzano for hårdt frem. Han var en fremragende leder i krigstid, men i fredstid manglede han diplomatisk sans, og den magtfulde Luciano var én af de første, det lykkedes ham at fornærme.

Igen så Costello og resten af familien en situation, hvor en konfrontation var uundgåelig. Maranzano og Luciano lagde planer for at dræbe hinanden, og endnu en gang slog Charlie Lucky først. I september 1931 blev Maranzano dræbt af fire lejermordere.

Farvel til Maranzano

1931: Kommissionen stiftes

Nu var Luciano New Yorks førende mafioso, men han havde set, hvor farligt det var at forsøge at styre byen som overboss. Han tog ikke magten formelt, men foreslog i stedet, at familierne oprettede en slags bestyrelse, hvor stridigheder kunne løses ved forhandling mellem bosserne. Dermed var Kommissionen født.

De stiftende medlemmer af Kommissionen var bosserne fra de fem familier: Charlie Luciano; Tom Gagliano, der havde overtaget Tom Reinas familie og gjorde **TOMMY LUCHESE** til sin underboss; **JOE BONANNO**, der nu ledede Maranzanos familie; **JOE PROFACI**; samt Vincent Mangano, der styrede byens næststørste familie og valgte **ALBERT ANASTASIA** som underboss.

Luciano udnævnte Vito Genovese til sin underboss, mens Costello fortsatte som politisk rådgiver.

1933: Kasinoer og fisk

Spiritusforbudet blev ophævet i 1933, men mafiaen kanaliserede blot smuglerpengene ud i nye områder. Familiens sorte penge finansierede kasinoer i Las Vegas og Caribien, hvor Meyer Lansky bestyrede spillelicenserne - og sørgede for, at skattevæsenet aldrig hørte om en betydelig del af omsætningen. En stor del af byens fagforeninger var desuden stærkt infiltreret af mafiaen, der brugte kontrollen med arbejdskraften til at afpresse hele brancher. Lucianos familie havde eksempelvis sat klørerne i USA's største fiskeriauktion på havnen i Brooklyn. Hver eneste solgte fisk udløste en afgift til familien.

Charlie Lucianos familie tjente årligt et nicifret beløb i dollars midt i de depression-sramte 30'ere. Men Charlie Lucky fik ikke lov til at nyde sin del af kagen længe. Han var blevet for synlig som landets største gangster, og i 1936 fik politiet ram på bossen med en anklage om rufferi, der udløste 30-50 års fængsel.

Samtidig var underbossen Vito Genovese flygtet til Italien for at undgå en mordsag, så Luciano pegede på Frank Costello som sin efterfølger. I en alder af 45 år indtog The Prime Minister posten som chef for landets største mafiafamilie.

Vito Genovese

1936: Costello bliver boss

Costello var en atypisk boss. Andre bosser brugte kræfter på at styre familiens operationer i detaljer og holde øje med, at bossen fik den andel af overskuddet, der tilkom ham. Men Costello lod sine løjtnanter styre tingene selv og brugte fortsat flest kræfter på rådhuset og politigården.

Strategien gav bonus i form af venskaber med byens ledende anklagere, dommere og politifolk - hvilket igen gav Costello mulighed for at fixe mange situationer, som ellers ville have truet hans kolleger i mafiaen. Under 2. Verdenskrig fik han endda lejlighed til at gøre sin gamle partner Charlie Luciano en stor tjeneste.

William O'Dwyer

Efter USA var trådt ind i krigen, var myndighederne nervøse for, at militærtransporterne fra New Yorks havn blev overvåget af tyske spioner. De søgte hjælp hos havnearbejdernes fagforening, som mafiaen sad på, og Costello var manden, der satte en aftale i stand: Mafiaen holdt havnen fri for spioner - til gengæld ville myndighederne løslade Charlie Lucky efter krigen. Luciano lovede samtidig at forlade landet.

Alle parter holdt ord. I 1946 sejlede Charlie Lucky hjem til Italien og overlod dermed endeligt magten i familien til Frank Costello. Samme år blev den statsadvokat, der havde indgået aftalen, valgt til guvernør - hjulpet af stemmer købt af mafiaen. Samtidig skulle New York have ny borgmester, og den post tilfaldt en anden statsadvokat, William O'Dwyer - som også blev støttet af sin ven Costello.

1946: Genovese vender tilbage

1946 bragte ikke kun gode nyheder til Frank Costello. Det var også året, hvor Vito Genovese vendte tilbage til New York. Han blev arresteret for sortbørshandel i Italien, og det amerikanske militærpoliti opdagede, at Genovese var eftersøgt for mord, og sendte ham hjem. Kort efter fik det altafgørende vidne i mordsagen udleveret gift i stedet for mavesårsmedicin.

Costello genindsatte Genovese som underboss, men den hjemvendte mafialeder virkede ikke helt tilfreds. Costello så mange små tegn i Genoveses ord og handlinger, der viste, at Genovese syntes, at han og ikke Costello burde have efterfulgt Luciano.

Frank Costello i 1944

Genovese kunne dog ikke blot tage Costellos titel. Costellos løse styreform havde gjort ham populær i familien - ikke mindst hos Willie Moretti, der ledede en gruppe på ca. 50 hårde gangstere oppe i New Jersey. Costello kunne regne med deres hjælp, hvis han blev angrebet. Det samme gjaldt for hans gode ven ALBERT ANASTASIA, der som underboss i byens næststørste familie rådede over mindst lige så mange soldater som Moretti.

1947: Depression og Frelsens Hær

Men Frank Costello var under pres. I

1947 søgte han behandling hos den kendte psykiater Richard Hoffman. Costello var depressiv og led af søvnløshed. Han nærmede sig sin 60-års fødselsdag og var begyndt at spekulere på døden og de værdier, han havde bygget sit liv på. Han drømte om at være en almindelig forretningsmand og ville gerne kappe alle bånd til mafiafamilien. Men man kan kun tegne livstidsmedlemskab af mafiaen, og det vidste Costello udmærket.

Hoffman rådede ham til at omgås med mennesker af en bedre stand og prøve at hjælpe sig selv gennem at hjælpe andre. Costello tog imod rådet og begyndte at arrangere velgørenhedsmiddage for Frelsens Hær. Hans indsats gav dog bagslag i 1949, da pressen fik fat i historien og skrev om Frelsens Hær-arrangementerne, hvor politikere og dommere blev bispist af mafiaen. Senere samme år indrømmede Hoffman i et interview, at han havde Costello i behandling. Costello brød omgående forbindelsen til sin psykiater.

Willie Moretti

1951: Kefauver-komiteen

Året efter kom mafiaen for alvor i offentlighedens søgelys. En politiker ved navn Estes Kefauver fik i 1950 nedsat en senatskomité, der skulle undersøge organiseret kriminalitet mellem delstaterne, og en række ledende mafiosi blev indkaldt som vidner i de tv-dækkede høringer, der strakte sig langt ind i 1951.

Costello under høringerne

Som boss i landets største familie blev Frank Costello hurtigt Kefauver-komiteens primære mål. Costello var ivrig efter at forklare sig, men da komiteen kom for tæt på hans personlige forhold, var han nødt til at nægte at svare med henvisning til forfatningens bestemmelse om, at man ikke kan tvinges til at vidne mod sig selv. Costellos advokat havde forlangt, at tv ikke viste hans ansigt. I stedet så den amerikanske befolkning Costellos hænder, der nervøst dansede rundt på bordet, krammede lommetørklæder og gned håndfladerne mod hinanden.

Det mest belastende vidneudsagn kom dog fra Willie Moretti. Costellos mangeårige støtte havde fået syfilis og opførte sig stærkt besynderligt. Over for komiteen indrømmede Moretti, at han levede af gambling, at han kendte alle de andre mafialedere, og at han ofte mødtes med Costello. Moretti sluttede afhøringen med at invitere komiteen på besøg i sit hjem.

Sladder løb hurtigt. Willie Moretti var en skændsel og til fare for familien. Vito Genovese sagde, at han ville ønske, nogen dræbte ham, hvis han en dag blev så skør. I oktober 1951 blev Moretti skudt, mens han ventede på sin frokost på en restaurant. Costello havde bedt sin ven ALBERT ANASTASIA om at fixe problemet ved at fjerne Costellos anden ven Willie Moretti. Et medlidenhedsdrab.

1952: Når katten er ude

Men Morettis vidneudsagn havde indstillet Kefauver-komiteens sigtekorn på Frank Costello. Myndighederne indledte sager om skattesvig og foragt for retten, og i oktober 1952 blev Costello idømt 18 måneders fængsel for det sidstnævnte.

Costellos position var svækket på flere punkter. Med Moretti havde han mistet sit mest trofaste forsvar inden for familien, og mens han var i fængsel, kunne Vito Genovese konspirere uhindret. Desuden blev Genovese oftere og oftere set sammen med TOMMY LUCCHESI, som i foråret 1951 havde efterfulgt Tom Gagliano som boss og medlem af Kommissionen, da Gagliano døde af sygdom.

LUCCHESI var en lille, elegant mand, der under Forbudstiden var blandt byens mest effektive mordere. Dengang arbejdede han og Costello sammen, men med tiden blev det tydeligt, at de kappedes om indflydelse. LUCCHESI havde også et stærkt netværk blandt dommere og politikere - med Costello af vejen ville LUCCHESI være mafiaens fixer nr. 1.

Tommy Lucchese

Som modtræk havde Costello sørget for at få en sikker støtte i Kommissionen. I slutningen af 40'erne var forholdet mellem **ALBERT ANASTASIA** og hans boss, Vincent Mangano, blevet stadig dårligere, og da den temperamentsfulde Anastasia snakkede om at gøre noget ved problemet, støttede Costello ham. Vincent Mangano forsvandt sporløst i april 1951.

Det var første gang, nogen havde fjernet et medlem af Kommissionen med magt, og **Vincent Mangano ANASTASIA** undlod da også at indrømme, at han stod bag. Han nøjedes med at forklare, at Mangano havde planlagt at myrde ham - og da Costello talte sin vens sag, blev Anastasia accepteret som Manganos efterfølger og dermed medlem af Kommissionen.

Eneste ulempe ved den historie var, at de to sidste medlemmer af Kommissionen, **JOE PROFACI** og **JOE BONANNO**, begge var nære venner af Mangano.

Costello bad **ALBERT ANASTASIA** holde et vågent øje med sine interesser, mens han var i fængsel. Han begyndte afsoningen i oktober 1952 i Lewisburg Penitentiary i Pennsylvania, hvor Frank Costello var en mønsterfange. I fængslet fik Frank besked om, at Skattevæsenet havde indledt en større undersøgelse. De gik efter at fælde ham på sorte penge - men værre var det, at **ANASTASIA** lød mere og mere overbevist om, at der var noget i gære mellem Vito Genovese og **TOMMY LUCCHESI**.

1953: Mordplaner

Da Frank Costello blev prøveløsladt for tre uger siden - i oktober 1953 - fik han hurtigt rygterne bekræftet af sine kilder. Vincent Rao, **LUCCHESIS** consigliere, og Neil Migliore, en ung mand, der kører illegale lotterier for **LUCCHESI**, sagde begge det samme: **TOMMY LUCCHESI** har konkrete planer om at myrde **ANASTASIA**.

Da Frank fortalte **ALBERT ANASTASIA** om mordplanen, ville **ANASTASIA** løse problemet på sin sædvanlige direkte facon: Han havde allerede overvejet, hvordan de kunne skille sig af med **LUCCHESI** - det gjaldt bare om at slå først. Men Costello brød sig ikke om tanken. Han ville ikke kaste familierne ud i en større krig, der blot ville give endnu mere forstyrrende opmærksomhed fra politi og journalister. Costello foreslog i stedet, at de skulle fremlægge sagen for Kommissionen og bede den beslutte, hvad der skal ske. **LUCCHESI** har overtrådt alle uskrevne regler ved at planlægge at myrde et andet medlem af Kommissionen. Han og hans medsammensvorne må stilles til ansvar.

I aften: Afsløring og dom

ANASTASIA indvilligede efter lidt diskussion. I aften, onsdag den 4. november 1953, samles Kommissionen om en middag i **JOE PROFACIS** hus i Brooklyn - officielt for at sige velkommen tilbage til Costello og diskutere, hvad familierne kan gøre for at undgå den øgede opmærksomhed fra myndighederne i kølvandet på Kefauver-komiteen.

Costello og **ANASTASIA** har aftalt, at Frank på et passende tidspunkt skal bringe komplottet på bane og bede om Kommissionens dom.

Costello-familien kort fortalt

Hovedkvarter: The Waldorf-Astoria Hotel, 301 Park Avenue, Manhattan

Boss: Frank Costello

Underboss: Vito Genovese

Consigliere: Johnny Torrio (i praksis pensioneret)

Medlemmer i alt: 500+

Familiens aktiviteter og interesser:

- Gambling af enhver art (illegale lotterier, bookmaking, kasinoer i Las Vegas og Caribien, spillehuse i Florida, terningspil i lader i landdistrikterne etc.)
- Enarmede tyvekægte, jukebokse og cigaretautomater
- Restauranter og natklubber
- Havnen og fiskeauktionen (rival: **ANASTASIA**-familien)
- Tekstilindustrien (primær rival: **LUCCHESI**-familien)
- Byggeindustrien
- Renovationsindustrien
- Fødevarerindustrien
- Narkohandel (primære rivaler: **BONANNO**- og **LUCCHESI**-familierne)
- Prostitution
- Åger
- Røverier og væbnede overfald
- Har interesser i alle New Yorks bydele og forstæder samt stærke forbindelser til mafiaen i resten af USA

Personen Frank Costello

Det er meget lidt, der undgår Frank Costellos opmærksomhed. Han er bevidst om alt, der foregår omkring ham, og han forstår at bruge indtrykkene fremadrettet. Frank er en højt intelligent mand, der glider naturligt ind i næsten enhver situation. Når han møder konflikter, forsøger han at køle gemytterne ned og finde et kompromis. Og han spiller sine kort med omhu.

Frank er stolt over at være nået så langt i livet. Han ville ikke være som sin far, der var både inkompetent og ydmyg og derfor byttede et fattigt liv i Italien med et lige så fattigt liv i USA. Frank havde talentet til at bryde ud af slummen - hvis han var blevet født i et andet socialt lag, ville han være endt som direktør i én af landets store koncerner. Han elsker at få tingene til at ske.

I de senere år har Frank dog kunnet mærke alderdommen nærme sig. Han er begyndt at tænke på døden og meningen med livet. Af og til ligger han vågen og spørger sig selv, om han kunne have forment sit liv anderledes.

Som en naturlig diplomat er det vigtigt for Frank at gøre et godt indtryk. Han er ekstremt velklædt, altid elegant i den nyeste mode - og han går til frisøren fire-fem gange om ugen for at få frisket frisuren op og lagt manicure.

Alle kalder Franks kone for Bobbie. Hendes pigenavn var Loretta Geigerman, og hun er en begavet dame, der foretrækker Franks society-venner frem for hans kolleger i mafiaen. Frank og Bobbie har ikke børn. De bor i en flot villa i Sands Point ude på Long Island, men har også en stor lejlighed i Central Park West, hvor Frank ofte overnatter efter sine arbejdsdage. Han har installeret sin elskerinde, en tidligere natklubsangerinde ved navn Thelma Martin, i en lejlighed på den anden side af parken.

Bosserne i New York

Der er fem mafiafamilier i New York, og deres fem bosser repræsenterer familierne i Kommissionen. Ud over Frank Costello er det:

ALBERT ANASTASIA, som har været Costellos ven i 30 år. De har meget at takke hinanden for. Anastasia kan nogle ting, Costello har svært ved - han er direkte, nådesløs og ikke bange for at bruge magt. Til gengæld hjælper Costello ham med sine forbindelser og sin diplomatiske sans. Netop diplomatiet kan være nødvendigt over for den iltre Anastasia, hvis største fjende er hans egen impulsivitet. Anastasia er i livsfare på grund af sit venskab med Costello.

JOE BONANNO, der er yngst af bosserne, men alligevel leder møderne i Kommissionen. Bonanno er begavet og hurtigtopfattende, og han foretrækker ligesom Costello at løse problemer ved forhandling frem for vold. Bonanno bliver dog nogle gange hæmmet af sin stærke tro på ære og andre traditionelle sicilianske principper, der kan gøre ham mere stædig end fornuftig. Costellos familie er på vagt over for Bonanno, fordi han forsøger at få en fod indenfor i de caribiske kasinoer.

JOE PROFACI, som er den barske boss i byens mindste familie - en meget religiøs mand med en stærk sans for retfærdighed. Han tror på orden og konsekvens og lægger ikke fingrene imellem, når nogen overtræder hans regler. Profaci og Costellos familier kappes om indflydelse på havnen, men derudover virker han tilfreds med sit relativt begrænsede territorium i Brooklyn. Profaci og Bonanno er venner.

TOMMY LUCCHESI, der minder om Costello, men i dag er hans fjende. I Forbudstiden arbejdede de sammen, nu kappes de om indflydelse i New Yorks politiske liv. Lucchese har allieret sig med Vito Genovese, der ønsker at overtage Costellos plads som boss, og det er sandsynligvis Genovese, der trækker i trådene. Men den lille, kyniske Lucchese er heller ikke en mand, man kan tillade sig at undervurdere. Costellos kontakter er overbeviste om, at Lucchese planlægger at svække Costello ved at myrde Albert Anastasia.

Costello-familien

Joe Masseria
(boss til 1931)

Charlie Luciano
(boss 1931-1936)

Frank Costello
(boss 1936-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 500+

- Gambling af enhver art
- Havnen, herunder fiskeauktionen
- Tekstilindustrien
- Har interesser i alle New Yorks bydele og forstæder samt stærke forbindelser til mafiaen i resten af USA

Anastasia-familien

Al Mineo
(boss til 1930)

Frank Scalise
(boss 1930-1931)

Vincent Mangano
(boss 1931-1951)

Albert Anastasia
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 400+

- Over 30 km af Brooklyns havnefront
- Tekstilindustrien i det centrale Manhattan
- Byggeindustrien i The Bronx
- Har interesser i næsten alle dele af New York

Lucchese-familien

Tom Reina
(boss til 1930)

Joe Pinzolo
(boss 1930)

Tom Gagliano
(boss 1930-1951)

Tommy Lucchese
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Tekstilindustrien på Manhattan
- Narkohandel, især heroin
- Gambling, særligt flere store illegale lotterier
- Har interesser i alle New Yorks fem bydele

Bonanno-familien

Cola Schiro
(boss til 1929)

Salvatore Maranzano
(boss 1929-1931)

Joe Bonanno
(boss 1931-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Narkohandel i stor stil, primært heroin
- Gambling i Brooklyn og på Manhattan
- Byggeindustrien
- Har primært interesser i Brooklyn

Profaci-familien

Salvatore D'Acquilla
(boss til 1928)

Joe Profaci
(boss 1928-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 100+

- Restaurationsindustrien, særligt fødevarer-grossister
- Gambling (illegale lotterier og bookmaking)
- Narkohandel
- Opererer stort set kun i Brooklyn

Mafia-ordbog

capo / boss

Lederen af en mafia-bande ('familie') - kaldes 'fader' på Sicilien.

sottocapo / underboss

Næstkommanderende i en mafiefamilie.

capo consigliere

'Rådgiver' - særlig position i toppen af mafiefamilien, som indehaves af fx en advokat eller et æret ældre medlem.

caporegime

'Løjtnant' i en mafiefamilie - har typisk flere soldati under sig.

soldati / made men

Mafiaens fodfolk, som hver især kan kontrollere operationer til millioner af dollars.

omertà

Mafiaens tavshedsbegreb - alle familiens forretninger holdes hemmelige for udenforstående.

borgata

Mafiefamilie - en løst organiseret gruppe kriminelle af italiensk afstamning.

Tommy Lucchese alias Three-Fingers Brown

Tommy Lucchese har et grundlæggende positivt livssyn. Han er i stand til lynhurtigt at overskue og gribe mulighederne i livet - og hvis der mangler muligheder, er han ikke bange for at skabe dem selv.

Han stiftede sit første firma som 23-årig i 1922 - et vinduespudserfirma i The Bronx. Hvis butiksejerne i nabolaget ikke ønskede at tilmelde sig tjenesten, fik Lucchese og hans bande hurtigt understreget, at de havde to muligheder: Enten betalte man for at få sine vinduer pudset, eller også sørgede nogle velplacerede mursten for, at man slet ikke havde vinduer.

Det var den samme evne til konsekvent at gå efter målet, der sidst i 20'erne gjorde Tommy Lucchese frygtet som én af New Yorks dygtigste lejemordere. Han er ikke en mand, man kommer på tværs af. Som teenager mistede Lucchese højre pegefinger i en værkstedsulykke - derfor bliver han kaldt Three-Fingers Brown efter en berømt baseball-spiller med samme handicap. Men ingen bruger det tilnavn, når Lucchese er inden for hørevidde. Intet fornuftigt menneske tør risikere at såre hans forfængelighed.

Det er imponerende, at en mand på 158 cm og 55 kilo kan indgyde sådan en frygt i andre.

1899: Bander i Bronx

Han blev født som Gaetano Luckese i 1899 i Siciliens største by, Palermo. Gaetanos familie var blandt de millioner af italienere, som omkring århundredeskiftet søgte et bedre liv i mulighedernes land, USA. I 1910 ankom de til New York, og på gaderne i The Bronx blev Gaetano hurtigt byttet ud med det tilsvarende engelske navn, Tommy.

En stor del af de italienske immigranter kom fra Sicilien, og blandt dem var der en gruppe, som var skolet i det, der på hjemøen hedder Traditionen. Andre kalder det mafiaen.

Lucchese som ung

Den unge Tommy Lucchese brugte meget tid på gaden i den kaotiske storby, og han fandt snart plads i en gadebande, hvor han begyndte med smårapserier. Lucchese var dog for ambitiøs og begavet til at fortsætte med den slags, så han sugede ideer til sig fra de mafiosi, der rekrutterede nye folk fra gadebanderne.

Lucchese kom under vingerne hos Tom Reina, der ledede en mafiafamilie med base i The Bronx, og det var med Reinas tilladelse, at han startede sit vinduespudserfirma. Reina havde set, at Lucchese ud over stærke ambitioner besad et overblik og en overtalelsesevne ud over det sædvanlige. I 1923 blev Luccheses fremdrift sat på hold, da han fik tre års fængsel for et biltyveri. Han opførte sig pænt og blev prøveløsladt efter 13 måneder. Det er den eneste gang, Tommy Lucchese har været bag tremmer.

1924: Specialist i mord

Efter han kom ud af fængslet, steg Lucchese hurtigt i graderne hos Tom Reina. Som resten af mafiaen tjente Reinas familie millioner af dollars på spritsmugleri i Forbudstiden, men det var en farefyldt branche, hvor der måtte tages hårdhændede midler i brug.

I slutningen af 20'erne blev Tommy Lucchese tre gange tiltalt for mord, men hver gang udviklede vidnerne pludselige hukommelsestab. Luccheses ry som iskold morder tjente ham godt, og det var velfortjent. I alt var han personligt involveret i flere end 30 mord i løbet af et årti.

Luccheses talenter var efterspurgt. Den sicilianske tradition dikterer, at man bør holde sig til sin egen klans forretninger, men Lucchese var ligeglad og freelancede, når det passede ham. På den måde fik han venner i flere af byens andre mafiafamilier - blandt andre den snu Carlo Gambino, som Lucchese fik et livslangt venskab med. Men Luccheses vigtigste nye bekendtskaber var kredsen omkring Charlie 'Lucky' Luciano, en fremadstormende gangster på alder med Lucchese. Blandt hans folk var den temperamentsfulde Vito Genovese, hvis ry som hensynsløs dræber var på højde med Luccheses. En anden var **FRANK COSTELLO** - en diplomatisk entreprenørtype, som fandt en åndsfælle i Tommy Lucchese. Sammen satte de enarmede tyveknægte op overalt i byens baglokaler og skummede toppen af omsætningen.

Carlo Gambino

Lucchese var en del af et blomstrende ulovligt forretningsimperium. Ud over spritsmugleri beskæftigede Tom Reinas familie sig blandt andet med det illegale lotteri, 'numbers', i The Bronx og Harlem. Det blev styret af Reinas underboss, Tom Gagliano.

Samtidig blev principperne fra Tommy Lucchese's vinduespudserfirma forfinet og brugt i andre brancher. Lucchese selv gik efter tekstilindustrien, der i New York er koncentreret på Manhattan.

Når tøjet blev fremstillet, involverede det primært medlemmer af to fagforeninger: Tekstilarbejderne, der forarbejdede stoffet, og transportarbejderne, der kørte råvarerne til fabrikkerne og det færdige tøj til butikkerne. I samarbejde med den jødiske mafia og Carlo Gambino tog Lucchese kontrol med de to fagforeninger og kunne derigennem sætte tommelskruerne på hele branchen. Hvis man betalte lidt ekstra, kom varerne til tiden, og der var ingen problemer med arbejderne. Nægtede man at betale, fulgte der masser af ballade med leverancer, strejker og 'uheld'.

Hvis der endelig opstod problemer med en leverance, kunne man også bede mafiaen om hjælp, men specielle tjenester kostede. Med tiden kom Lucchese til at eje syv tekstilfabrikker, og han blev dermed én af USA's største leverandører af kvindetøj.

1929: Den største krig

New Yorks største mafiafamilie blev ledet af Joe Masseria alias Joe the Boss, en fedladet, hårdhændet mand, der åbenlyst gik efter at lægge alle de newyorkske familier under sig. Charlie Luciano havde sluttet sig til Masseria, som også fik støtte af byens næststørste familie, der blandt andre talte Lucchese's ven Carlo Gambino.

De tre mindre familier i byen - heriblandt Reinas - brød sig dog ikke om Joe the Boss' ideer, og i efteråret 1929 gjorde én af dem oprør og indledte dermed den største mafiakrig i USA's historie. Denne familie blev ledet af Salvatore Maranzano, der personificerede modstanden mod Masseria og udnævnte den unge dygtige organisator **JOE BONANNO** til sin stabschef.

Joe Masseria

1930: Dobbeltspil

Tom Reina holdt sig i starten neutral, men da krigen trak ud, kom Joe the Boss til Reina med et forslag. Han bad Reina om at snigmyrde **JOE BONANNO** og lederen af den anden neutrale familie, **JOE PROFACI**, som Masseria ikke stolede på. Maranzano, **BONANNO** og **PROFACI** kom fra samme del af Sicilien.

Maranzano

Reina var positiv over for forslaget, som ikke huede Tommy Lucchese. Han brød sig ikke om sine muligheder under Masseria og kontaktede derfor Charlie Luciano. I januar 1930 mødtes Lucchese, Luciano, **COSTELLO** og Genovese i hemmelighed og besluttede sig for at spænde ben for Joe the Boss.

Hver onsdag spiste Tom Reina middag hjemme hos sin tante. Da han kom ud fra hendes hus den sidste onsdag i februar 1930, ventede Vito Genovese udenfor med et oversavet jagtgevær. Han affyrede begge løb på klos hold og skød bogstaveligt talt hovedet af Reina.

Masseria udnævnte en afløser for Reina, men der gik kun et halvt år, før denne blev skudt af to af Lucchese's folk under et besøg på Lucchese's kontor. Herefter blev Tom Gagliano boss i familien, og han gjorde den nu 31-årige Tommy Lucchese til sin underboss.

I det næste års tid fortsatte udmattelseskrigen mellem Masserias større ressourcer og Maranzanos bedre taktiske begavelse. Luciano sørgede for at sende flere folk over på Maranzanos ved at sprede rygter om, at Masseria stod bag mordet på Reina.

I april 1931 spiste Joe Masseria frokost sammen med Luciano, der formelt var hans underboss. Efter maden gik Charlie Lucky på toilettet, hvorefter fire mænd kom ind ad døren og mejede Joe the Boss ned. Vito Genovese var én af de fire; det samme var **ALBERT ANASTASIA**, der var en lige så frygtløs dræber som Genovese og tilhørte samme familie som Lucchese's ven Carlo Gambino.

1931: Lucianos fred

Charlie Lucky havde endeligt skiftet side, og krigen sluttede med Salvatore Maranzano som vinder. Han indsatte sig selv som byens øverste boss, men lige så god en leder han havde været under krigen, lige så skidt klarede han sig i fredstid. Maranzano gik som Masseria for hårdhændet frem.

Luciano og Maranzano kom derfor hurtigt på kant med hinanden, og Maranzano hyrede en lejemorder til at tage sig af Luciano og hans nærmeste - blandt andre **FRANK COSTELLO** og Vito Genovese.

Kun få blev indviet i Maranzanos plan, men én af dem var Tommy Lucchese, som skyndte sig at informere Charlie Lucky. Da Maranzano i september 1931 beordrede Luciano og Genovese til at stille på sit kontor, fik han i stedet besøg af fire mænd, der præsenterede sig som agenter fra Skattevæsenet og afvæbnede Maranzanos livvagter. To af dem gik derefter ind på Maranzanos kontor og dræbte ham.

Maranzano ventede et kritisk besøg fra Skattevæsenet og havde bedt sine folk om at behandle skatteagenterne pænt, når de kom. Lucchese fortalte Luciano om Maranzanos ordre, og derfra var mordet nemt at sætte op. Inden morderne ankom, havde Lucchese ringet til Maranzano for at sikre sig, at han faktisk var på kontoret.

Maranzano bæres til graven

1931: Kommissionen stiftes

Luciano havde set, hvor farligt det var at kalde sig overboss, så han tog ikke magten formelt, men foreslog i stedet, at familierne oprettede en slags bestyrelse, hvor stridigheder kunne løses ved forhandling. Dermed blev Kommissionen født.

De stiftende medlemmer af Kommissionen var bosserne fra New Yorks fem familier: Charlie Luciano; Tom Gagliano; **JOE BONANNO**, som overtog Maranzanos familie; **JOE PROFACI**; og Vincent Mangano, der blev boss i den næststørste familie, som blandt andre talte Carlo Gambino og underbossen **ALBERT ANASTASIA**.

Vito Genovese blev Lucianos underboss, mens Tommy Lucchese fortsat var underboss hos Tom Gagliano.

Tom Gagliano

1933: Narko og politik

Som underboss kunne Lucchese kaste sig over nye forretninger. Spiritusforbudet blev ophævet i 1933, men der kom flere og flere kunder til andre rusmidler. Ikke mindst heroin. Lucchese så mulighederne i det hvide pulver og begyndte allerede i første halvdel af 30'erne at importere store mængder via Sicilien og Korsika. Han satte én af sine løjtnanter, John Ormento, i spidsen for operationen, og snart var der masser af heroin på gaden i Harlem.

John Ormento

Ormento omtalte sig selv som narkohandler i fuld offentlighed, men Lucchese var mere diskret. Han byggede sig et image som almindelig, lovlydig forretningsmand ved hjælp af sine tøjfabrikker og yderligere investeringer i fast ejendom og byggeselskaber.

Lucchese begyndte at komme i samme cirkler som byens politikere og dommere, og den lille 'tøjfabrikant' fik mange venner. Tommy Lucchese var en elegant, velklædt mand, hvis kontrollerede gemyt og få, men præcise ord passede glimrende ind i society-miljøet. Det samme gjorde hans gæstfrihed. I slutningen af 40'erne holdt Lucchese en privat velgørenhedsmiddag med 22 af New Yorks dommere som gæster.

Hans vigtigste ven i de politiske kredse var lederen af Arbejderpartiet i New York. Gennem ham sikrede Lucchese, at den relativt ukendte Vincent Impellitteri stod klar som afløser, da byens borgmester gik af i 1950. Én af Impellitteris første administrative beslutninger var at udnævne Thomas Murphy til politidirektør. Både Impellitteri og Murphy var venner af Lucchese, der dermed besad politiske forbindelser, få andre mafioso kunne matche.

1936: Den politiske rival

Én mand kunne dog. Nemlig **FRANK COSTELLO**, der havde afløst Charlie Luciano som boss i byens største familie, da Luciano fik en lang fængselsdom i 1936. Samtidig var Charlie Luckys egentlige underboss, Vito Genovese, flygtet til Italien for at undgå en mordanklage - og dermed kunne **COSTELLO** sætte sig i Lucianos stol.

COSTELLOs indflydelse på rådhuset og politikgården var legendarisk. Lucchese fik valgt en borgmester, men **COSTELLO** stod bag valget af hans forgænger. **COSTELLO** kontrollerede den politikommissær, der ledede specialafdelingen for organiseret kriminalitet - han kunne fixe næsten alt for den rette pris.

Lucchese og **COSTELLO**s politiske indflydelse var til gavn for hele mafiaen, men skilte også de to mænd ad. De trak i de samme tråde, og Lucchese ville have lige så meget indflydelse som **COSTELLO**. Det kunne han kun få ved at tage den fra ham.

Frank Costello

FRANK COSTELLO var bare ikke nem at røre. Han ledede byens største mafiafamilie, og op gennem 40'erne blev det klart, at **COSTELLO** havde en trofast allieret i **ALBERT ANASTASIA** - underbossen i den næststørste familie. De to havde været venner siden Forbudstiden - et mærkeligt par, for hvor **COSTELLO**s politiske evner gjorde ham kendt som The Prime Minister, gav **ANASTASIA**s eksplosive temperament ham tilnavnet The Mad Hatter.

Albert Anastasia

COSTELLO og **ANASTASIA** supplerede dog hinanden fint. Én til at klare det beskidte arbejde, én til at snakke besnærende. Da **ANASTASIA**s boss, Vincent Mangano, forsvandt i april 1951, talte **COSTELLO** sin vens sag for resten af Kommissionen. **ANASTASIA** indrømmede aldrig, at han stod bag Manganos forsvinden, men påstod, at Mangano havde planlagt at slå ham ihjel.

Aldrig før havde nogen fjernet et medlem af Kommissionen med magt. Men **ANASTASIA** havde stor opbakning i sin familie, så de andre bosser accepterede ham som Manganos efterfølger.

1951: Lucchese bliver boss

Tommy Lucchese var én af de bosser, der godkendte, at **ANASTASIA** blev boss. I februar 1951 var Tom Gagliano død af sygdom, og Lucchese var hans naturlige afløser, efter at de sammen havde styret familien i 20 år.

Derfor sad Lucchese i Kommissionen, da spørgsmålet om **ANASTASIA** skulle behandles. Men som nyeste medlem kunne han ikke protestere mod **ANASTASIA**s optagelse i Kommissionen, når selv **JOE PROFACI** og **JOE BONANNO**, to nære venner af Vincent Mangano, ikke gjorde det.

Vito Genovese

Det var på dette tidspunkt, at Lucchese og Vito Genovese begyndte at mødes. Genovese var vendt tilbage til USA efter 2. Verdenskrig, og han var rasende over, at **FRANK COSTELLO** nu var boss i Charlie Lucianos tidligere familie. Genovese mente, at **COSTELLO**s position retteligt tilhørte ham - i stedet måtte han stadig tage til takke med at være familiens underboss.

Lucchese og Genovese havde mange sammenfaldende interesser. Genovese ville have **COSTELLO**s titel, men var primært interesseret i den lyssky del af familiens forretninger - og altså ikke i **COSTELLO**s politiske indflydelse, som Lucchese til gengæld higede efter. For at kunne gå efter **COSTELLO**, var Genovese nødt til at gøre noget ved **ALBERT ANASTASIA** - og det passede Lucchese fint, eftersom **ANASTASIA**s familie havde store interesser i tekstilindustrien og dermed konkurrerede med Lucchese.

1951: Kefauver-komiteen

De første år i 50'erne bragte desuden mafiaen i offentlighedens søgelys for alvor. En politiker ved navn Estes Kefauver fik i 1950 nedsat en senatskomité, der skulle undersøge organiseret kriminalitet mellem delstaterne, og en række ledende mafiosi blev indkaldt som vidner i de tv-dækkede høringer, der strakte sig over næsten et år.

Blandt dem var Tommy Lucchese, som ikke var glad for omtalen. Pludselig gik det op for hans naboer i det fashionable villakvarter, at den venlige 'tøjfabrikant' ledede én af landets største forbryderbander. Endnu værre var det, at høringerne tvang hans venner i byrådet og politiet til at distancere sig fra Lucchese.

Det var dog **FRANK COSTELLO**, der blev hårdest ramt. Kefauver-komiteen fik udpeget ham som lederen af New Yorks største mafiafamilie, og **COSTELLO** gjorde ikke nogen heldig figur, da han blev forhørt på tv. I 1952 fik **COSTELLO** 18 måneders fængsel for foragt for retten, fordi han nægtede at udtale sig til komiteen.

Lucchese vidner

COSTELLO bad **ALBERT ANASTASIA** om at passe sine interesser, mens han sad inde. Men **ANASTASIA**s tilstedeværelse kunne ikke forhindre Vito Genovese i at trække i trådene. Genovese benyttede lejligheden til at påvirke flere af familiens løjtnanter. Familien havde brug for en mere konsekvent og tilstedeværende leder...

Ét af Genoveses argumenter var, at **COSTELLO** nogle år tidligere gik i behandling hos en psykiater, efter sigende på grund af moralske problemer med sin rolle. Manden var simpelt hen for blød til at være boss.

Johnny Dioguardi

1953: Selvforsvar

Mens **COSTELLO** var i fængsel, kom Genovese til Lucchese med stærke indicier for, at **ALBERT ANASTASIA** og hans pistolmænd planlagde at myrde Lucchese. Genovese havde oplysningerne fra folk i **ANASTASIAS** egen familie. Lucchese og Genovese diskuterede sagen og blev enige om, at der ikke var andre udveje end at slå først mod den aggressive og ustabile **ANASTASIA**.

Tommy Lucchese indviede sine mest betroede mænd i situationen, og løjtnanterne Tony Corallo og Johnny Dioguardi begyndte at indsamle oplysninger. Snart ved de, hvornår **ALBERT ANASTASIA** er mest sårbar, og hvilke af hans mænd der kan købes. Planen er at udføre mordet senest i starten af næste måned, december 1953.

Carlo Gambino

At én af bosserne i Kommissionen dræber en anden, er uhørt. For at sikre sig mod repressalier, der kunne kaste hele mafiaen ud i en ny opslidende krig, er Lucchese derfor ved at gøde jorden hos de andre medlemmer af Kommissionen.

Til det formål har han hentet hjælp hos sin gamle ven Carlo Gambino. Lucchese og Gambino arbejder stadig sammen om afpresningen af tekstilindustrien, og Luccheses datter er gift med Gambinos søn. I dag er Carlo Gambino næstkommanderende i **ANASTASIAS** familie - og dermed den naturlige arvtager, når **ANASTASIA** ikke længere er boss.

Derfor er Carlo Gambino i gang med at bearbejde **JOE PROFACI**. **PROFACI** har næppe glemt, at **ANASTASIA** dræbte hans ven Vincent Mangano for at blive boss.

I aften: Et vågent øje

Det ser med andre ord lyst ud for Tommy Lucchese inden Kommissionens møde i aften, den 4. november 1953. Han skal dog holde masken, for de mødes for at sige velkommen tilbage til **FRANK COSTELLO**, der blev prøveløsladt i sidste måned.

Sammenkomsten i **JOE PROFACIS** hus skal også bruges til at diskutere, hvad de kan gøre for at modvirke myndighedernes øgede interesse for familierne i kølvandet på Kefauver-komiteen. For Tommy er det dog først og fremmest en lejlighed til at vurdere, hvor langt **COSTELLO** og **ANASTASIA** er med deres planer. Det er især værd at holde øje med, hvordan deres forhold er til de to 'neutrale' bosser, **JOE PROFACI** og **JOE BONANNO**.

Lucchese-familien kort fortalt

Hovedkvarter: The Brokaw Building, 1487 Broadway, Manhattan

Boss: Tommy Lucchese

Underboss: Steve LaSalle

Consigliere: Vincent Rao

Medlemmer i alt: 200+

Familiens aktiviteter og interesser:

- Tekstilindustrien på Manhattan (rival: **ANASTASIA**-familien)
- Narkohandel, især heroin (rivaler: **BONANNO**- og **ANASTASIA**-familierne)
- Gambling, særligt flere store illegale lotterier (primær rival: **COSTELLO**-familien)
- Byggeindustrien i The Bronx (rival: **ANASTASIA**-familien)
- Byggeindustrien i Queens
- Transportarbejdernes fagforening
- Slagterier og andre dagligvarer (rival: **PROFACI**-familien)
- Sæbefabrikker
- Renovationsindustrien (rival: **ANASTASIA**-familien)
- Restauranter
- Åger
- Røverier og væbnede overfald
- Har interesser i alle New Yorks fem bydele

Personen Tommy Lucchese

Tommy Lucchese virker altid fuldstændig kontrolleret. Han er en lille, lyshåret mand, der taler i præcise, velformulerede sætninger - men bag den kontrollerede facade kan man ane en brændende energi.

Den kan ses i Tommys hænder, som ofte er i bevægelse. De trommer i bordet, samler hans glas op og snurrer det rundt eller glatter ubetydelige folder i hans jakkesæt ud. Tommy Lucchese er altid velklædt og nybarberet. Han klæder sig elegant og moderne, næsten for perfekt - han synes at have en skinnende overflade, som om han lige er blevet poleret.

Hans indre energi kommer ofte ud som charme, og han er særdeles vellidt blandt sine underordnede i mafiafamilien, der kender ham som fair og velovervejet. Men hvis man kommer på kant med Tommy Lucchese, er man ikke i tvivl om, at man står over for en farlig modstander. Trods hans kun 158 cm.

Tommy blev i 1927 gift med sin barndomskæreste, som alle kalder Kitty. Hendes pigenavn var Concetta Vassallo, og hun er en kvinde med følelserne uden på tøjet. De har to børn - datteren Frances og sønnen Baldassare. Frances er netop blevet gift med Tommy Gambino, der er søn af Tommy Luccheses gamle ven Carlo Gambino.

Tommy og Kitty bor i det fashionable forstads kvarter Lido Beach på Rogat Street, hvor deres hus ligger omgivet af en høj mur. I forhaven er et spejl sat op på en pæl, så man kan overvåge, hvad der foregår ude på gaden, og fordøren er et étvejs-spejl, der sørger for, at man kan se, hvem der står udenfor.

Bosserne i New York

Der er fem mafiafamilier i New York, og deres fem bosser repræsenterer familierne i Kommissionen. Ud over Tommy Lucchese er det:

FRANK COSTELLO, der er Luccheses største rival. Begge har vidtrækkende indflydelse i byens politiske liv, men Lucchese mener, han kan få mere ud af dette end den aldrende og stadigt mere vage Costello. Lucchese har allieret sig med Costellos underboss, Vito Genovese, der mener, at han retteligt burde have efterfulgt Charlie Luciano som boss i deres familie. Sammen vil Genovese og Lucchese få sendt Costello på pension på det rette tidspunkt.

ALBERT ANASTASIA, som er Luccheses problem nr. 1. Den eksplosive Anastasia er Frank Costellos trofaste ven og vil kæmpe for at forsvare hans position. Samtidig er der klare indicier for, at Anastasia planlægger at myrde Lucchese - sandsynligvis styret af Costello. Senest i starten af næste måned sætter Luccheses familie derfor et præventivt angreb ind mod Anastasia, der alligevel er for ustabil til at være boss. Luccheses og Anastasias familier strider om indflydelse i byens tekstildistrikt.

JOE PROFACI, der har været boss siden Forbudstiden. Profaci er en barsk mand af den sicilianske skole, men ikke synderligt kompetent som boss. Han kører sine folk hårdt og har ikke ambitioner ud over sit eget nabolag i Brooklyn. Lucchese er ved at få ham vendt mod Anastasia via Carlo Gambino, der prikkes til Profacis hævntrøst på vegne af venen Vincent Mangano, som Anastasia myrdede for at blive boss.

JOE BONANNO, som leder møderne i Kommissionen. Bonanno er begavet og snu, men holder for stædigt fast i de sicilianske traditioner. Han er næsten for diskret; til gengæld kan man regne med, at Bonanno altid vil søge at komme til bunds i en sag. Han er typen, der søger sandheden, før han handler. Bonannos familie tjener ligesom Luccheses stort på illegale lotterier i de italienske kvarterer. Bonanno og Joe Profaci er venner.

Costello-familien

Joe Masseria
(boss til 1931)

Charlie Luciano
(boss 1931-1936)

Frank Costello
(boss 1936-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 500+

- Gambling af enhver art
- Havnen, herunder fiskeauktionen
- Tekstilindustrien
- Har interesser i alle New Yorks bydele og forstæder samt stærke forbindelser til mafiaen i resten af USA

Anastasia-familien

Al Mineo
(boss til 1930)

Frank Scalise
(boss 1930-1931)

Vincent Mangano
(boss 1931-1951)

Albert Anastasia
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 400+

- Over 30 km af Brooklyns havnefront
- Tekstilindustrien i det centrale Manhattan
- Byggeindustrien i The Bronx
- Har interesser i næsten alle dele af New York

Lucchese-familien

Tom Reina
(boss til 1930)

Joe Pinzolo
(boss 1930)

Tom Gagliano
(boss 1930-1951)

Tommy Lucchese
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Tekstilindustrien på Manhattan
- Narkohandel, især heroin
- Gambling, særligt flere store illegale lotterier
- Har interesser i alle New Yorks fem bydele

Bonanno-familien

Cola Schiro
(boss til 1929)

Salvatore Maranzano
(boss 1929-1931)

Joe Bonanno
(boss 1931-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Narkohandel i stor stil, primært heroin
- Gambling i Brooklyn og på Manhattan
- Byggeindustrien
- Har primært interesser i Brooklyn

Profaci-familien

Salvatore D'Acquilla
(boss til 1928)

Joe Profaci
(boss 1928-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 100+

- Restaurationsindustrien, særligt fødevarerogrossister
- Gambling (illegale lotterier og bookmaking)
- Narkohandel
- Opererer stort set kun i Brooklyn

Mafia-ordbog

capo / boss

Lederen af en mafia-bande ('familie') - kaldes 'fader' på Sicilien.

sottocapo / underboss

Næstkommanderende i en mafiafamilie.

capo consigliere

'Rådgiver' - særlig position i toppen af mafia-familien, som indehaves af fx en advokat eller et æret ældre medlem.

caporegime

'Løjtnant' i en mafia-familie - har typisk flere soldati under sig.

soldati / made men

Mafiaens fodfolk, som hver især kan kontrollere operationer til millioner af dollars.

omertà

Mafiaens tavshedsbegreb - alle familiens forretninger holdes hemmelige for udenforstående.

borgata

Mafiafamilie - en løst organiseret gruppe kriminelle af italiensk afstamning.

Joe Profaci

Joe Profaci tror på, at der findes en retfærdighed. Han voksede op i en stærkt religiøs familie, hvor der dagligt blev læst op af Biblen omkring stuebordet. Én af hans brødre blev præst, og to af hans søstre er nonner. Retfærdigheden var én af de grundsten i livet, som Gud gav via de bibelske skrifter.

De katolske ritualer har fulgt Profaci gennem hele livet. Da han byggede sit hus i Brooklyn, fik han indsat et alter i et særligt rum i kælderens. Her holder Joe Profaci private gudstjenester med sin familie - med hjælp fra præsterne fra de nærliggende kirker.

Derudover er Profaci et aktivt medlem af Brooklyns katolske menighed, og han støtter ofte kirkens projekter. Sidste år - 1952 - hjalp han eksempelvis med at samle penge ind til kvarterets nye kirke, Regina Pacis, og da kirken havde brug for beskyttelse, trådte Profaci til.

Regina Pacis er Jomfru Maria som Fredens Dronning, og for at ære hende bad præsten menigheden om at donere smykker og ædelsten til kirkens Madonna-statue. Han fik derefter donationerne smeltet om og sammensat til en smuk, juvelbesat krone til Den Hellige Jomfru.

Men kort efter kroningen af statuen blev kronen stjålet fra kirken. Profaci var rasende. Som boss for én af New Yorks fem mafiafamilier havde han mange tråde at trække i, og der gik kun et par dage, før tyvene leverede kronen tilbage.

Profaci var dog ikke tilfreds med at lade dem gå, så han beordrede sine mænd til at opspore de skyldige. Da de var fanget, blev de to tyve stranguleret langsomt med en rosenkrans, som i den katolske tro bruges i en bøn mod kætteri og synd. De skamferede lig blev smidt på gaden foran Regina Pacis-kirken. Øje for øje, tand for tand.

1897: Religion og Tradition

Han blev født som Giuseppe Profaci den 2. oktober 1897 i Villabate - en landsby nogle kilometer syd for den sicilianske hovedstad, Palermo. Ud over det nære forhold til Biblen havde hans familie stærke bånd til det, sicilianerne omtaler som Traditionen. Udenforstående kalder det mafiaen.

Giuseppe voksede op på den fædrede gård og lærte familiens håndværk. I området omkring Villabate var navnet Profaci lig med olivenolie - et lokalt monopol sikret gennem hårdt arbejde og Traditionens overtalelsermetoder. Da Giuseppe blev voksen, havde han styr på landbrugsproduktion, og hvordan man slår konkurrenter af banen.

Under normale omstændigheder ville Giuseppe Profaci have taget sin plads i familiehierarkiet og arvet gården og Traditionen efter sin far. Men netop årene efter 1. Verdenskrig var ikke normale på Sicilien. Mussolinis fascister var kommet til magten, og som del af deres lov-og-orden-program slog de hårdt ned på mafiaen. Snesevis af Traditionens mænd blev fængslet.

Profaci ville ikke lade sig knægte af fascisternes vilkårlige anslag mod hans klan - men fremtidsudsigterne var ikke gode i Italien. I stedet vendte han blikket mod USA, hvor mange mafiosi søgte et bedre arbejdsklima. I september 1921 gik Giuseppe Profaci om bord på et skib med kurs mod New York, og på den anden side af Atlanten bosatte han sig i Brooklyn.

1921: Smuglernes paradys

Little Italy-kvarteret i Brooklyn var fyldt med mennesker af siciliansk afstamning, og en betydelig del af dem tilhørte Traditionen. Profaci havde ikke svært ved at finde venner i byen - blandt dem var Vincent Mangano, der var kommet til USA fra Palermo i 1905, og som Profaci fik et langt og nært venskab med.

Profaci var landet midt i mafiaens tagselvord. I 1919 havde den amerikanske kongres indført Spiritusforbudet, som skabte et enormt behov for illegalt sprut. Hjemmebrænderier og smugkroer skød op overalt i storbyerne, og mafiaen tjente millioner af dollars på amerikanernes tørst. Profaci fik hurtigt organiseret et par destillerier, og på kort tid markerede han sig som en dygtig spritsmugler. Snart var han formelt optaget i den mindste af byens fem mafiafamilier; undervejs havde han amerikaniseret sit fornavn til Joe.

Vincent Mangano

1928: Profaci bliver boss

Snart bidrog Profaci også til familiens øvrige aktiviteter i Little Italy. De tilflyttede italienere havde eksempelvis svært ved at låne penge i de amerikanske banker. Det kunne de i stedet hos mafiaen, der tog sig betalt i ågerrenter og ikke lagde fingre imellem, når gælden skulle kræves ind. Andre tilbud til immigranterne var seksuel tilfredsstillelse i mafiaens bordeller samt håbet om en hurtig gevinst i illegale lotterier.

Profaci steg hurtigt i graderne inden for familien. Han fik stor respekt for sine organisatoriske evner kombineret med en præcis sans for at bruge magt, når det var nødvendigt, og i 1928 blev han udnævnt til boss for mafiafamilien. Hans forgænger døde i et opgør med konkurrerende spritsmuglere.

1929: Den store mafiakrig

Som boss havde Joe Profaci blandt andet ansvaret for forholdet til byens øvrige familier, og her var en større krise under opsejling.

New Yorks største familie blev ledet af en brutal, fedladet mand ved navn Joe Masseria, bedre kendt som Joe the Boss, og han lagde ikke skjul på, at han ønskede at lægge samtlige byens mafiosi under sig. Masseria allierede sig med den næststørste familie, som blandt andre talte Profacis ven Vincent Mangano, og krævede derefter, at de tre mindre familier skulle betale tiende til ham.

Dette var selvsagt ikke noget populært krav, og i efteråret 1929 gjorde én af de tre familier åbent oprør. Dermed begyndte den største mafiakrig i USA's historie. Den rebelske familie blev ledet af den karismatiske Salvatore Maranzano. Profaci mødtes med Maranzano og bakkede ham op, men de blev enige om, at Profaci og hans folk kunne gøre mere nytte, hvis de officielt forblev neutrale.

Kontakten til Maranzano blev holdt ved lige gennem hans stabschef, en ung, skarpt begavet mand ved navn **JOE BONANNO**. Profaci gav ham de tilgængelige oplysninger om Masseria-gruppens tilholdssteder og planer, ligesom Profacis familie hjalp med våben og soldater i forbindelse med enkelte baghold.

Salvatore Maranzano

Joe the Boss havde flest ressourcer, men Maranzano var en bedre strateg, så krigen trak ud og kostede mange liv på begge sider. Dødvandet blev først brudt, da Masserias underboss, Charlie 'Lucky' Luciano, besluttede sig for at skifte side og lavede en aftale med Maranzano.

I april 1931 spiste Masseria og Charlie Lucky frokost sammen. Efter maden gik Luciano på toilettet, hvorefter fire mænd kom ind ad døren og mejede Joe the Boss ned. Blandt de fire var to af byens mest frygtede mafiosi: Charlie Luckys nærmeste assistent, Vito Genovese, og **ALBERT ANASTASIA**, der tilhørte den næststørste familie.

Dermed kom Salvatore Maranzano ud af krigen som vinder, og han kaldte lederne af byens andre familier sammen. På mødet skitserede Maranzano en ny magtfordeling, hvor han ville stå over de fem familier som bossernes boss, 'capo di tutti capi'. Profaci brød sig ikke om ideen, men respekterede Maranzano, så han accepterede.

Det stod dog hurtigt klart, at Maranzano var bedre egnet til at lede i krigstid. Som Masseria gik han for egenrådigt frem og stillede urimelige krav til Profaci og de andre bosser. På den måde fik Maranzano hurtigt fornærmet flere ledende mafiosi, ikke mindst Charlie Luciano, som besluttede sig for at tage sagen i egen hånd. I september 1931 gik fire lejermordere ind på Maranzanos kontor og dræbte ham.

Joe Masseria

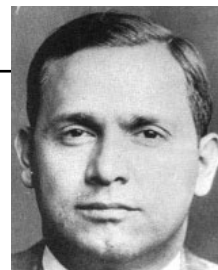

Charlie Luciano

1931: Kommissionen stiftes

Nu var Charlie Lucky den førende gangster i New York, men han havde indset, at det var håbløst at forsøge at styre byen som overboss. Luciano tog ikke magten formelt, men foreslog i stedet, at familierne oprettede en slags bestyrelse, hvor stridigheder kunne løses ved forhandling mellem bosserne. Dermed blev Kommissionen født.

De stiftende medlemmer af Kommissionen var bosserne fra de fem familier: Charlie Luciano; Joe Profaci; **JOE BONANNO**, som efterfulgte Maranzano; Tom Gagliano; og endelig Profacis gamle ven Vincent Mangano, der med Lucianos støtte blev boss i den næststørste familie.

Tommy Lucchese

De fem havde hver en underboss, og blandt dem havde hele tre hjulpet Charlie Lucky med at myrde Joe the Boss: To af pistolmændene, Vito Genovese og **ALBERT ANASTASIA**, blev næstkommanderende hos henholdsvis Luciano og Mangano, mens Tom Gaglianos nummer to var **TOMMY LUCHESE**, som havde hjulpet Luciano med afgørende oplysninger.

1933: I dækning bag olivenolien

Med Kommissionen på plads kunne familierne vende tilbage til hverdagen. Spiritusforbudet blev godt nok ophævet i 1933, men mafiaen havde tjent millioner, som nu blev kanaliseret over i andre aktiviteter. Profacis familie havde eksempelvis allerede i slutningen af 20'erne etableret sig som distributører af andre rusmidler, især et hvidt pulver kaldet heroin.

Joe Profaci var desuden én af de første mafiabosser, der indså, at det var nødvendigt at have et legitimt dække for de ulovlige millionindtægter. Han oprettede en stribe grossistfirmaer, der importerede fødevarer og spiritus til restauranter og dagligvareforretninger. Gennem selskaber som Peerless Importers blev Profaci i 30'erne USA's største importør af olivenolie og tomatpasta, og han blev kendt som et ledende medlem af det italiensk-amerikanske samfund.

Peerless Importers, Inc.
Distributor of Fine Wines and Spirits

At firmaerne på overfladen var legitime, forhindrede ikke familien i at bruge mafiametoder til at støtte dem. Profaci og hans mænd tog kontrol med de lokale afdelinger af transportarbejdernes fagforening og sikrede ved deres hjælp, at kunderne forstod, at hans firmaer var de bedste valg som samarbejdspartnere.

Profaci ledede sin familie efter de gamle sicilianske principper. Som boss havde han ansvaret for, at alle i familien optrådte som respektable mænd, og han påtog sig at dømme i eventuelle interne stridigheder. Til gengæld forventede han, at alle medlemmer donerede en lille del af deres indtægter til ham. Sådan havde det altid fungeret på Sicilien.

Familien havde desuden en fælles kasse, hvortil hver mand betalte 25 dollars i månedligt tiende. Pengene skulle gå til familiemedlemmer med behov for hjælp - eksempelvis til advokatsalærer eller økonomisk støtte til fængslede mænds koner og børn. Profaci bestyrede kassen konservativt, så der altid var en solid bund at falde tilbage på, og han fik derudover pengene til at yngle ved at investere dem i sine projekter.

Ikke alle familiens medlemmer brød sig om ordningerne. Nogle mente, at bossen havde fingrene for langt nede i deres kasser. De pointerede, at byens andre familier ikke længere holdt sig så strikst til den sicilianske måde at gøre tingene på - men Profaci slog hårdt ned på uenighed og manglende respekt for hans position. Hvis nogen nægtede at følge hans retfærdighed, fandt man typisk deres lig på gaden i Brooklyn kort efter.

1936: Nye venner

Familien var fortsat New Yorks mindste, og Profaci valgte at koncentrere deres aktiviteter i Brooklyn, særligt i Little Italy. Han foretrak at have en sikker base og udvide langsomt - og overlod det derfor til de andre familier at trænge ud i forstæderne.

Joe Bonanno

Profaci havde regnet Vincent Mangano som en nær ven i årevis, og i sidste halvdel af 30'erne kom de to også tæt på **JOE BONANNO**, som var noget yngre, men delte Mangano og Profacis respekt for de sicilianske traditioner. De mødtes ofte i Vincent Manganos hjem, hvor der altid blev serveret god mad og vin. Over maden blev der sunget, citeret digte og fortalt vitser og anekdoter. På Sicilien udbringer man eksempelvis en skål ved at improvisere et rim til lejligheden.

De tre optrådte ofte som en enhed i Kommissionen, der i 1936 mistede sit stærkeste medlem. Charlie Luciano var blevet for synlig som landets største gangster, og politiet fik ram på ham med en lang fængselsdom for rufferi. Samtidig var Lucianos underboss, Vito Genovese, flygtet til Italien for at undgå en mordanklage - så det blev i stedet **FRANK COSTELLO**, der efterfulgte Charlie Lucky. **COSTELLO** var en glatsleben, veltalende mand, hvis indflydelse på borgmesterkontoret og politigården var nyttig for alle i mafiaen.

1942: Sortbørs Under 2. Verdenskrig lykkedes det **COSTELLO** at få en aftale i stand, så Luciano blev benådet og kunne rejse hjem til Italien på betingelse af, at han ikke vendte tilbage.

Da USA gik ind i krigen, var Profaci pludselig i fare for at miste en del af sine mænd til militærtjeneste. Men bossen fik kringlet dem ud af værnepligten ved at købe en stor landbrugsejendom i New Jersey, som leverede råvarer til hans grossistfirmaer. Hans gangstere blev formelt ansat som landbrugsarbejdere og blev fredet fra værnepligten, fordi deres produktion var vigtig for krigsindsatsen. Dermed blev mulighederne for sortbørshandel den vigtigste konsekvens af krigen for Joe Profacis familie.

Vito Genovese

Netop sortbørshandel var grunden til, at Lucianos tidligere underboss Vito Genovese vendte tilbage til USA i 1946. Det amerikanske militærpoliti i Italien arresterede ham som leder af en sortbørsring, og da de identificerede Genovese, sendte de ham hjem til mordanklagen i New York, som han dog slap fra ved at få det vigtigste vidne dræbt.

Dermed var Genovese tilbage i New York på fri fod, og det blev hurtigt klart, at Genovese mente, at han retteligt burde have efterfulgt Luciano som boss i den største familie. **COSTELLO**s forbindelser og sans for diplomati havde dog gjort ham populær, så der var ingen rimelig grund til, at han skulle træde til side. Genovese fik dog sin gamle position som underboss tilbage.

1949: Næsten en ridder I efterkrigstiden var Joe Profaci tæt på at få den højeste udmærkelse for sin mangeårige indsats for den katolske kirke. En gruppe af New Yorks italienere, blandt andre flere præster, skrev i 1949 til pave Pius den 12. og bad ham indstille denne 'søn af Sicilien' til ridderskab i Skt. Gregorius den Stores Pavelige Orden på grund af hans indsats for velgørenhed og hans ry som en godhjertet arbejdsgiver for mange landsmænd.

Ordrenens symbol

Profacis drømme om en pavelig orden blev dog spoleret af statsadvokaten for Brooklyn, der hørte om brevet og selv skrev til Vatikanet for at gøre opmærksom på, at Profaci var en mafialeder med afpresning, narkohandel og mord på samvittigheden.

1951: Udskiftninger I februar 1951 mistede Kommissionen for første gang i 15 år et medlem, da Tom Gagliano døde af naturlige årsager, og han blev gnidningsfrit afløst af sin underboss, **TOMMY LUCHESE**. Det åbnede samtidig en dør for Vito Genovese, der efter sin tilbagekomst havde søgt den ambitiøse **LUCHESE**s venskab. Hvor Genovese ønskede at afløse **COSTELLO** som boss, havde **LUCHESE** kig på **COSTELLO**s politiske forbindelser.

Albert Anastasia

COSTELLOs svar var at alliere sig tættere med sin gamle ven **ALBERT ANASTASIA**, der var underboss i Vincent Manganos familie. Både **ANASTASIA** og Mangano var temperamentsfulde mænd, og forholdet mellem dem var blevet dårligere og dårligere i slutningen af 40'erne, hvor rygterne ville vide, at deres skænderier flere gange var ved at ende i slagsmål. I april 1951, kun to måneder efter **LUCHESE**s indtræden i Kommissionen, forsvandt Profacis ven Vincent Mangano sporløst.

Hans familie indstillede **ALBERT ANASTASIA** som ny boss, og foran Kommissionen forklarede **ANASTASIA**, at Mangano havde planlagt at myrde ham. **ANASTASIA** ville dog ikke direkte indrømme at have haft noget med Manganos forsvinden at gøre, og selv om Profaci søgte retfærdighed for sin gamle ven, var der ikke noget at hænge **ANASTASIA** op på. Følgelig tog **ALBERT ANASTASIA** plads i Kommissionen med opbakning fra **FRANK COSTELLO**.

1951: Kefauver-komiteen De første år i 50'erne bragte desuden mafiaen i offentlighedens søgelys for alvor. En politiker ved navn Estes Kefauver fik i 1950 nedsat en senatskomité, der skulle undersøge organiseret kriminalitet mellem delstaterne, og en række ledende mafiosi blev indstævnet til de tv-dækkede høringer, der strakte sig langt ind i 1951.

Joe Profaci var én af dem, men han klarede sig nemt igennem forhøret ved at nægte at svare på de fleste spørgsmål under henvisning til forfatningens bestemmelse om, at man ikke kan tvinges til at vidne mod sig selv. Faktisk var Profaci smigret over pludselig at være en slags mediestjerne.

Værre var det for **FRANK COSTELLO**, som Kefauver-komiteen identificerede som boss i den største familie og derfor gik efter med alle midler. **COSTELLO** forsøgte at tage kampen op verbalt, men blev til sidst sendt i fængsel for foragt for retten, fordi han nægtede at svare på spørgsmål om sin selvangivelse.

Costello under høringerne

1952: Forkerte impulser

Kefauver-komiteens interesse for mafiaen er dog en hæmsko for alle familierne, fordi den har medført øget interesse fra både politi og presse. Politikerne snakker endda om at oprette en permanent komité til at bekæmpe den såkaldte organiserede kriminalitet.

Diskretion er derfor et nøgleord for mafiaen i disse år, og særligt ét medlem af Kommissionen har et problem med det princip. **ALBERT ANASTASIA** er ofte for impulsiv og tiltrækker derfor meget opmærksomhed. Eksempelvis fik han sidste år, i 1952, en tilfældig butikseksponent myrdet, fordi denne havde angivet en bankrøver, han så på gaden.

Carlo Gambino

Derfor var Joe Profaci villig til at lytte, da **ANASTASIAS** underboss, Carlo Gambino, for nylig kontaktede ham og antydede, at der måske kunne arrangeres et vagtskifte i deres familie. Profaci har ikke glemt, at **ANASTASIA** sandsynligvis myrdede hans gamle ven Vincent Mangano, og Gambino er klart mere diskret end sin nuværende boss.

Joe Profaci har dog også mere positive ting at 'bekymre' sig om. Hans datter Rosalie er netop blevet forlovet med **JOE BONANNOS** søn Bill, og de skal giftes i løbet af et par år. Et bryllup mellem to så vigtige familier bliver en meget stor begivenhed.

I aften: Vært for Kommissionen

I aften, onsdag den 4. november 1953, handler det så om Kommissionens første møde med fuld bemanding i over et år. **FRANK COSTELLO** er netop blevet prøveløsladt, og de mødes for at sige velkommen tilbage. Desuden skal bosserne have en uformel diskussion af, hvad der kan gøres for at imødegå myndighedernes øgede interesse i forlængelse af Kefauver-høringerne.

De samles som altid omkring det 10 meter lange mahognibord i Joe Profacis kælder i Brooklyn. Som en ægte siciliansk vært disker Profaci op med god mad og vin.

Profaci-familien kort fortalt

Hovedkvarter: 15th Avenue, Brooklyn

Boss: Joe Profaci

Underboss: Joe Magliocco

Consigliere: Salvatore Profaci (lillebror til Joe)

Medlemmer i alt: 100+

Familiens aktiviteter og interesser:

- Gambling (illegale lotterier og bookmaking)
- Narkohandel (rivaler: **BONANNO-** og **LUCCHESE-**familierne)
- Fagforeninger, primært transportarbejderne og restaurationsarbejderne
- Restaurationsindustrien, særligt fødevareregrossister (rival: **LUCCHESE-**familien)

- Havnen i Brooklyn (primær rival: **ANASTASIA-**familien)
- Tekstilindustrien
- Åger
- Prostitution
- Røverier og voldelige overfald
- Opererer stort set kun i Brooklyn

Personen Joe Profaci

Joe Profaci er vant til, at folk lytter, når han siger sin mening. Som boss er det hans job at træffe hurtige beslutninger og sikre, at familien bliver styret konsekvent efter de sicilianske traditioner og aftalte regler. Joe vil hellere sige tingene ligeud end spille tid på høflighed.

Han er derudover en stærkt religiøs mand. Ikke én, der konstant citerer Biblen eller skrifter sine synder dagligt - men en mand, hvis livssyn hviler tungt på de kristne principper om ting som retfærdighed og næstekærlighed. Det sidste kommer eksempelvis til udtryk, når Joe køber hele stolerækker til det seneste Broadway-show og inviterer hele familien og sine nærmeste medarbejdere på en aftens god underholdning.

Joes livsglæde kan også ses på hans farverige stil. Han bekymrer sig ikke om den seneste mode, men ser lidt sjusket ud i jakkesæt med lettere spraglede skjorter og slips. Han ryger store havanacigarer og kører altid rundt i sin sorte Cadillac.

Normalt bor Joe med sin familie i et hus på 15th Avenue i Brooklyn. Det er i virkeligheden tre huse, for Joe ejer også de to nabobygninger, og de tre ejendomme er forbundet med hemmelige underjordiske gange. I kælderen er der et privat alter samt et mødelokale med et 10 meter langt mahognibord og matchende stole, hvor Kommissionens møder holdes.

Oppe i New Jersey har Joe en villa på sin 328 hektar store landbrugsejendom, som også rummer hans private landingsbane. Somrene tilbringer familien Profaci ofte i deres anden villa i Florida.

Bosserne i New York

Der er fem mafiafamilier i New York, og deres fem bosser repræsenterer familierne i Kommissionen. Ud over Joe Profaci er det:

JOE BONANNO, som er en god ven af Profaci. De mødes ofte over en stor siciliansk middag og udveksler vitser og anekdoter. Bonanno er noget yngre end Profaci, men har også stærke rødder i de sicilianske traditioner. Han er skarpt begavet og særdeles veltalende, men snakker nogle gange for meget rundt om et emne frem for at skære direkte igennem, som Profaci gør. Bonannos søn Bill er forlovet med Profacis datter Rosalie.

FRANK COSTELLO, der har direkte forbindelse til New Yorks borgmester og politidirektør og udnytter dette til gavn for alle i mafiaen. Costello efterfulgte Charlie Luciano som boss, men lever i en helt anden verden end Profaci, der ikke synes, det politiske spil er specielt interessant. Costello er uden tvivl højt intelligent, men han virker overraskende uinteresseret i sin families daglige aktiviteter.

TOMMY LUCCHESI, en lille, slikket mand, der under Forbudstiden havde ry for at være én af byens bedste lejemorere. Lucchese er behagelig at omgås og ekstremt koncis, når det kommer til forhandlinger - men han kan næsten virke for glat. Som Frank Costello bruger han en del energi på at påvirke politikere og dommere, og der er ingen tvivl om, at han misunder Costellos politiske indflydelse.

ALBERT ANASTASIA, som efter al sandsynlighed blev boss ved at myrde Profacis gamle ven Vincent Mangano. Den store, stærke mand besidder en loyalitet og en konsekvens i sine handlinger, som er værd at respektere - men Anastasia er også mere impulsiv, end godt er. Hans iltre temperament skaber for mange uoverskuelige situationer, og noget tyder på, at Anastasias underboss, Carlo Gambino, har tænkt sig at gøre noget ved sin ustabile boss. Anastasia og Costello har været venner siden Forbudstiden.

Costello-familien

Joe Masseria
(boss til 1931)

Charlie Luciano
(boss 1931-1936)

Frank Costello
(boss 1936-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 500+

- Gambling af enhver art
- Havnen, herunder fiskeauktionen
- Tekstilindustrien
- Har interesser i alle New Yorks bydele og forstæder samt stærke forbindelser til mafiaen i resten af USA

Anastasia-familien

Al Mineo
(boss til 1930)

Frank Scalise
(boss 1930-1931)

Vincent Mangano
(boss 1931-1951)

Albert Anastasia
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 400+

- Over 30 km af Brooklyns havnefront
- Tekstilindustrien i det centrale Manhattan
- Byggeindustrien i The Bronx
- Har interesser i næsten alle dele af New York

Lucchese-familien

Tom Reina
(boss til 1930)

Joe Pinzolo
(boss 1930)

Tom Gagliano
(boss 1930-1951)

Tommy Lucchese
(boss 1951-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Tekstilindustrien på Manhattan
- Narkohandel, især heroin
- Gambling, særligt flere store illegale lotterier
- Har interesser i alle New Yorks fem bydele

Bonanno-familien

Cola Schiro
(boss til 1929)

Salvatore Maranzano
(boss 1929-1931)

Joe Bonanno
(boss 1931-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 200+

- Narkohandel i stor stil, primært heroin
- Gambling i Brooklyn og på Manhattan
- Byggeindustrien
- Har primært interesser i Brooklyn

Profaci-familien

Salvatore D'Acquilla
(boss til 1928)

Joe Profaci
(boss 1928-)

Familien kort fortalt

Medlemmer: 100+

- Restaurationsindustrien, særligt fødevarerogrossister
- Gambling (illegale lotterier og bookmaking)
- Narkohandel
- Opererer stort set kun i Brooklyn

Mafia-ordbog

capo / boss

Lederen af en mafia-bande ('familie') - kaldes 'fader' på Sicilien.

sottocapo / underboss

Næstkommanderende i en mafiafamilie.

capo consigliere

'Rådgiver' - særlig position i toppen af mafia-familien, som indehaves af fx en advokat eller et æret ældre medlem.

caporegime

'Løjtnant' i en mafia-familie - har typisk flere soldati under sig.

soldati / made men

Mafiaens fodfolk, som hver især kan kontrollere operationer til millioner af dollars.

omertà

Mafiaens tavshedsbegreb - alle familiens forretninger holdes hemmelige for udenforstående.

borgata

Mafiafamilie - en løst organiseret gruppe kriminelle af italiensk afstamning.

Hvad der virkelig skete med Albert Anastasia og hans borgata

Da Frank Costello fremlagde anklagen mod Tommy Lucchese i virkelighedens verden, var Lucchese tavs. Han hverken indrømmede eller benægtede. Det satte Kommissionen i en klemme, for de 'neutrale' medlemmer ønskede at komme til bunds i sagen, før de turde fjerne Lucchese. De ville for alt i verden forhindre, at dele af hans familie hævnede sig - det kunne føre til en reel krig og dermed opløsning af Kommissionen.

Dødvandet blev brudt af Joe Bonanno, der fik Lucchese i enrum og overtalte ham til at lægge sit liv i hænderne på Albert Anastasia. Bonanno insisterede på, at det var hans eneste chance for at overleve - og at de alle sammen undgik en katastrofe. De gik tilbage til resten af Kommissionen, og Lucchese lagde kortene på bordet:

"Jeg står foran jer som en mand af ære. Hvis jeg har gjort en fejl, ved jeg, at jeg må betale for den, lige meget hvad straffen er. Albert har ret. Albert har retten til at bestemme min skæbne."

Hvorefter han vendte sig direkte mod Anastasia:

"Du, Albert, kun du har ret til at bestemme, om jeg skal dø."

Og Bonanno havde læst Anastasia rigtigt. Da Lucchese underkastede sig, tog han brodden af Anastasias raseri. Albert blev generøs:

"Albert Anastasia dræber ikke mennesker, der tigger om hans nåde."

Dermed var situationen løst. Det var underforstået, at Lucchese og Genovese blev pålagt at stoppe deres konspirationer mod Costello og Anastasia. For de to virkede det, som om resten af Kommissionen garanterede deres sikkerhed. Men det var en falsk tryghed.

1955: Fængslet af Skattevæsenet

Myndighederne var stadig efter mafiabosserne, og da de ikke kunne fælde Anastasia for nogen af hans mange mord, greb de til et gammelt trick. Albert Anastasia blev i 1954 tiltalt for skattesvig på baggrund af en stribe vidneudsagn om, at han levede et uhyre luksuriøst liv. De vigtigste vidner blev dræbt under retssagen, og herefter erklærede Anastasia sig skyldig i nogle mindre forhold. I maj 1955 fik han et års fængsel.

Et halvt år senere begyndte Anastasias afsoning af dommen, og mens han sad inde, rejste Joe Bonanno på ferie verden rundt sammen med sin kone. Dermed var der frit slag for konspiratørerne hjemme i New York.

Da Anastasia igen kom på banen i starten af 1957, var planerne lagt. Den 2. maj 1957 blev Frank Costello beskydt, da han om aftenen var ved at låse sig ind i sit hjem. Skytten forkludrede attentatet, så Costello slap med et kødsår i hovedbunden - men han forstod hentydningen. Costello gik til Genovese og bad om lov til at leve sin alderdom i fred. Genovese indvilligede, men krævede som betaling alle Costellos kasino-investeringer og et løfte om, at Costello aldrig mere ville blande sig i mafiaens affærer.

Mens Costello nu var på vej på pension, havde Genovese et presserende problem i Albert Anastasia. Han var rasende og talte højlydt om, at hans ven burde have sin position tilbage. Samtidig fik Genovese nys om, at Costello og Anastasia stadig mødtes i hemmelighed.

Costello efter attentatet

1957: Den sidste klipning

Om formiddagen den 25. oktober 1957 kørte Anastasias livvagt ham ind til Park Central Hotel på Manhattan. Anastasia gik ind til frisøren i hotellets lobby, satte sig og bad om en klipning.

Han lå tilbagelænet i den grønne læderstol med et varmt håndklæde over ansigtet, da to mænd kom ind ad døren kl. 10.20. De trak deres pistoler, skubbede frisøren til side og begyndte at skyde på Anastasia.

De første skud slyngede Anastasia forlæns ud af stolen. Han ravede frem mod pistolmændenes billede i salonens spejl og væltede flasker med shampoo og hårvand ned, da han forsøgte at angribe sine morderes spejlinger.

Anastasias lig i frisørsalonen

Skuddene havde ikke været særlig præcise. To gik igennem Anastasias venstre hånd og ét igennem hans højre hofte. Ét strejfede bagsiden af hans hals. Den eneste kugle, der gjorde alvorlig skade, gik ind i venstre side af ryggen og borede sig ned gennem Anastasias lunge, nyre og milt, før den satte sig fast i hans lår. Chokket fra dette skud fik Anastasia til at gå i knæ, og han kollapsede på gulvet. Mens han lå der, satte én af morderne sin pistol i bagehovedet på Anastasia og trykkede af.

Albert Anastasia blev begravet under sit rigtige navn, Umberto Anastasio, på Green-Wood Cemetery i Brooklyn. Hans kone Elsa solgte deres hus og flyttede hjem til Canada med børnene.

1957: Gambino-æraen begynder

Officielt er mordet på Anastasia stadig uopklaret, men det var selvfølgelig Vito Genovese, der trak i trådene. Genovese havde overtalt Anastasias underboss, Carlo Gambino, til at fjerne sin ustabile boss og selv gå efter magten i familien. Gambino henvendte sig så til Joe Profaci, der længe havde ønsket at få en større bid af kagen i Brooklyn. Det var tre mænd med forbindelse til Profacis familie, der udførte mordet.

Gambino fik som ventet magten i Anastasias familie, og derefter var Kommissionen i realiteten under Vito Genoveses kontrol, da han også fik støtte fra Tommy Lucchese og Joe Profaci.

I 1963 blev Kommissionen og de fem familiers eksistens afsløret for den undrende amerikanske offentlighed af Joe Valachi - den første mafioso, der virkelig talte. Han identificerede de fem familier ved navnene på deres daværende boss. Derfor omtales Albert Anastasias tidligere familie i dag altid som Gambino-familien.

Samme år, 1963, døde Albert Anastasias bror Tony Anastasio af naturlige årsager. Han må have været populær på havnen, for havnearbejdernes hovedkvarter på Court Street i Brooklyn hedder den dag i dag The Anthony Anastasio Memorial Hall.

1965: Gambino når toppen

Vito Genovese var allerede i 1959 røget i fængsel, hvor han levede resten af sit liv. Både Joe Profaci og Tommy Lucchese døde af naturlige årsager i 60'erne, mens Joe Bonanno blev tvunget til at trække sig tilbage efter interne stridigheder i sin familie og et fejlslagent komplot mod Gambino og Lucchese. Dermed var Carlo Gambino den dominerende skikkelse i Kommissionen, og hans familie overgik nu Genoveses som landets største og rigeste.

Dellacroce

Gambino havde desuden været så begavet at gøre Aniello Dellacroce til sin underboss. Dellacroce var en hensynsløs, sadistisk dræber, som havde været én af Anastasias mest trofaste mænd. At han blev underboss, beroligede de mange medlemmer af familien, som stadig følte stor loyalitet over for Albert Anastasia.

Selv var Carlo Gambino en lille mand, der havde været med under Spiritusforbudet og senere tjente formuer på sortbørs- og narkohandel i årene efter 2. Verdenskrig. Politiet havde overraskende få ting på ham, før han blev boss. I hans tid voksede familien til 800 medlemmer og bevægede sig ind på nye lukrative områder - bl.a. kontrol med fagforeningerne i New Yorks Kennedy-lufthavn. Men Gambino mente, at familiens fremtid lå i fuldstændig legitime firmaer - selvfølgelig finansieret med beskidte penge.

Carlo Gambino menes at have været den primære inspirationskilde til karakteren Don Vito Corleone (Marlon Brando) i *The Godfather*.

1972: Gotti dukker op

I 1972 blev Gambinos nevø Manny kidnappet. Selv om løsesummen blev betalt, dukkede Mannys lig op i en affaldscontainer et halvt år senere. FBI fandt til sidst ud af, at nevøen var blevet bortført af fire mænd ledet af en kronisk gambler, der skyldte Manny penge.

Knap en måned efter at Mannys lig blev fundet, blev en mand skudt på en grillbar på Staten Island. Mafiaen troede, at han var én af kidnapperne, men det viste sig siden at være forkert. Den tilfældige

Gotti føres væk i 1974

morder var en tætbygget, barsk og næsten analfabetisk vaneforbryder, der med dette mord blev optaget i Gambinos familie. Hans navn var John Gotti.

1976: Gambinos største fejl

Carlo Gambinos dårlige hjerte gav op, mens han sad og så baseball på tv en dag i 1976. Gambino tilkaldte familiens vigtigste mænd på sit dødsleje og gav magten til sin fætter og svoger, Paul Castellano. Planen var, at Castellano skulle tage sig af familiens legitime forretninger, mens Aniello Dellacroce videreførte de kriminelle.

Den aldrende Carlo Gambino

I praksis delte Gambino dermed familien op i to fraktioner, for Dellacroce var ikke tilfreds med stadig at være underboss, og den aldrende Castellano kunne ikke matche hans hensynsløshed. Castellano troede på forhandling og logik og brugte relativt sjældent vold efter mafiaens standard. Han foretrak at arbejde helt uden for myndighedernes søgelys og gav derfor ordre til, at ingen i familien måtte handle med narko. Dette medførte blandt andet, at Castellano ikke længere fik besked om, hvad der foregik i Dellacroces 'hårde' del af familien, hvor flere var narkohandlere.

Klimaet blev iskoldt mellem de to fraktioner i første halvdel af 80'erne. Dellacroce var ved at dø af kræft, men hans løjtnanter var lige så skeptiske over for Castellano. Den mest ambitiøse af dem var John Gotti, der nu var chef for én af de hårdeste grupper i familien og hadede Castellano, fordi denne ikke officielt ville anerkende Gottis status som løjtnant.

1985: Gotti griber magten

I 1985 kom den endelige konfrontation. Paul Castellano var tiltalt i en sag om organiseret biltyveri, og han begik samme dumhed som Carlo Gambino. Castellano erklærede, at hvis han kom i fængsel, skulle Tommy Gambino, Carlos søn, være den nye boss med Tommy Bilotti som underboss. Samtidig havde Castellano planer om at få én af Gottis bedste venner myrdet.

På én af FBI's aflytninger fra dét år sagde John Gotti:

"Ved I, hvad vi så gør? Så bliver Tommy og den anden fyr pløkket."

Gotti brugte efteråret på at sende følere ud til andre betydningsfulde mænd i familien. Til sidst var de en gruppe på fem mænd, der lagde planer mod Castellano og søgte støtte hos New Yorks andre familier.

Den 2. december tog kræften Aniello Dellacroce, og alle kunne se, hvor galt det stod til, da Castellano ikke engang mødte op til hans gravøl. Det var et alvorligt brud på mafiaens etikette.

Den 16. december 1985 blev Paul Castellano og Tommy Bilotti sidst på eftermiddagen skudt ned på åben gade, midt blandt newyorkere på vej ud på juleindkøb. Ugen efter blev John Gotti enstemmigt udnævnt til familiens nye boss.

Paul Castellano

1992: Farvel til The Teflon Don

Derfra gik det ned ad bakke for Albert Anastasias familie. Vincent Gigante, der nu var boss i Frank Costellos tidligere familie, var rasende over, at Gotti havde dræbt Castellano uden Kommissionens tilladelse, og Gigante stod bag flere attentater mod Gotti. De kostede flere andre livet, men Gotti undslap altid selv.

Sammy Gravano

Myndighederne førte fire retssager mod John Gotti, før han endelig blev dømt for 13 tilfælde af mord og mafiaaktivitet i juni 1992. Dommen lød på livstid uden mulighed for benådning. Gottis hovedkvarter havde i årevis været aflyttet af politiet, og blandt de mænd, han samlede omkring sig, var mindst fem stikkere for FBI. Én af dem, Willie Boy Johnson, havde siden starten af 70'erne holdt FBI orienteret om, hvad der skete i New Yorks største mafiafamilie.

Anklagerens største hjælp kom dog fra Sammy Gravano alias Sammy the Bull. Han var én af de fem, der havde konspireret mod Castellano, men han valgte at angive Gotti, da han selv kom i fedtefadet. Til gengæld slap Sammy the Bull med fem års fængsel for de 19 mord, han tilstod. Myndighederne gav ham også en ny identitet, men Gravano kunne ikke holde sig fra kriminalitet i sit nye liv. I dag afsoner han en dom for storstilet ecstasyhandel i Arizona.

I løbet af de få år, han var boss, nåede John Gotti at blive USA's suverænt mest kendte gangster i nyere tid. Han nød at være i projektørlyset og blev kendt som 'The Dapper Don' på grund af sine fine jakkesæt og daglige besøg hos frisøren. Senere blev Gotti til 'The Teflon Don', efter han var gået fri i de første tre retssager.

Men hans arrogante manerer var en katastrofe for familien. FBI vurderer, at den tidligere Anastasia-familie havde en årlig indtægt omkring 500 millioner dollars, da Gotti kom til. Da 'The Teflon Don' blev sendt i fængsel, var tallet nede på 50 millioner dollars. Som byens andre traditionelle mafiafamilier har den været hårdt presset af både myndigheder og nye bander i de sidste 10-20 år.

John Gotti i 1987

Nutid: Narko og biler til Kuwait

Fra fængslet udnævnte John Gotti sin søn, John Gotti Junior, til stedfortrædende boss, men som sin far savnede Junior den snuhed, der havde tjent familiens tidligere bossers så vel. Junior blev fængslet for mafiaaktivitet i 1998, og da John Gotti Senior i mellemtiden havde tabt sine appelsager, pressede Kommissionen ham til at udnævne en permanent afløser.

Hans valg faldt på storebror Pete Gotti, som stadig leder den mafiabande, offentligheden kender som Gambino-familien.

I dag menes familien at have mellem 150 og 200 medlemmer, og dens indflydelse i New Yorks fagforeninger er markant mindre end tidligere. Til gengæld er familien stadig en væsentlig faktor, når det gælder narkohandel, og derudover tjener den blandt andet penge på gambling, porno, prostitution og stjalne biler. På et tidspunkt fungerede biltyverierne som en velsmurt maskine, hvor de firehulede tyvekoster blev fragtet til Kuwait og solgt. Som følge heraf omdøbte newyorkske journalister Kuwait til 'Gambino, Inc.'

John Gotti døde af strubekræft den 10. juni 2002. Nogle kilder hævder, at Pete Gotti herefter blev afløst af Zeke Squiteri som familiens boss.

Hvad der virkelig skete med Frank Costello og hans borgata

Da Costello fremlagde sin anklage mod Tommy Lucchese i den virkelige verden, var Lucchese fuldstændig tavs. Han hverken indrømmede eller benægtede. Det satte Kommissionen i en klemme, for de 'neutrale' medlemmer turde ikke dømme Lucchese uden at være kommet til bunds i sagen. Risikoen for, at hævntogter fra Luccheses familie kunne føre til en krig, lå hele tiden i luften. En krig ville reelt betyde, at Kommissionen blev opløst.

Dødvandet blev brudt af Joe Bonanno, der fik manøvreret sig i enrum med Lucchese og overtalte ham til at lægge sit liv i hænderne på Anastasia. Bonanno insisterede på, at det var hans eneste chance for at overleve - og at de alle sammen undgik en katastrofe. De gik tilbage til resten af Kommissionen, og Lucchese lagde kortene på bordet:

"Jeg står foran jer som en mand af ære. Hvis jeg har gjort en fejl, ved jeg, at jeg må betale for den, lige meget hvad straffen er. Albert har ret. Albert har retten til at bestemme min skæbne."

Hvorefter han vendte sig direkte mod Anastasia:

"Du, Albert, kun du har ret til at bestemme, om jeg skal dø."

Og Bonanno havde gættet rigtigt. Da Lucchese underkastede sig, tog han brodden af Anastasias raseri. The Mad Hatter blev generøs:

"Albert Anastasia dræber ikke mennesker, der tigger om hans nåde."

Dermed var situationen løst. Det var underforstået, at Lucchese og Genovese blev pålagt at stoppe deres konspirationer mod Costello og Anastasia. For de to virkede det, som om resten af Kommissionen garanterede deres sikkerhed. Men det var en falsk tryghed.

1954: Fem år for skattesvig

I april 1954 begyndte Costellos skattesag ved retten i New York. Myndighederne kunne ikke få ram på ham for hans virkelige forbrydelser; i stedet førte de sag på, at han ikke havde selvangivet 51.095 dollars i perioden 1950-54. Costello tabte sagen og fik maksimumstraf: Fem års fængsel og en bøde på 30.000 dollars.

Under retssagen kommenterede Costellos advokat, at han gjorde et dårligt indtryk på juryen ved at bære dyre, smarte jakkesæt under en skattesag.

"Hvad skal jeg så tage på?" spurgte Costello.

"Køb dig et almindeligt billigt sæt," sagde advokaten.

"Beklager, så vil jeg sgu hellere tabe sagen," lød svaret.

Costellos advokat forfulgte sagen helt op til New Yorks højesteret, hvor dommen blev stadfæstet i maj 1956. Costello måtte igen i fængsel, men han skiftede forsvarer, og den nye advokat fik sagen for en speciel appelret. Han fik også Costello løsladt mod kaution i april 1957.

Dermed kunne Costello vendte tilbage til sit gamle liv som boss, men det varede kun en måned.

1957: Kugler om ørerne

Om aftenen den 2. maj 1957 låste Frank Costello sig ind i sin opgang ved Central Park West. Da han stod og ventede på elevatoren, dukkede en mand frem bag ham og råbte:

"Hej, den her er til dig, Frank!"

Derefter hævdede han sin pistol og skød Costello i hovedet på mindre end tre meters afstand. Overfaldsmanden løb ud til en ventende bil, mens Costello væltede omkuld. Han blev reddet af mandens råb, for Costello havde nået at dreje hovedet en smule, så kuglen kun gav ham et kødsår bag højre øre.

Costello efter attentatet

Pistolmanden var et medlem af hans egen familie ved navn Vincent Gigante, mens flugtbilen blev kørt af Gigantes chef, Tommy Eboli. De handlede på ordre fra Vito Genovese, som havde bildt dem ind, at Costello var blevet løsladt før tiden, fordi han samarbejdede med politiet.

Historien om, at Costello skulle være blevet stikker, overbeviste dog langtfra alle. Albert Anastasia støttede sin gamle ven og anklagede Genovese for at arrangere attentatet uden om Kommissionen. Genovese svarede ved at udnævne sig selv til boss i stedet for Costello. Han påstod desuden, at

Costello havde planlagt at myrde ham. Både Anastasia og Genovese gjorde deres folk klar til krig, men før den brød ud, bad Costello om fred.

Frank Costello ønskede sig en rolig alderdom. Han havde allerede masser af penge og havde egentlig ikke brug for at være boss. Genovese tilbød at lade Costello leve, mod at han opgav sine interesser i familiens kasinoer og natklubber og lovede, at han aldrig igen ville blande sig mafiaens affærer. Costello indvilligede og gik på pension.

I 1958 måtte Costello afsone resten af sin dom for skattesvindler, men efter han blev løsladt i 1961, fik han en stille alderdom i huset på Long Island og lejligheden på Manhattan. I efteråret 1972 anskaffede han sig en ghostwriter for at skrive sine erindringer, men inden projektet blev til noget, fik Frank Costello et hjerteslag. I en alder af 82 år sov han ind den 18. februar 1973 og blev begravet på St. Michael's Cemetery i Queens.

Hans kone Bobbie forlangte, at vennerne fra mafiaen holdt sig væk fra begravelsen og lod være med at sende blomster.

Frank Costellos grav

1957: Anastasia myrdes

Selv om Costello trak sig som boss, var Albert Anastasia stadig rasende. Han talte om hævn, og det rygtedes, at Anastasia og Costello stadig mødtes i hemmelighed. Genovese kontaktede derfor Anastasias underboss, Carlo Gambino, og overbeviste ham om, at det ville være en fordel for dem begge, at Anastasia blev fjernet.

Den 25. oktober 1957 blev Albert Anastasia skudt af to mænd fra Joe Profacis familie, da han var ved frisøren. Carlo Gambino tog Anastasias plads som boss og betalte Profaci med en del af territoriet i Brooklyn.

Nu havde Vito Genovese nået sit mål. Han var byens førende gangster, støttet af Carlo Gambino og Tommy Lucchese i Kommissionen. Men han fik kun ganske kort tid på toppen.

1959: Genoveses straf

Genoveses luskerier indhentede ham, da fire af verdens mest berømte forbrydere gav igen med samme mønt. Frank Costello ville have hævn, Charlie Luciano støttede ham fra sit eksil i Italien, Meyer Lansky var træt af Genoveses indblanding i kasinoerne, og Carlo Gambino så muligheden for selv at tage magten i New York. Sammen lagde de en plan, der blev udført i 1958.

De fik en fængslet puertoricansk narkosmugler til at pege på Genovese som hovedmanden bag narkohandelen i The Bronx, og de fabrikerede beviser holdt. I april 1959 fik Vito Genovese 15 års fængsel for narkohandel, og han døde bag tremmer i 1969. 14 mafiosi blev dømt sammen med Genovese, blandt andre Vincent Gigante, der havde forsøgt at skyde Costello. Han fik syv år.

Tommy Eboli

Inden Genovese begyndte sin afsoning, udnævnte han Tommy Eboli til stedfortrædende boss. Eboli startede sin karriere som boksepromotor, men kom allerede i Lucianos tid med i familien. Han havde også været personligt indblandet i flere af Vito Genoveses mord. Under Eboli kom familien ind i 60'erne som den dominerende i New York, og Genovese trak i trådene fra sin celle i Atlanta.

I januar 1962 sank manden, der havde skabt familiens position, om i Napolis lufthavn. Charlie Luciano døde på stedet af hjerteslag. Dermed slap han for at overvære, at mafiaens inderste væsen blev afsløret senere samme år.

1962: Mafiaen bliver afsløret

Den 22. juni 1962 tævede en indsat i statsfængslet i Atlanta en anden fange ihjel med et jernrør. Morderen var et lavtrangerende medlem af Genoveses mafiafamilie, som sad inde efter en mindre narkodom. Hans navn var Joe Valachi.

Valachi dræbte den anden, fordi han forvekslede ham med en helt tredje fange, som han mente havde fået besked på at myrde ham af Vito Genovese. Da det gik op for ham, at han ville blive tiltalt for mordet på et forkert offer, kontaktede han FBI og tilbød at tale. Dermed blev han den første mafioso, der førte myndighederne helt ind bag mafiaens kulisser.

Valachi havde blandt andre arbejdet for Tom Reina og Joe Bonanno, inden han omkring 1930 blev optaget i Charlie Lucianos familie. Han

Joe Valachi vidner for Senatet

fortalte FBI om åger, gambling, mord, mafiaens troskabsed - og ikke mindst om landets forskellige familier og Kommissionen. Valachi identificerede de fem familier i New York med navnene på deres daværende bosser; derfor omtales hans familie stadig som Genovese-familien.

Selv om Valachis afsløringer ikke i sig selv førte til, at nogen blev dømt, gav de myndighederne vigtige informationer om, hvordan mafiaen fungerer. Og han åbnede døren for andre - efter Valachi har en lang række mafiosi samarbejdet med politiet for at slippe for straf.

1965: Gambino til tops

Valachis vidnesbyrd var belastende for hans familie, der i løbet af 60'erne blev overhalet af Carlo Gambinos familie som landets største. Gambino blev det dominerende medlem af Kommissionen, efter at de ældre Joe Profaci og Tommy Lucchese døde af naturlige årsager, og Joe Bonanno i 1965 blev tvunget til at trække sig tilbage efter interne stridigheder i sin familie og et fejlslagent komplot mod Gambino og Lucchese.

Da Tommy Eboli blev myrdet en morgen i juli 1972, var det sandsynligvis Carlo Gambino, der stod bag. Eboli, der var blevet permanent boss for familien efter Genoveses død, havde tilbragt natten hos sin elskerinde og blev skudt på vej ud til sin bil. En forkludret narkohandel var den 'officielle' årsag til drabet, der samtidig cementerede Gambinos position som førende boss.

Carlo Gambino

1972: Gode år med Tieri

Ebolis efterfølger var Frank Tieri, en lille mand, der kunne virke undselig eller frygtindgydende afhængigt af, hvad der passede ham bedst. Politiet kendte ham som USA's største lånehaj.

Frank Tieri

Tieri kom godt ud af det med Gambino, og hans familie havde vind i sejlene op gennem 70'erne. De havde fortsat grundigt fat i gambling, narkohandel og kontrol med hele brancher gennem fagforeningerne, men udvidede også med bl.a. aktiesvindler og pornodistribution. I slutningen af 70'erne havde familien flere end 700 aktive medlemmer.

Ved hjælp af et brutalt dobbeltspil lykkedes det desuden Tieri at få kontrol med den blomstrende kasinoforretning i Atlantic City, men selv var bossen ved at løbe tør for tid. Inden 1980 var han blevet behandlet for sukkersyge, leversvigt og tarmkræft, og han talte i forvejen med raspende stemme efter en operation for strubekræft i 50'erne.

Tieri levede dog længe nok til at være den første boss, der blev tiltalt efter en ny lov. Den såkaldte RICO-lov gjorde det muligt at straffe en bandeleder, så længe myndighederne blot kunne bevise et mønster af organiseret kriminalitet. Tieri fik 10 års fængsel, men undgik sin celle ved at dø af naturlige årsager i april 1981.

1981: Hemmelighedskræmmeri

Den nye boss var også specialist i gambling og åger. Tony Salerno trådte til som 70-årig, hvor han allerede var hovedrig. Det rygtedes, at han altid havde en million dollars i kontanter gemt i sin lejlighed. Salerno havde været en stor, stærk mand, der trods kun tre års skolegang havde et usædvanligt talent for tal. Derudover var han stolt og ville gerne opretholde mafiaens gamle traditioner.

Dette gjorde han dog kun kortvarigt som boss. Allerede i efteråret 1981 fik Salerno et hjerteslag, og han blev tvunget på seks måneders sygeorlov i Florida. På ét eller andet tidspunkt mellem 1981 og 1986 gik den skrantende Salerno reelt på pension, men han fortsatte som frontfigur for at aflede opmærksomheden.

Nogle kilder mener endda, at hemmelighedskræmmeriet havde stået på i årevis, og at det i virkeligheden var Phil Lombardo alias Benny Squint, der var familiens boss i slutningen af 70'erne og starten af 80'erne, inden han også blev ramt af dårligt helbred.

Under alle omstændigheder var det Tony Salerno, myndighederne sigtede som Genovese-familiens boss, da RICO-loven i 1985 blev brugt mod alle New Yorks fem familier på én gang. Samtlige anklagede blev fundet skyldige i alle anklager i den såkaldte Kommissions-retssag, og de fik 100 års fængsel hver. Tony Salerno døde i fængslet i 1992.

Tony Salerno

1986: The Oddfather

Med Salerno bag tremmer var familiens virkelige boss nødt til at stå frem. Det var ingen andre end Vincent Gigante - manden, der havde skudt på Frank Costello i 1957. Ligesom Genovese var Gigante blev ramt af Costellos hævn i form af en falsk narckoanklage, men efter han kom ud af fængslet i slutningen af 60'erne, steg eks-bokseren Gigante i graderne og blev chef for familiens aktiviteter i New Jersey.

Samtidig indledte Gigante en årelang cirkusforestilling for politiet. Da han i 1970 blev anklaget for at have bestukket fem politifolk, simulerede han sindssyge. Han blev undersøgt af psykiatere, der diagnosticerede Gigante som skizofren og hallucinatorisk. Dommeren frafaldt sagen, og pludselig havde Vincent Gigante et perfekt dække, han kunne bygge videre på.

Mellem 1969 og 1990 indlagde Gigante 22 gange sig selv på et psykiatrisk hospital. Han blev testet til at have en IQ på 68 og havde recepter, der viste, at han tog store mængder psykofarmaka. I 80'erne gik han ofte rundt på gaden nær sit hjem i Greenwich Village iført pyjamas, mens han mumlede for sig selv. En gang fandt politiet ham stående fuldt påklædt i brusekabinen med en paraply over hovedet, da de ville aflevere en stævning.

Gigantes besynderlige opførsel gav ham tilnavnet The Oddfather, men i længden lod myndighederne sig ikke narre. Han havde ledet familien siden 80'erne og var blandt meget andet ansvarlig for et forsøg på at bilbombe John Gotti, der nu ledede Albert Anastasias gamle familie.

I maj 1990 arresterede FBI Gigante og sigtede ham for 41 tilfælde af mafiaaktivitet og medvirken til forbrydelser. Retssagen trak ud i syv år, men i juli 1997 blev Gigante idømt 10 års fængsel. Han foregiver ikke længere at være sindssyg.

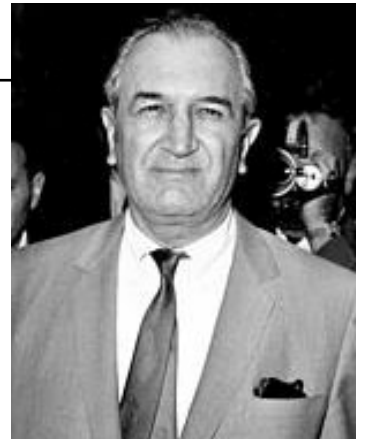
Vincent Gigante

Nutid: Tilbage i førertrøjen

Da han blev arresteret, gjorde Gigante Barney Bellomo til stedfortrædende boss, men i 1996 blev også han fældet for mafiaaktivitet. Bellomo blev efterfulgt af Dom Cirillo, der trods et voldsomt hjertetilfælde i 1998 stadig bestyrer familien på vegne af Vincent Gigante.

Genovese-familien er som resten af mafiaen blevet ramt hårdt af de store mafiaretssager gennem de seneste 20 år. Mange ledende medlemmer sidder i fængsel, og familien har mistet meget af sin indflydelse i fagforeningerne og dermed vigtige indtægtskilder.

Men i forhold til de andre familier i New York er Genovese-familien stadig relativt velorganiseret. Den er byens rigeste og menes at have flere end 200 aktive medlemmer. Med andre ord er Genovese-familien tilbage som den førende i New York - og sandsynligvis hele USA.

Hvad der virkelig skete med Joe Bonanno og hans borgata

Da Frank Costello fremlagde anklagen mod Tommy Lucchese i den virkelige verden, forblev Lucchese tavs. Han hverken indrømmede eller benægtede. Det satte Kommissionen i en klemme, for de øvrige bosser ville løbe en stor risiko, hvis de uden videre fjernede Lucchese. Hævntogter fra Luccheses familie kunne meget vel kaste hele New Yorks mafia ud i krig og dermed reelt nedlægge Kommissionen.

Efter nogle minutter gik det op for Bonanno, at Lucchese spillede på sin eneste chance og faktisk lagde op til netop ham. Bonanno var ikke nødvendigvis interesseret i at spille hele magten i hænderne på Costello, så han fik manøvreret sig i enrum med Lucchese.

Bonanno fortalte ham, at han kun havde én chance for at overleve: At lægge sit liv i hænderne på Anastasia. Lucchese kiggede først vantro på Bonanno, men blev til sidst overtalt. De gik tilbage til resten af Kommissionen, og Lucchese lagde kortene på bordet:

“Jeg står foran jer som en mand af ære. Hvis jeg har gjort en fejl, ved jeg, at jeg må betale for den, lige meget hvad straffen er. Albert har ret. Albert har retten til at bestemme min skæbne.”

Hvorefter han vendte sig direkte mod Anastasia:

“Du, Albert, kun du har ret til at bestemme, om jeg skal dø.”

Og Bonanno havde læst Anastasia rigtigt. Da Lucchese underkastede sig, tog han brodden af Anastasias raseri. Anastasia blev generøs:

“Albert Anastasia dræber ikke mennesker, der tigger om hans nåde.”

Dermed var situationen løst. Det var underforstået, at Lucchese og Genovese blev pålagt at stoppe deres konspirationer mod Costello og Anastasia. For de to virkede det, som om resten af Kommissionen garanterede deres sikkerhed.

1956: Vores bedste år

1956 var formentlig det bedste år i Joe Bonannos liv. Han sad for bordenden ved Kommissionens møder, og han skovlede penge ind på lovlige såvel som ulovlige forretninger.

Men først og fremmest var det et stort år, fordi hans søn Bill giftede sig med Joe Profacis datter Rosalie. Det blev det største bryllup i mafiaens historie. Festen i Hotel Astor på Manhattan samlede 3.000 gæster - forretningsmænd, politikere, avisudgivere og andre italiensk-amerikanske notabiliteter. Og selvfølgelig alle, der var noget som helst inden for den amerikanske mafia. Brylluppet gav efter sigende inspiration til startscenen i *The Godfather*.

I foråret 1957 fejrede Joe og Fay Bonanno sølvbryllup, og derefter rejste de på en lang ferie i Italien. Alt var i skønneste orden i New York, da de tog af sted - men der gik ikke længe, før nogle initiativrige mænd udnyttede Bonannos fravær.

Bill og Rosalie

1957: Genoveses magtspil

Da Frank Costello en aften i august 1957 ventede på elevatoren i sin opgang, blev han beskydt. Selv om han slap med et kødsår i nakken, forstod Costello en fin hentydning. Han gik til Vito Genovese og lovede, at han aldrig mere ville blande sig i mafiaens affærer; til gengæld kunne Costello gå uforstyrret på pension.

Costello efter attentatet

Men Albert Anastasia blev rasende og krævede, at hans ven blev genindsat som boss. I oktober 1957 blev så Anastasia skudt, da han var ved frisøren. Morderne var to mænd fra Joe Profacis familie. Genovese havde arrangeret attentatet gennem Anastasias underboss, Carlo Gambino; som betaling overtog Profaci nogle af Anastasias forretningsområder i Brooklyn. Gambino tog magten i Anastasias familie, og derefter var Kommissionen i realiteten under Vito Genoveses kontrol. Joe Bonanno var pludselig i mindretal.

Genovese fik dog ikke lov til at nyde sin magt i frihed. I 1959 blev han dømt for narkohandel, og han tilbragte resten af sit liv bag tremmer.

1962: Interne opgør Samme år blev Joe Bonanno for første gang tiltalt for mafiaaktivitet, men inden retssagen gik i gang, fik han et hjerteslag, og han rejste til Tucson for at komme sig.

Bonanno var led og ked af situationen i New York - men den udviklede sig igen til det værre. Mens Bonanno kom til kræfter i Arizona, opstod der ungdomsoprør i Joe Profacis familie, hvor en fraktion forsøgte at fjerne den aldrende boss med voldelige midler.

Over for Kommissionen fastholdt Joe Profaci, at det var et internt problem i familien, og Joe Bonanno støttede sin ven. Men Carlo Gambino og Tommy Lucchese slog sig sammen med Vito Genoveses stedfortræder og forlangte, at Profaci gik af. Inden de fik deres vilje, døde Joe Profaci af kræft i sommeren 1962.

Profacis underboss, Joe Magliocco, overtog hans plads, men oprøret i familien fortsatte. Det var åbenlyst, at Gambino og Lucchese ønskede at erstatte Magliocco med en marionet under deres kontrol. Som modtræk lagde Bonanno og Magliocco planer om at myrde Gambino og Lucchese. Men én af Maglioccas nærmeste mænd afslørede mordplanen, og Gambino brugte afsløringen til at få Kommissionen til at degradere Magliocco, som i december 1963 døde af hjerteslag.

Joe Magliocco

Et halvt år tidligere var Kommissionens og de fem familiers eksistens blevet afsløret for den undrende amerikanske offentlighed af Joe Valachi - den første mafioso, der virkelig talte. Valachi identificerede de fem familier ved navnene på deres daværende boss. Derfor omtales Joe Bonannos familie stadig som Bonanno-familien.

1965: Bonanno-krigen Efter Maglioccas og Bonannos planer var blevet afsløret, fik Bonanno besked på at stille hos Kommissionen og aflægge forklaring om komplotet. Men Bonanno nægtede og svarede, at han ikke længere mente, at Kommissionen havde mandat til at træffe beslutninger.

Stefano Magaddino

De næste par år blev begivenhedsrige for Joe Bonanno. Han lod sin søn Bill lede familien i New York, mens han selv forsøgte at bringe sig i sikkerhed i Canada. Det canadiske politi sendte dog Bonanno retur til USA, hvor hans retssag ventede. Men dagen inden det første retsmøde i oktober 1964 blev Bonanno kidnappet af sin fætter, Stefano Magaddino, der var boss for mafiaen i Buffalo og holdt Bonanno fanget i to måneder for at overtale ham til at føje Kommissionen.

Til sidst fik Bonanno dog talt sig fri, og han gik derefter undercover i Texas og Arizona, mens han forsøgte at få overblik over situationen hjemme i New York.

Der var situationen spidset yderligere til. Flere ældre medlemmer af Bonanno-familien følte sig forbigået, da Bill Bonanno blev forfremmet, og ét af dem, Joe Bonannos gamle smuglerkammerat Gaspar DiGregorio, brokkede sig til Kommissionen. Her vedtog et stort flertal, at Joe Bonanno ikke længere skulle lede sin familie. DiGregorio blev den nye boss.

Men omkring halvdelen af familien nægtede at acceptere DiGregorio som deres leder. Da Joe Bonanno stadig var forsvundet, indbød DiGregorio i stedet Bill Bonanno til en fredsforhandling. Den unge Bonanno kom til mødet og blev mødt af skud fra DiGregorios folk. Alle slap levende fra den voldsomme ildkamp, der fulgte, men den blev startskuddet til en decideret krig mellem de to fraktioner i Bonanno-familien.

Joe Bonanno var i mellemtiden kommet til New York, og han valgte nu at give sig til kende for at højne moralen hos sin fraktion af familien. Den 17. maj 1965 vandrede Bonanno ind i domhuset på Foley Square og sagde, han havde hørt, at myndighederne ledte efter ham. Han blev hurtigt sat fri mod kaution, men bossens opdukken kom på forsiden af aviserne, og dermed var ingen i New York i tvivl om, at Joe Bonanno var tilbage.

Krigen i Bonanno-familien stod på i fire år, hvor en række mafiosi på begge sider blev dræbt. Undervejs fjernede Kommissionen DiGregorio som boss, fordi hans overfald på Bill Bonanno havde skabt for meget røre. Han blev erstattet af Paul Sciacca - et relativt ukendt, men opportunistisk medlem af familien.

Bill Bonanno

1969: Bonanno går på pension

I februar 1969 var begge sider kørt trætte. De mange mord tiltrak for meget opmærksomhed fra politi og presse, og ikke mindst var hovedpersonerne i en sørgelig forfatning. DiGregorio havde fået konstateret kræft, Sciacca fik et hjerteslag, mens Joe Bonanno året før var blevet ramt af sit tredje hjerteslag.

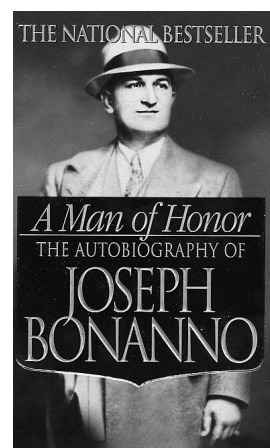
Bonanno sendte en delegation til Kommissionen for at meddele, at han ville trække sig på betingelse af, at der blev skabt en fornuftig fred i familien. Kommissionen var enig og satte Paul Sciacca til at samle tropperne.

Joe Bonanno boede resten af sit liv i Tucson, Arizona. Den langtrukne retssag mod ham førte i sidste ende ikke til noget. I 70'erne kom han igen i politiets søgelys i forbindelse med en række mordforsøg på pensionerede gangstere i Arizona, blandt andre Bonanno selv. Heller ikke den sag førte til nogen dom, selv om der gik rygter om både mafiaopgør og selvtægt begået af tidligere FBI-folk.

I 1980 fik myndighederne omsider ram på Joe Bonanno, da han på indicier samlet gennem lang tids FBI-overvågning blev dømt for medvirken til forbrydelser. Retssagen samlede pressefotografer på hans døtrin og var med til at stresser Bonannos efterhånden svagelige kone, Fay. Hun døde i efteråret 1980.

Mens Bonannos appelsag kørte, kontaktede han en ghostwriter og skrev som den første mafiaboss en selvbiografi. *A Man of Honor* udkom i 1983 og blev selvfølgelig læst med stor interesse af politiet. Dens detaljerede beskrivelser af Kommissionen førte til, at Bonanno blev stillet for en undersøgelseskomité, og da han nægtede at uddybe hændelserne, kom der en straf for foragt for retten oven i hans tidligere dom.

Bonanno udstod sin straf i sidste halvdel af 80'erne og levede derefter i fred og ro i Tucson. Han døde i en alder af 97 år den 11. maj 2002 og ligger begravet på Holy Hope Cemetery & Mausoleum i Tucson.

1971: Udskiftninger og zips

Tilbage i New York ledede Paul Sciacca Bonanno-familien, til han blev dømt for narkohandel i 1971. Han blev efterfulgt af Natale Evola, der havde været dørvogter ved Joe Bonannos bryllup tilbage i 1931. Også han fik kort tid på toppen, for Evola døde af kræft i 1973.

Næste boss i rækken var Rusty Rastelli, der havde været én af pistolmændene i Gaspar DiGregorios baghold på Salvatore Bonanno. Dengang var Rastelli blot en almindelig soldat - det siger noget om, hvilket kaos der herskede i Bonanno-familien, at han kunne blive forfremmet til boss på blot otte år.

Carmine Galante

Der gik dog ikke længe, før Rastelli mærkede en tung ånde i nakken. I 1974 kom Carmine Galante ud af fængslet, hvor han havde siddet i 12 år for narkohandel. Galante var en gusten, eksplosiv morder, der blandt meget andet havde etableret familiens afdeling i Montréal for Bonanno. Han var rasende over den måde, Bonanno havde mistet magten på, og gik nu efter at blive boss selv. Rastelli trak sig, efter Galante fik hans stedsøn myrdet.

Med Carmine Galante i spidsen involverede familien sig om muligt endnu mere i narkohandel. Galante baserede sin magt på sine 'zips' - unge mafiosi, som han siden 60'erne havde importeret fra Sicilien.

Galantes 'zips' hjalp ham med at tage kontrol over store dele af det amerikanske heroinmarked, men hans ambitioner blev for meget for resten af mafiaen. I juli 1979 spiste Galante frokost på en restaurant, da fire mænd kom ind og skød ham ned. Mordet var godkendt af Kommissionen og blev udført af Galantes egne 'zips'. To livvagter blev dræbt sammen med Galante, og den blodige sag førte til en lang politiefterforskning, der senere skulle blive grundlaget for en af USA's mest berømte narkosager, den såkaldte 'Pizza-forbindelse'.

1981: Pizza-forbindelsen

Magten i Bonanno-familien gik nu til 'zipsenes' leder, Sal Catalano, der i to år styrede familien efter de gode, gamle sicilianske principper. Catalano var dog ikke amerikansk nok i længden, og i 1981 gav han frivilligt positionen som boss tilbage til Rusty Rastelli - der i mellemtiden var kommet bag tremmer for afpresning af byens catering-industri.

Sal Catalano

Sal Catalano styrede dog stadig heroinruten fra Sicilien ind i USA, og det var ham, politiet nu begyndte at interessere sig særligt for. I april 1984 slog 400 politifolk til samtidig fra New York til Oregon, og deres razziaer blev fulgt af politiaktioner i Italien og Schweiz. 38 amerikanske mafiosi blev tiltalt i sagen om 'Pizza-forbindelsen', og selv om flere af dem blev brutalt myrdet, mens sagen kørte, blev resten (på nær én) dømt i 1987. Sal Catalano fik 45 års fængsel.

Blandt de mange vidner i sagen var ét specielt interessant. FBI-agenten Joe Pistone havde i seks år arbejdet undercover i mafiamiljøet og var meget tæt på at blive officielt optaget i Bonanno-familien, da hans overordnede trak ham ud. Pistone brugte aliaset Donnie Brasco og blev spillet af Johnny Depp i filmen af samme navn. Hans vidneudsagn medvirkede i de følgende år til at sende flere end 100 mafiosi i fængsel.

Joe Pistone alias Donnie Brasco

1985: Vanære og fængsel

De mange narkosager var pinlige for mafiaen, og Pistones vidneudsagn endnu værre. Midt i 80'erne blev det for meget for Kommissionen, som slog hånden af Bonanno-familien og officielt fratog dem deres plads i mafiaens bestyrelse.

Rusty Rastelli

Dette forhindrede dog ikke myndighederne i at sigte familiens boss, Rusty Rastelli, i den såkaldte Kommissions-retssag, der begyndte i 1985. En ny lov gjorde det muligt at straffe en bandeleder, så længe myndighederne blot kunne bevise et mønster af organiseret kriminalitet, og Rastelli fik 12 års fængsel på den konto. Det var sjette og sidste gang, Rastelli røg i spjældet, for han døde af kræft i 1991.

Bonanno-familien fik endnu et hårdt slag i 1992, da 31 af dens medlemmer blev arresteret i en større sag om narkohandel og mord. De blev ledet af Tommy Pitera, der var løjtnant i familien og kørte en kokainring fra en bar i Brooklyn. Pitera var én af de mest skræmmende mordere i mafiaens historie, en psykopatisk karate-fanatiker, der samlede på samuraisværd og bøger om mord og tortur. Hans bande efterlod sig et spor af torturerede og parterede lig, og Pitera var tæt på at blive dømt til døden i en delstat, der ikke har dødsstraf.

Nutid: Comeback

Da Rusty Rastelli fik sin sidste dom, blev hans underboss, Joey Massino, også dømt for sin afpresning gennem transportarbejdernes fagforening. Massino blev prøveløsladt i efteråret 1992 og tog straks over som boss efter Rastelli.

Massino kom i spidsen for en mafiafamilie, der syntes på vej mod total opløsning. Men det lykkedes den diskrete Massino at få organisationen tilbage på sin gamle kurs. Han fik reduceret antallet af væbnede røverier og voldsforbrydelser i forbindelse med narkohandelen, og han lukkede flere af familiens samlingssteder, fordi de var for nemme at aflytte for myndighederne.

På den måde sørgede Massino for, at familien fik færre overskrifter i pressen, og politiet havde færre ting at gribe fat i. Hvor Bonanno-familien tidligere var mafiaens førende narkohandlere, tjener de lidt over 100 aktive medlemmer nu mere på illegale lotterier, bookmaking og åger. Familien er desuden blevet sat i forbindelse med svindel med værdipapirer og kreditkort samt våbenhandel og bordeller.

Joey Massino

Med Joey Massino i spidsen har Bonanno-familien fået et imponerende comeback, og FBI regner dem i dag som den næststærkeste mafiafamilie i New York (efter Frank Costellos tidligere familie). Og familien har igen taget plads i Kommissionen - efter sigende leder Joey Massino endda møderne.

Hvad der virkelig skete med Joe Profaci og hans borgata

Da Frank Costello fremlagde anklagen mod Tommy Lucchese i den virkelige verden, forblev Lucchese tavs. Han hverken indrømmede eller benægtede. Det satte Kommissionen i en klemme, for de øvrige bosser ville løbe en stor risiko, hvis de uden videre fjernede Lucchese. Hævntogter fra Luccheses familie kunne meget vel kaste hele New Yorks mafia ud i krig og dermed reelt nedlægge Kommissionen.

Dødvandet blev brudt af Joe Bonanno, der fik manøvreret sig i enrum med Lucchese og overtalte ham til at lægge sit liv i hænderne på Anastasia. Bonanno insisterede på, at det var hans eneste chance for at overleve - og at de alle sammen undgik en katastrofe. De gik tilbage til resten af Kommissionen, og Lucchese lagde kortene på bordet:

“Jeg står foran jer som en mand af ære. Hvis jeg har gjort en fejl, ved jeg, at jeg må betale for den, lige meget hvad straffen er. Albert har ret. Albert har retten til at bestemme min skæbne.”

Hvorefter han vendte sig direkte mod Anastasia:

“Du, Albert, kun du har ret til at bestemme, om jeg skal dø.”

Og Bonanno havde gættet rigtigt. Da Lucchese underkastede sig, tog han brodden af Anastasias raseri. Han blev generøs:

“Albert Anastasia dræber ikke mennesker, der tigger om hans nåde.”

Dermed var situationen løst. Det var underforstået, at Lucchese og Genovese blev pålagt at stoppe deres konspirationer mod Costello og Anastasia. For de to virkede det, som om resten af Kommissionen garanterede deres sikkerhed.

1957: Komplottet genopstår

Sådan gik det ikke. Vito Genovese var stadig ikke tilfreds med at være Costellos underboss, og da Joe Bonanno rejste på en længere ferie sammen med sin kone i 1957, var der frit slag for Genovese og hans medsammensvorne.

I august 1957 blev Frank Costello beskudt, da han var ved at låse sig ind i sit hjem. Selv om han slap med et kødsår i hovedbunden, kunne han forstå en fin hentydning. Costello gik til Genovese og lovede ham, at han aldrig igen ville blande sig i mafiaens affærer; til gengæld kunne Costello gå uforstyrret på pension.

Men Albert Anastasia blev rasende og gav Genovese et presserende problem ved at kræve, at hans ven blev genindsat som boss. Genovese genoplivede sin gamle plan og fik igen Carlo Gambino til at kontakte Joe Profaci.

Anastasias lig i frisørsalonen

I oktober 1957 sad Anastasia hos sin frisør i lobbyen på Park Central Hotel, da to mænd kom ind og skød ham. Mordet blev arrangeret af brødrene Larry og Joey Gallo, som dermed blev fuldbyrdige medlemmer af Joe Profacis familie. Profaci havde fået hævn for sin gamle ven Vincent Mangano; desuden overtog han nogle af Anastasias forretningsområder i Brooklyn.

Dermed blev Vito Genovese den ledende figur i Kommissionen, men hans tid på toppen blev kortvarig. Han fik en lang fængselsdom for narkohandel i 1959, og Genovese døde bag tremmer ti år senere.

1959: Oprør i familien

I 1959 fik Profaci desuden brug for Gallo-brødrene igen. Frank Abbatemarco var den største illegale bookmaker i Brooklyn og et mangeårigt medlem af Profacis mafiafamilie, men han nægtede nu at betale 50.000 dollars ekstra til sin boss. Profaci lovede Gallo-brødrene en del af Abbatemarcos aktiviteter, hvis de fik ham fjernet.

Det gjorde de, men Profaci holdt ikke sit løfte. Brødrene var rasende og kaldte til åbent oprør mod Profaci, som mange i familien længe havde betragtet som en tyrant. Sammen med en tredje ung mafioso, Carmine Persico, stod Larry og Joey Gallo i spidsen for rebellerne, der snart talte næsten halvdelen af Profacis mafiafamilie.

I 1961 lykkedes det oprørerne at kidnappe fire af Profacis nærmeste mænd - blandt andre hans underboss, Joe Magliocco. Profaci undslap selv med nød og

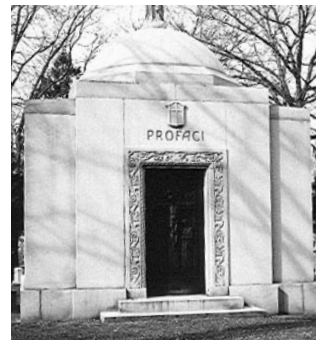
Joey Gallo

næppe kidnapningen og bragte sig i sikkerhed i Florida. Derfra indledte han forhandlinger med Gallo-fraktionen, som krævede at få, hvad de mente var en rimelig andel af familiens aktiviteter. Profaci gik ind på deres krav og fik sine folk løsladt - men han havde aldrig tænkt sig at overholde aftalen, og dermed startede Profaci en blodig intern krig i sin familie.

Gallo-fraktionens hidsige fremfærd gjorde dem berygtede uden for mafiaen. De gav inspiration til filmen *The Gang That Couldn't Shoot Straight*, og Bob Dylan skrev sangen *Joey, Joey om Joey Gallos* liv.

Urolighederne fik Kommissionen til at kræve en forklaring af Profaci, som rasende fastholdt, at oprørerne var et internt problem, som han selv ville tage sig af. Især Carlo Gambino og Tommy Lucchese pressede Profaci, og han mistænkte dem for at støtte den oprørske fraktion i et forsøg på at tage kontrol med Profacis familie.

Med den mistanke gik han i graven, for i en alder af 64 år døde Joe Profaci af kræft den 6. juni 1962. Han blev begravet på St. John's Cemetery i Queens, hvor hans kiste ligger bag en tung messingdør i et hvidt granitmausoleum. Det vurderes, at Profaci tjente over 200 millioner dollars i sin tid som boss, men han efterlod sig hverken testamente eller bo. Hans formue var tilsyneladende forsvundet i den blå luft.

Joe Profacis grav

1963: Fejlslagne planer

Efter hans død gik magten i familien til underbossen, Joe Magliocco, som også var Profacis svoger. Magliocco arvede dermed alle Profacis problemer, for oprøret i familien fortsatte, selv om én af oprørslederne, Joey Gallo, i mellemtiden var blevet sendt i fængsel for afpresning.

Gennem Kommissionen lagde Gambino og Lucchese yderligere pres på Magliocco, som dog fik støtte fra Joe Bonanno. Den relativt ubeslutsomme Magliocco lændede sig op ad Bonannos råd, og sammen lagde de en dristig plan om at dræbe Gambino og Lucchese for selv at tage magten i Kommissionen.

Joe Magliocco

Magliocco bad en ung, aggressiv løjtnant i sin familie om at organisere mordene. Hans navn var Joe Colombo, og Magliocco havde tilsyneladende glemt, at Colombo tidligt i sin karriere havde arbejdet for Carlo Gambinos bror. Colombo gik direkte til Gambino og fortalte om mordplanen, og i sommeren 1963 indkaldte Kommissionen Magliocco og Bonanno til et møde om sagen. Bonanno blev væk, men Magliocco mødte op, indrømmede og blev straks fjernet som boss af Kommissionen. Han havde ikke mere med mafiaen at gøre i det sidste halve år af sit liv. Joe Magliocco døde af hjerteslag i december 1963.

Bonanno kæmpede mod Kommissionens beslutninger, men blev til sidst nødt til at trække sig tilbage, efter der også var opstået interne stridigheder i hans familie. Tommy Lucchese holdt ikke meget længere, for han døde efter en kræftoperation i 1967.

1964: Colombo som boss

I midten af 60'erne var Carlo Gambino klart New Yorks førende mafioso, og han pressede Kommissionen til at udnævne Joe Colombo som ny boss i Profacis tidligere familie. Den lille, muskuløse Colombo var en veltalende, charmerende type, der dog også kunne være både aggressiv og stædig, hvis man fik tændt hans relativt korte lunte. Han havde skabt sig et navn på gaden og var tidligere med i en gruppe, der udførte mindst 15 mord for Joe Profaci.

Colombo var kun 40 år, da han blev boss, og det fik mange ældre mafiosi til at ryste på hovedet over hans manglende erfaring. Men selv de havde næppet forestillet sig, hvad Colombo ville finde på i årene, der fulgte.

1970: Borgerrettigheder

60'ernes USA var præget af kampen for borgerrettigheder, ledet af ikoner som Martin Luther King. Det var dem, der gav Colombo inspirationen til hans store projekt: Han ville forbedre italiensk-amerikanernes image, så offentligheden ikke længere så dem som stereotype gangstere.

Det begyndte med, at FBI i april 1970 arresterede Colombos søn og sigtede ham for at have omsmeltet en halv million dollars i mønter. Colombo fik lynhurtigt arrangeret en demonstration uden for FBI's kontor som protest mod, at forbundspolitiet

Joe Colombo

chikanerede borgere af italiensk oprindelse. Demonstrationen blev første skridt mod stiftelsen af The Italian-American Anti-Defamation League, en såkaldt borgerretighedsgruppe, hvor Colombo indsatte sig selv som formand.

I juni 1970 arrangerede ligaen sit første stormøde på Manhattan. Flere end 50.000 mødte op og hørte taler af blandt andre Colombo og fem medlemmer af den amerikanske kongres.

1970: Giv en skærv til mafiaen

Protesterne virkede. Det blev politisk ukorrekt at bruge ord som 'mafia' og 'cosa nostra'. Justitsministeren beordrede FBI til at undlade at bruge ordene i deres rapporter, New York Times bandlyste dem også, og producenterne af *The Godfather* blev tvunget til at fjerne enhver omtale af 'mafia' fra filmens manuskript.

Ved en velgørenhedskoncert i november 1970 optrådte Frank Sinatra og andre stjerner til fordel for ligaen. Koncerten gav over en halv million dollars i overskud, som gik direkte til Colombo. Helt almindelige mennesker stod simpelt hen i kø for at støtte mafiaen!

Ved udgangen af 1970 havde ligaen 150.000 medlemmer, og Colombo var landskendt. Han blev interviewet om sine mål i ét af USA's største talkshow.

Colombo på gaden

1971: Slut med cirkuset

Colombos nyfundne berømmelse var dog ikke populær hos de andre bosser. De brød sig ikke om, at mafiaen fik så meget opmærksomhed, for deres forretninger trives bedst i mørket. Kommissionens mest magtfulde mand, Carlo Gambino, forsøgte at overtale Colombo til at dæmpe sig ned, men Colombo havde ladet sig begejstre af sin sag.

I juni 1971 holdt ligaen igen et stormøde på Manhattan, hvor Colombo som vanligt var blandt talerne. På vej op til talerstolen blev han skudt af en lejemorder sendt af Gambino.

Colombos medicirkus havde dog allerede gjort ham så kendt, at hans mafiafamilie i dag altid omtales som Colombo-familien. Hans borgerretighedsgruppe eksisterer også stadig - i skrivende stund kører den blandt andet en sag mod producenterne af tv-serien *Sopranos*, fordi serien 'stiller italiensk-amerikanere i et dårligt lys'.

Joe Colombos lig

1973: Carmine the Snake

Efter Colombos død samledes familiens ældre medlemmer og valgte Vincent Aloï som deres nye boss. Én af hans første opgaver var at få ram på Joey Gallo, som i 1970 var kommet ud af fængslet og igen var begyndt at kræve større indflydelse i familien.

Joey Gallo blev dræbt i april 1972, men eftersom han stadig havde en lille, loyal støttegruppe, kastede det igen familien ud i intern krig. Denne gang varede stridighederne indtil slutningen af 1973, hvor Vincent Aloï blev sendt i fængsel for mafiaaktivitet.

Herefter overgik magten i familien reelt til Carmine Persico alias Carmine the Snake, som i sin tid havde startet oprøret mod Profaci sammen med Gallo-brødrene. Persico afsonede dog også en længe fængselsdom, men han trak i de rigtige tråde og fik placeret først sin bror Ally Persico, siden Thomas DiBella som fungerende bosser, indtil Carmine blev løsladt i 1983.

Colombo-familien levede stadig af de gamle aktiviteter som åger, gambling og narko-handel, men udvidede med nye tricks, efterhånden som mulighederne bød sig. I 70'erne stod familien eksempelvis for storstilet svindel med benzinhandelen i det nordøstlige USA, og to af dens medlemmer stod bag finansieringen og distributionen af *Deep Throat* - den første pornofilm, der nåede et amerikansk massemarked.

I 80'erne kom Colombo-familien dog under massivt pres fra FBI, der indledte en massiv overvågning af de ledende medlemmer. Myndighederne havde fået et nyt våben i den såkaldte RICO-lov, der gjorde det muligt at straffe en bandeleder, så længe myndighederne blot kunne bevise et mønster af organiseret kriminalitet. I 1985 blev den på én gang brugt mod alle New Yorks fem mafiafamilier i den såkaldte Kommissions-retssag, hvor Carmine Persico var blandt de tiltalte. Han blev fundet skyldig i alle anklagepunkter og idømt 139 års fængsel.

Carmine Persico

Fra fængslet gjorde Carmine Persico det klart, at han ville overdrage magten i familien til sin søn Allie (ikke at forveksle med Carmines bror af samme navn, som i mellemtiden var død af strubekræft). Men da Allie også var i fængsel og tidligst ville komme ud i sommeren 1993, udnævnte hans far Vic Orena til stedfortrædende boss.

1991: Intern krig igen

Da Orena havde fået sat sig solidt i sadlen, gav han dog besked om, at han ikke havde tænkt sig at træde til side for nogen anden, og dermed var scenen sat til endnu en intern krig i Colombo-familien.

Den begyndte i juni 1991 med et attentat på Orena, som mislykkedes, fordi bossen kom tidligere hjem end forventet. Persico- og Orena-fraktionerne førte derefter krig i to år, mens Vincent Aloï - den tidligere boss, der nu var på fri fod - forsøgte at mægle en fred på plads.

Krigen løb langsomt ud i sandet, efter at Vic Orena i december 1992 blev dømt for en række forskellige anklager og fik fængsel på livstid uden mulighed for benådning. Persico-fraktionen havde dog overtaget til sidst, hvilket ses af, at familien udnævnte Carmine Persicos fætter Andy Russo som Orenas efterfølger.

Vic Orena

Nutid: Kaos

Heller ikke Russo sad længe som boss, for han fik fem års fængsel for mafiaaktivitet i 1999. I mellemtiden var Allie Persico blevet løsladt, og han fik en kort periode som boss, inden kystvagten rutineundersøgte hans speedbåd og fandt skarpladte skydevåben, der i februar 2000 sendte Allie Persico tilbage bag tremmer, fordi han havde overtrådt betingelserne for sin prøveløsladelse.

Herefter tog den hidtidige consigliere Joel Cacace roret i en familie, der lider af dyb uenighed og mistro i egne rækker efter de mange interne kampe. Familien har stadig flere end 100 aktive medlemmer, men har mistet meget indflydelse i byens fagforeninger og dermed vigtige indtægtskilder.

Rygter vil vide, at de øvrige mafiafamilier i New York ikke længere anerkender Colombo-familien på grund af det interne kaos og tvivl om, hvem der faktisk leder foretagendet. Hvis det er sandt, er familien altså ikke repræsenteret i Kommissionen i dag.

Hvad der virkelig skete med Tommy Lucchese og hans borgata

Da Frank Costello fremlagde sin anklage mod Lucchese i den virkelige verden, valgte Lucchese at tie. Han hverken indrømmede eller benægtede. Det satte Kommissionen i en klemme, for de 'neutrale' medlemmer - især Joe Bonanno - turde ikke fjerne Lucchese uden at være kommet til bunds i sagen. De var nødt til at forhindre, at dele af Luccheses familie bagefter kastede sig ud i en større krig, for det ville være enden på Kommissionen.

Lucchese spillede sine kort rigtigt og begyndte først at tale, da han kom i enrum med Joe Bonanno. Lucchese var nødt til at satse på, at Bonanno ikke ville lade Costello og Anastasia få en total sejr. Han sagde, at Vito Genovese havde overtalt ham til at dræbe Anastasia, og ganske rigtigt var Bonanno ude efter en diplomatisk løsning. Bonannos forslag var dristigt: Lucchese skulle indrømme og lægge sit liv i hænderne på Anastasia.

Da Bonanno foreslog det, troede Lucchese ikke sine ører. Men Bonanno insisterede på, at det var hans eneste chance for at overleve. Til sidst accepterede Lucchese, og foran hele Kommissionen sagde han:

"Jeg står foran jer som en mand af ære. Hvis jeg har gjort en fejl, ved jeg, at jeg må betale for den, lige meget hvad straffen er. Albert har ret. Albert har retten til at bestemme min skæbne."

Hvorefter han vendte sig direkte mod Anastasia:

"Du, Albert, kun du har ret til at bestemme, om jeg skal dø."

Bonanno havde læst situationen rigtigt. Da Lucchese underkastede sig, tog han brodden af Anastasias raseri. Anastasia svarede:

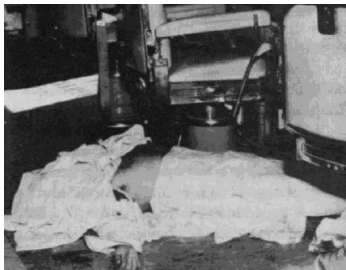
"Albert Anastasia dræber ikke mennesker, der tigger om hans nåde."

Dermed kunne Lucchese gå fra mødet i live. For Costello og Anastasia virkede det, som om Kommissionen garanterede deres sikkerhed, mod at de ikke rørte Lucchese og Genovese.

1957: Genovese tager affære

Sådan gik det ikke. Vito Genovese var stadig ikke tilfreds med at være Costellos underboss, og da Joe Bonanno rejste på en længere ferie sammen med sin kone i 1957, var der frit slag for Genovese og hans medsammensvorne.

Anastasias lig i frisørsalonen

I august 1957 blev Frank Costello beskudt, da han var ved at låse sig ind i sit hjem. Selv om han slap med et kødsår i hovedbunden, kunne han forstå en fin hentydning. Costello gik til Genovese og lovede ham, at han aldrig igen ville blande sig i mafiaens affærer; til gengæld kunne Costello gå uforstyrret på pension.

Men Albert Anastasia blev rasende og gav Genovese et presserende problem ved at kræve, at hans ven blev genindsat som boss. I oktober 1957 blev Anastasia skudt, da han var ved frisøren. Morderne var to mænd fra Joe Profacis familie. Genovese havde arrangeret attentatet gennem Carlo Gambino; som betaling overtog Profaci nogle af Anastasias forretningsområder i Brooklyn.

Gambino fik som ventet magten i Anastasias familie, og derefter var Kommissionen i realiteten under Vito Genoveses kontrol, da han også fik støtte fra Lucchese og Profaci. Det blev en kort fornøjelse for Genovese, der i 1959 blev dømt for narkohandel og tilbragte resten af sit liv bag tremmer.

1961: The French Connection

Tommy Lucchese var ikke direkte involveret i det endelige komplot mod Costello og Anastasia, og hans mafiafamilie fortsatte uforstyrret deres ulovligheder. I 1961 var Lucchese-familien involveret i én af de mest berømte narkosager nogensinde, da New Yorks politi beslaglagde den største ladning heroin, der på det tidspunkt var set i USA.

Ladningen tilhørte to af John Ormentos mænd, der købte stoffet af den korsikanske mafia. Det lykkedes politiet at forbinde et par mindre fisk, der hjalp med at flytte stoffet, med de større navne omkring Ormento, og til sidst fandt de over 50 kg heroin, der var blevet sejlet til New York i en fransk tv-værts bil. Sagen blev verdensberømt og er grundlaget for filmen *The French Connection*.

John Ormento

De 50 kg heroin blev efter retssagen opmagasineret hos New Yorks politi på Manhattan. I 1972 opdagede politiet, at heroinen var forsvundet sammen med yderligere 150 kg stoffer. Vincent Pappa, et medlem af Lucchese-familien, havde organiseret et gigantisk svindelnummer, hvor hans mænd udgav sig for politifolk og hentede narkoen, der samlet havde en anslået salgsværdi på 73 millioner dollars.

Hoffa og transportarbejderne

I sidste halvdel af 50'erne havde Lucchese-familien desuden sat sig endnu tungere på transportarbejdernes fagforening, da de hjalp Jimmy Hoffa med at blive landsformand. Valgsvindelen blev styret af én af Luccheses løjtnanter, Johnny Dioguardi, der oprettede fup-underafdelinger af fagforeningen og derigennem sikrede Hoffa stemmer nok.

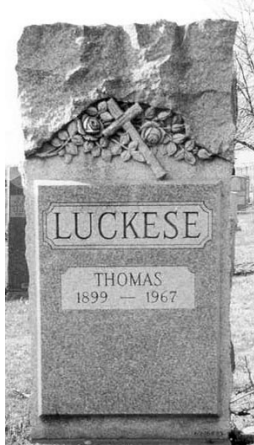
Johnny Dioguardi brugte blandt andet sin indflydelse hos transportarbejderne til at tage kontrol med store dele af kosherkød-branchen i New York. Dioguardi overtog slagterier på stribe og tømte dem for alle værdier - blandt andet ved at levere lysegrønt, rådnende kød til sine kunder i byens jødiske samfund.

Jimmy Hoffa

1967: Lucchese dør

I 1963 blev Kommissionen og de fem familiers eksistens afsløret for den undrende amerikanske offentlighed af Joe Valachi - den første mafioso, der virkelig talte. Valachi, som var en svigersøn til Luccheses gamle mentor Tom Reina, identificerede de fem familier ved navnene på deres daværende bosser. Derfor omtales Tommy Luccheses familie stadig som Lucchese-familien.

Luccheses grav

I løbet af 60'erne skete der desuden store udskiftninger i Kommissionen. Joe Profaci døde af naturlige årsager i 1962, mens Joe Bonanno efter interne stridigheder i sin familie og et fejlslagent komplot mod Lucchese og Gambino blev tvunget til at trække sig tilbage i midten af 60'erne.

Dermed var Tommy Lucchese den eneste tilbageværende boss fra starten af 50'erne, men også Lucchese skrantede. Han led af svimmelhedsanfald og hjerteflimmer, og fra 1963 opholdt han sig mest i sit hus i Florida. I 1966 fik Lucchese konstateret en kræftsvulst i hjernen, og efter en operation døde han den 13. juli 1967 i sit hjem i Lido Beach i en alder af 68 år.

Tommy Lucchese blev lagt i jorden ved den største mafiabegravelse siden 2. Verdenskrig. Alle mafiafamilier i det nordøstlige USA var repræsenteret, og dusinvis af dommere, embedsmænd, politikere og forretningsmænd kom for at tage afsked med én af landets mest berygtede forbrydere. Politiet registrerede flere end 600 biler ved begravelsen på Cavalry Cemetery i Queens.

1973: Tony Ducks

Efter Luccheses død overgik en del af hans personlige forretninger til svigersønnen Tommy Gambino. Efter Vito Genovese røg i spjældet, havde Carlo Gambino ført den tidligere Anastasia-familie frem som landets største.

Men selv om en del af Lucchese-familiens aktiver blev opslugt af Gambino'erne, var der stadig meget at strides om. Det var ikke klart, hvem der skulle efterfølge Lucchese, men blandt flere jævnbyrdige kandidater faldt valget til sidst på Tony Corallo, bedre kendt som Tony Ducks. Der var dog lige den hage, at Corallo var på vej i fængsel - så Luccheses 70-årige underboss, Carmine Tramunti, blev stedfortrædende boss, mens Tony Ducks afsonede sin straf.

Tony Corallo var en ubehøvlet, frygtindgydende mand, som Lucchese havde brugt til at inkassere gæld og skræmme utilfredse medlemmer af fagforeningerne. Derudover var Tony Ducks specialist i åger. Hans fængselsdom stammede fra afpresningen af New Yorks generalkommissær for forsyning, der var faldet i klørne på Corallo og som afdrag på sin gæld havde skaffet Corallos firmaer kontrakter til millioner af dollars hos vandvæsenet.

Corallo blev løsladt i 1973, og resten af årtiet gik det fremad for hans familie. Som løjtnant under Lucchese havde Corallo selv etableret familiens interesser i de voksende forstæder Queens og Long Island, og de gav nu afkast. Eksempelvis fik Corallo ved hjælp af transportarbejdernes fagforening dannet et kartel, der sørgede for, at borgerne på Long Island måtte betale 50% ekstra for at få fjernet deres skrald.

Tony Corallo

1978: Lufhansa-kuppet

Et andet givtigt område var delstatens største lufthavn, Kennedy Airport. Corallos familie havde eneret på røverier omkring lufthavnen, og det udnyttede Paulie Vario effektivt. Vario styrede én af mafiaens voldeligste grupper, der gjorde deres største kup, da de røvede Lufthansa-terminalen i december 1978. Røveriet indbragte otte millioner dollars, som aldrig blev fundet igen.

Det blev udført af nogle af Paulie Varios freelancere - mænd, som ikke er officielle medlemmer af mafiaen. Lederen var Jimmy Burke, der aldrig kunne blive 'rigtig' mafioso, fordi han var af irsk afstamning. Efter Lufthansa-røveriet fik politiet flere brugbare tip fra stikkere i mafiamiljøet, og de zoomede hurtigt ind på Burkes bande. Burke og Vario

Paulie Vario

Henry Hill

besluttede sig for at fjerne problemet ved at sørge for, at ingen kunne tale. Inden for et år blev mindst 10 mennesker med forbindelse til kuppet fundet myrdet.

I sidste ende blev Jimmy Burke fældet af en stikker, men ikke én med direkte forbindelse til Lufthansa-sagen. Henry Hill var en slags adoptiv søn for Paulie Vario og havde arbejdet sammen med Burke i årevis. Da han i 1980 blev arresteret for narkohandel og stod til at tilbringe resten af livet i fængsel, valgte han at tale, og han købte sin frihed ved at sende Vario og Burke bag tremmer. Henry Hills historie blev fortalt i filmen *GoodFellas*.

1985: 100 års fængsel

Myndighederne skulle dog tage endnu mere effektive midler i brug. I første halvdel af 80'erne lykkedes det politiet at aflytte stort set alle ledende mafiosi i New York, blandt dem Tony Corallo. På båndene snakkede Tony Ducks blandt andet om narkohandel, og om hvordan han kontrollerede tekstildistriktet, renovationsfirmaerne og bygningsindustrien.

I 1985 førte aflytningerne til den såkaldte Kommissions-retssag, hvor myndighederne for første gang brugte Kommissionen som argument for, at mafiaen udøvede organiseret kriminalitet. Blandt de anklagede var Tony Corallo, hans underboss, Tom Santoro, og hans consigliere, Christy Furnaci. Samtlige anklagede blev fundet skyldige i alle anklager, og de fik 100 års fængsel hver.

1986: Galningene til magten

Corallo var permanent ude af billedet, og i 1986 udpegede han Buddy Luongo som sin efterfølger. Men det blev knap så permanent: Mindre end en måned senere forsvandt Luongo. Han tog til et møde med Vic Amuso og kom aldrig hjem - i stedet blev Amuso boss.

Vic Amuso var en lille, slank mand, der havde været chauffør og bodyguard for Carmine Tramunti, mens denne styrede familien. Amuso havde senere haft en succesfuld karriere som heroinhandler, og evnen til at tjene penge gjorde Amuso populær i familien.

Som sin underboss valgte han Anthony Casso, en fuldstændig samvittighedsløs dræber, der gik ind for at fjerne enhver forhindring med magt. Casso undgik eksempelvis at betale arkitektregningen for sin nye luksurvilla ved at slå arkitekten ihjel.

Sammen gik Amuso og Casso i gang med at smadre deres mafiafamilie. Så snart nogen modsatte sig deres ønsker, beordrede de dem dræbt. Da familiens afdeling i New Jersey nægtede at give bosserne en større del af deres indtægter, satte de alle 30 mand på dødslisten. Og da en stikker tippede politiet om et større svindelnummer, Amuso og Casso udførte i forbindelse med et socialt boligbyggeprojekt, fik de deres kontakt i projektet dræbt af én af deres løjtnanter, Pete Chiodo.

Anthony Casso

Bagefter blev de bange for, at Chiodo ville tale, så de forsøgte også at myrde ham. Men det mislykkedes, og mens Chiodo søgte beskyttelse hos politiet, dræbte Casso og Amuso i stedet hans søster og onkel.

På dette tidspunkt var Amuso og hans underboss gået under jorden på grund af sagen om byggeprojektet, og de havde sat Al D'Arco til at styre familien, mens de skjulte sig for politiet. D'Arco havde tidligere arbejdet for Paulie Vario og havde som mange andre i familien handlet med heroin. Han var selv en kynisk herre, der havde sendt flere i døden, men han kunne ikke følge med Amuso og Cassos krav om at dræbe alle, de anså for mulige trusler. Ordrene strømmede ind, og en dag gik det op for D'Arco, at han selv stod for skud, fordi han ikke leverede lig nok til sine bosser.

Vic Amuso

1991: FBI slår til

Den 21. september 1991 kørte Al D'Arco ind til FBI's kontor og blev den højest rangerende mafioso, der nogensinde havde samarbejdet med politiet.

Fire måneder senere havde FBI arresteret både Amuso og Casso, og samtidig fandt FBI-agenterne Cassos private arkiv, der blandt andet indeholdt et kartotek over samtlige medlemmer af deres mafiafamilie samt de korrupte fagforeningsfolk, de samarbejdede med.

Nutid: Fortsat nedtur

I dag sidder Amuso og Casso inde på livstid, og i kølvandet på deres retssager mistede familien en stor del af sin indflydelse i tekstildistriktet, Kennedy-lufthavnen samt transportarbejdernes og skraldemændenes fagforeninger.

Tommy Luccheses tidligere mafiafamilie er en skygge af sig selv. Langt de fleste ledende medlemmer blev sat i fængsel i løbet af 90'erne, og politiet vurderer, at familien har færre end 60 aktive mafiosi tilbage.

Efter Vic Amuso blev dømt i 1992, udnævnte han Joe DeFede til stedfortrædende boss. DeFede blev fældet for organiseret kriminalitet i 1998 og har siden 2002 samarbejdet med myndighederne. Hans efterfølger var Steve Crea, men i 2001 blev også han buret inde efter en større bestikkelsessag. Familiens nuværende leder hedder Louie Daidone.

Steve Crea